SAS

PANICĂ LA BAMAKO

Cine va dejuca planurile secrete ale islamiştilor?

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 195
Son Altesse Sérénissime
Panică la Bamako
Panique à Bamako, 2012
V 1.0

Capitolul I

Souha, mlădioasă ca o liană, îmbrăcată cu pantaloni de mătase neagră mulaţi ca o mănuşă prea strâmtă care-i scoteau în evidenţă fesele arcuite, cu braţele încolăcite de gâtul lui Ted Shackley, iubitul ei american, se sprijinea leneş de el în mijlocul ringului de dans de la „Bla-Bla”, luminat sacadat de stroboscoape în ritmul unui zouk[1] ivorian.

Clubul era aproape pustiu: după lovitura de stat din 22 martie, pusă la cale de căpitanul Amadou Haya Sanogo, ofiţer în organizaţia „Beretele Verzi” a armatei maliene, Bamako se golise ca un canal de evacuare de majoritatea *toubab*-ilor[2], iar cei care rămăseseră nu prea mai ieşeau în oraş.

Malienii nu erau sângeroşi, ci formau un popor de negustori care practica un islamism africanizat, adică extrem de moderat, respingând violenţa.

După alungarea fostului preşedinte ATT[3] de la

1 Gen de muzică ritmată, originară din insulele franceze Guadelupa şi Martinica, (n. red.).
2 Albi.
3 Amadou Toumané Touré.

putere, în urma câtorva lupte purtate în centrul oraşului pentru ocuparea Radio-Televiziunii şi mai multe ciocniri la aeroport, la Bamako se aşternuse un calm precar, supravegheat cu nelinişte de CDAO[4].

Căpitanul Sanogo se trezise de unul singur, cu Revoluţia în braţe şi, colac peste pupăză, cu debandada armatei maliene, alungată din marile oraşe din nordul ţării, Tombouctou, Gao şi Kidal, de o coaliţie îndoielnică între tuaregii „Legiunii Islamice" a colonelului Gaddafi, întorşi din Libia înarmaţi până-n dinţi, şi islamiştii fanatici comasaţi în diverse mişcări aflate sub comanda AQMI[5].

Aceştia îi măcelăriseră cu sălbăticie pe cei câţiva soldaţi malieni care nu fugiseră suficient de repede spre sud, abandonându-şi armele şi echipamentul militar, apoi se instalaseră în Azawad, zona deşertică din Mali care ajunge până în Algeria şi reprezintă 80 din suprafaţa ţării.

Sub stindardele negre, brodate cu surate din Coran, a fost proclamat apoi un califat intransigent, asemănător regimului talibanilor.

S-a ajuns până acolo încât copiii care îndrăzneau să se joace cu vreun „playstation", considerată unealtă a diavolului, erau biciuiţi. Au golit barurile şi restaurantele, interzicând alcoolul şi forţând femeile să-şi acopere faţa.

Opt sute de kilometri îi despărţeau de Bamako, capitala statului Mali, întinsă leneş pe malurile Niger-ului, însă nu exista nimic care să-i oprească.

O poliţie islamică feroce veghea asupra

4 Comunitatea Statelor din Africa de Vest.
5 Al-Qaida din Maghrebul Islamic.

moralităţii. Un cuplu care întreţinuse relaţii sexuale înaintea căsătoriei fusese bătut în public la Tombouctou, sub privirile uluite şi înspăimântate ale populaţiei.

De atunci, în aparenţă calm, Bamako trăia cu încetinitorul, cei mai mulţi albi luându-şi tălpăşiţa. Restaurantele erau goale. Hotelul Prieteniei, cu 200 de camere în plin centru, fusese nevoit să-şi închidă porţile din lipsă de clienţi, trimiţându-i pe ultimii doi la El Farouk, aşezat pe malul fluviului, chiar la vest de Podul Martirilor.

În această sâmbătă, viaţa nocturnă revenise parţial în cele câteva discoteci încă deschise, spre deliciul *toubab-ilor* rămaşi pe loc, cei mai mulţi fiind diplomaţii care locuiau între zidurile ambasadelor.

Ted Shackley, deja abţiguit bine, se hotărî să nu se mai mişte şi rămase stană de piatră în mijlocul ringului de dans. Souha, lipită de el ca un sihastru de stânca sa, se uita în gol cu o expresie oarecum tâmpă, frecându-şi însă eficient pântecul de cel al americanului.

Foarte tânăra târfa marocană, cu trup delicat dar lipsită de moralitate, credea că tocmai promovase pe scara socială fiind favorita unui diplomat american, pe deasupra şi frumos, deşi era mai în vârstă ca ea cu vreo treizeci de ani.

Brusc, îşi înteţi legănatul, iar Ted Shackley o strânse şi mai tare de talie, lipindu-se excitat de ea.

Ventilatoarele funcţionau bine, iar muzica blândă şi ritmată a zouk-ului îi provoca o stare aproape euforică. În mod normal, ar fi trebuit să stea acum în faţa televizorului din mica lui cabană ascunsă în pădurea din Mac Lean, Virginia. O frumoasă

pensionare după treizeci şi cinci de ani de servicii valoroase şi loiale aduse acelei instituţii cunoscute sub numele de Central Intelligence Agency, care-l recrutase după terminarea facultăţii. Mai întâi analist, apoi ofiţer de caz şi, în fine, şef de staţie, fusese trimis cam peste tot prin lume, în Irak, Zair, Pakistan, făcând cunoştinţă cu toate punctele fierbinţi. Divorţat, fără copii, îşi lăsase barbă şi începuse să bea mai mult ca de obicei. Cu un an în urmă, avusese loc la Langley petrecerea de adio în onoarea pensionării sale ca „Senior Officer”.

Pensionare care nu durase decât patru luni.

De fapt, CIA căuta un ofiţer de caz experimentat pentru a-l trimite la Bamako, în Mali.

Şi nu găsea pe nimeni!

Majoritatea erau căsătoriţi şi capi de familie. Nu le prea ardea să plece din civilizaţie şi să se ducă într-un oraş din mijlocul Africii. Ca să nu mai vorbim de soţiile lor, şi mai reticente, sau de riscurile asumate: violenţe, moarte, răpire.

Prin faţa lui defilase toată lumea: CIA, care avea tot mai puţini eroi, făcuse apel la el, propunându-i un contract pe doi ani, cu un onorariu atrăgător. Un element care nu i-ar fi fost propus unui ofiţer de caz activ.

Ted Shackley semnase cu amândouă mâinile: începuse să se plictisească în fundul pădurii.

Nu regreta nimic, regăsind cu plăcere mediul exotic şi senzual din Africa.

Souha se frecă de el, bărbatul îşi imagină cum buzele ei groase îi cuprind sexul, iar asta aproape că-l făcu să ejaculeze.

Perspicace, marocana îşi lipi buzele umede de

urechea lui şi murmură:

— Vrei să mergem în spate?

*

— Ce sexy e târfa asta! murmură Joe Kovarski, prăbuşit pe bancheta de velur roşu din faţa ringului de dans de la „Bla-Bla”, cu o mână crispată pe coapsa vecinei sale, Bella, o bambara[6] cu piept generos agăţată la Appaloosa, un restaurant din centru. Americanul nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe cuplul care se legăna pe ring.

Cu capul ras, umeri de Superman, trăsături brutale şi pectorali monstruoşi, Joe Kovarski inspira teamă. Atât îi fusese de-ajuns pentru a fi admis în „Special Forces” americane. O sută optzeci de centimetri de muşchi. Pantalonii stăteau să crape pe coapsele sale enorme. Ridicătura dintre ele, care creştea văzând cu ochii, o interesa în mod special pe Bella. Discret, îşi aşeză mâna pe sexul ţeapăn de sub pânza subţire. Îşi spuse că, în foarte scurt timp, îl va avea în pântecul ei. Ca amantă regulată a lui Joe Kovarski, reuşise, graţie generozităţii acestuia, să-şi cumpere un mic magazin alimentar cu ajutorul căruia îşi întreţinea familia.

În dreapta, vecinul ei de masă, Dave Nichols, făcând şi el parte din „Special Forces”, o clonă a lui Joe, aproape că se întorsese cu spatele, ocupat să o pipăie pe însoţitoarea sa, Linda, o altă tânără marocană care se căznea să-l împiedice să-i smulgă chiloţii.

6 Membru al unei populaţii din regiunea văii superioare a Niger-ului, (n. red.).

Pentru cei doi membri ai Forţelor Speciale era o pauză nesperată. Veniţi pentru a antrena armata malianã, acum şomau, obiectul muncii lor evaporându-se undeva în nisipul deşertului.

O armată înfrântă de câteva sute de combatanţi ai rebeliunii islamico-tuarege.

Grosul Forţelor Speciale se retrăsese într-o bază din Burkina Fasso, la Bamako rămânând o mână de oameni.

Joe Kovarski şi Dave Nichols se mulţumeau s-o escorteze pe ambasadoarea americană atunci când se aventura în oraşşi să-i servească lui Ted Shackley ca agenţi de securitate, membrii CIA neavând dreptul să iasă singuri în oraş după lăsarea întunericului.

Melodia zouk-ului încetă brusc, iar Ted Shackley, la fel de excitat, se întoarse în separeu.

Cu de la sine putere, barmanul aduse o sticlă de şampanie. Nimeni nu avu inima să-l refuze.

Cei trei americani aveau un singur gând: să profite din plin de seara de destindere începută la Appaloosa, pe cealaltă parte a fluviului, un restaurant ţinut de un francez, unde se mânca decent.

Era mai sigur decât cele libaneze. Acestea îşi petreceau timpul, din economie, decongelând şi recongelând creveţii importaţi de la Abidjan cu ajutorul camioanelor aşa-zis frigorifice. Dacă gustai din ei, ori mureai, ori rămâneai paralizat.

Sticla de şampanie ţinu cam atât cât îi trebuie unui trandafir să se ofilească. Toţi visau de-acum la o plăcută recreere sexuală. Ted Shackley se uită la ceas şi exclamă:

— Să mergem!

Camarazii lui erau deja în picioare. Bătrânul ofiţer de caz era diamantul lor! îl escortau adesea atunci când se ducea să-şi viziteze persoanele de contact din cartierele mărginaşe.

Joe Kovarski plăti, se ridică şi o trase de mână pe prietena lui, îndreptându-se spre ieşire:

— Mai întâi, securitatea!

Fiecare avea un mic revolver vârât în tocul pistolului de la gleznă, acoperit de pantalonii de pânză.

Dave Nichols îl urmă şi toţi patru se regăsiră pe aleea întunecată şi încă populată. Negustori ambulanţi, câteva prostituate de serviciu şi malieni sprijiniţi de ziduri care dormeau în picioare.

După ce se uită în jur, Joe Kovarski îi spuse tovarăşului său:

— Du-te şi spune-i că e OK. *All clear.*

După localul relativ climatizat, cele 38 de grade ale nopţii tropicale căzură peste ei ca o pătură de foc.

Urcară în Land Cruiser, iar Bella, logodnica lui Kovarski, se lipi de el, masându-l discret prin pantalonii de pânză.

— Unde mergem? întrebă ea.

Evident că nu se puteau duce la Ambasada Americană.

— La El Farouk, o anunţă Joe Kovarski. Acolo există aer condiţionat şi bere.

Era unul dintre cele mai bune hoteluri din oraş, aflat chiar în stânga Podului Martirilor, în faţa unei alte clădiri impozante, Libya, a cărei construcţie începuse cu trei ani în urmă şi care nu va mai fi

nicicând terminată: iniţial, proprietatea statului libian, astăzi nu se mai ştia cui îi aparţinea. Pe vremea Jamahiriei libiene, colonelul Gaddafi venea uneori aici împreună cu o suită specială. În aceste rare ocazii, hotelul era „drapat”, astfel încât şeful statului libian să aibă impresia că funcţionează, deşi el se afla în stadiul de schiţă…

Ted Shackley ieşi din local ţinând-o pe Souha de talie şi se duse la maşină, un Range Cruiser cu plăcuţe verzi de corp diplomatic.

Cei doi agenţi ai Forţelor Speciale formară un zid pentru ca el să se instaleze nestânjenit la volan. Souha se strecură lângă el, urmată de prietena ei, Linda, care se temea că pe bancheta din spate cineva o să-i smulgă chiloţii. Or, ea era o catolică, se ducea în fiecare duminică la slujba de la catedrală şi avea principii: nu se intră într-un hotel fără chiloţi.

Fiind unul dintre puţinele state atât laice, cât şi musulmane, Mali era într-adevăr multicultural, cu o catedrală a cărei clopotniţă, ornamentată bizar cu patru orologii defecte de multă vreme, o făcea să semene cu o gară…

În timp ce agenţii o făcură sendviş pe Bella, începând s-o pipăie peste tot, Joe Kovarski, care nu se mai putea stăpâni, trase fermoarul şliţului, eliberându-şi membrul ale cărui dimensiuni erau pe măsura trupului său monstruos. Cu o mână puternică, o trase pe Bella spre el, aşa că femeii nu-i mai rămase decât să deschidă gura pentru a-l înghiţi.

Bărbatul închise ochii de plăcere…

Invidios, Dave Nichols îşi eliberă şi el membrul.

Din păcate, femeia nu avea decât o gură.

Dezamăgit, Dave Nichols îi luă mâna stângă şi i-o puse pe sexul său întărit.

Tânăra începu să-l masturbeze cu stângăcie, în timp ce gura ei îl ducea pe Joe Kovarski pe culmile plăcerii. Nu-şi făcea nicio iluzie: de acum şi până-n zori, tot corpul ei va fi penetrat cu sălbăticie.

Prietenii ei americani erau băieţi buni, cinstiţi şi cu frica lui Dumnezeu, dar foarte temperamentali…

Ted Shackley se pregătea să dea cu spatele atunci când Souha, cu un gest delicat de pisică gurmandă, îi desfăcu fermoarul pantalonilor. Îşi strecură degetele sub slipul negru al americanului. Agăţat de volan, zgâlţâit din cauza solului inegal din laterit, simţi cum Souha, suplă ca un şarpe, se apleacă şi-i înghite membrul, cu gesturi mici din cap.

Ceea ce îl excită şi mai tare.

Americanul aproape că trecu pe roşu la intersecţia cu drumul naţional 6. Din fericire, la acea oră destul de târzie circulaţia era fluidă.

Coti la dreapta, destinzându-şi picioarele. Farurile măturau şoseaua pustie la capătul căreia se distingeau luminile din centrul oraşului Bamako.

Excitată de ceea ce făcea, Souha începu să-şi onduleze fesele, lucru care spori dorinţa lui Ted Shackley. Luând mâna dreaptă de pe volan, o strecură în decolteul marocanei, cuprinzându-i sânul şi apucându-i sfârcul între degete.

Radioul răspândea o muzică ritmată, prelungind astfel zouk-ul din localul de noapte.

În spate, cei doi agenţi se bâţâiau în ritmul muzicii, trataţi cum se cuvine de Bella. Land Cruiser-ul ajunse la intrarea pe Podul Martirilor. Bella îşi spuse că amantul ei n-o să reziste până la capătul

podului şi îşi încetini felaţia.

Imediat, Joe Kovarski o bătu pe ceafă:

— Ce faci, ai adormit?

Curajoasă, Bella îşi reluă ritualul, scuturând cu mâna cealaltă membrul lui Dave Nichols, care, încântat, închisese ochii.

Maşina de teren mergea în zigzag pe asfalt, însă nimănui nu-i păsa.

Ted Shackley era în al nouălea cer. În mod cert, avea o meserie pe cinste! în cazul lui Souha, valoarea nu era direct proporţională cu vârsta. Deşi abia dacă avea douăzeci de ani, se servea de gură ca o curtezană cu state vechi în meserie. Prostituatele marocane îşi meritau din plin reputaţia.

Intrară pe Podul Martirilor.

Traversând Niger-ul, era cel mai vechi pod din Bamako şi avea două benzi. Deşi extrem de circulat, era destul de prost luminat. La ora aceea era însă pustiu.

Ted Shackley zări în partea stângă, pe celălalt mal al Niger-ului, firma luminoasă a hotelului El Farouk, situat pe marginea fluviului, şi se simţi fericit precum marinarul care, în mijlocul furtunii, zăreşte un far. Felaţia executată cu măiestrie de Souha era o plăcere supremă, dar, de când căpătase obiceiul să-i străpungă fesele, acest exerciţiu i se părea mai potrivit pe un pat, într-o cameră cu aer condiţionat.

Asfaltul de pe pod era inegal. O zdruncinătură violentă şi Souha îi simţi sexul în fundul gâtlejului. Se decise pe loc să-l facă să ejaculeze şi îşi acceleră brusc mişcările.

Numai că Ted Shackley prefera să aştepte.

— Nu, ai răbdare! exclamă el.

Prea târziu! Frecându-i viguros sexul, Souha îi declanşă orgasmul. Americanul simţi cum seva îi explodează din rărunchi şi scoase un muget înăbuşit.

În aceeaşi clipă, zări o siluetă întunecată în lumina farurilor: un biciclist Iară lumină de avertizare.

Două evenimente se petrecură în acelaşi timp: Ted Shackley frână brusc, iar maşina ajunse de-a curmezişul drumului. Moment în care şi ejaculă. Plăcerea îl orbi câteva fracţiuni de secundă şi nu mai văzu în faţa ochilor decât o pată luminoasă.

Agăţat de volan, încerca încă să redreseze Land Cruiser-ul atunci când acesta lovi balustrada metalică cu toată greutatea sa de două tone şi jumătate.

Cu un trosnet asurzitor, parapetul explodă literalmente în urma impactului cu maşina.

Aceasta se aplecă în gol şi, după câteva secunde, se prăbuşi în apele învolburate ale Niger-ului, aflate la douăzeci de metri mai jos.

Alertat de zgomot, biciclistul se opri şi se întoarse: pe pod nu mai era niciun vehicul.

Prudent, se urcă din nou pe bicicletă şi începu să pedaleze din răsputeri pentru a ajunge pe malul celălalt.

Maşina ale cărei faruri nu le mai vedea parcă se volatilizase, dispărând fără urmă.

Capitolul II

Toyota Land Cruiser albă se ţâra pe Podul Martirilor, prinsă în cleştele circulaţiei care venea din sudul fluviului. Pe lângă automobile şi camioane,

mai curgea şi un torent de motociclete practic de acelaşi model, 125C3 K-Power, fabricate în China, încălecate de câte două sau trei persoane.

Privirea lui Lewis Carroll se întoarse spre stânga. O bucată din parapetul podului era nou-nouţă, făcând notă discordantă cu rugina din jur.

— Aici s-a întâmplat! oftă cu o voce plină de amărăciune şeful staţiei CIA din Bamako. *Bad trip. Very bad trip!*[7]

Aşezat lângă el, Malko se uita la apele mâloase ale Niger-ului, aflate la douăzeci de metri sub el. Zări câteva insuliţe plate şi mlăştinoase şi câţiva pescari cu pirogile oprite în mijlocul curentului, încercând să prindă „căpitani", peştele servit în restaurantele din Bamako, preparat cu tot felul de sosuri.

— Nu s-a putut face nimic pentru salvarea lor? întrebă Malko.

Americanul clătină din cap.

— S-au dus la fund ca un pietroi. În acel moment, n-a văzut nimeni nimic. Pe urmă, le-au trebuit două zile ca să scoată maşina. Erau toţi înăuntru, de-a valma.

— A fost într-adevăr un accident? continuă Malko.

Lewis Carroll zâmbi cu amărăciune.

— *No doubt?*[8] Dintr-un motiv necunoscut, Ted Shackley, care conducea, a pierdut direcţia maşinii şi a spulberat parapetul. Podul ăsta nenorocit *chiar* este îngust. Erau şase. Ted, cei doi agenţi de securitate şi trei fete. Potrivit celor care i-au văzut în seara cu pricina, trăseseră zdravăn la măsea…

7 Urâtă călătorie. Foarte urâtă!
8 Fără îndoială.

Lui Malko îi venea greu să-şi ţină ochii deschişi după zborul lung Viena-Paris, apoi Paris-Bamako. Din fericire, maşina Ambasadei Americane îl aşteptase la sosire.

Aeroportul nu arăta deloc grozav. O singură pistă de decolare est-vest, iar la capătul ei, resturile unui Antonov din care lipseau o mulţime de bucăţi. Două avioane, unul Ethiopian Airlines, iar al doilea din Kenya, aşteptau lângă aerogară. Cât vedeai cu ochii, se întindea savana presărată cu câţiva arbuşti. Foarte departe se zăreau vag nişte dealuri albăstrii.

Ora şase seara şi 38 de grade. Peste tot, plăci roşii de laterit. Niger-ul tăia capitala în două, de la est la vest. Un oraş plat. Multă tablă ondulată dominată de maiestuosul turn ocru BCAO, Banca Centrală a Africii de Vest. Cordonul ombilical pentru alimentarea Niger-ului, care, neavând o bancă naţională, depindea de bunăvoinţa autorităţilor Africii Occidentale pentru a debloca milioanele de franci CFA necesari supravieţuirii sale.

Ajunseră la malul dinspre nord.

În partea dreaptă a podului se înălţa scheletul unui hotel neterminat, Libya, deopotrivă maiestuos şi dezolant.

— Ţi-am făcut rezervare la El Farouk, îl anunţă americanul. E tot ce-a mai rămas de calitate în oraş. „Prietenia” a fost închis: două sute de camere şi doi clienţi. În plus, aflându-se în faţa Radio-Televiziunii, practic, militarii l-au izolat…

— E linişte-n oraş? întrebă Malko.

— E OK, îl asigură americanul. Beretele Roşii, partizanii fostului preşedinte ATT, au atacat aeroportul acum o săptămână şi au omorât vreo

douăzeci de oameni, dar de-atunci s-au dispersat.

— A avut loc un puci, nu? întrebă Malko.

Ajunseră în faţa hotelului El Farouk, o clădire modestă cu cinci etaje şi faţada spre Niger.

— Aşa e, recunoscu americanul, după ce islamiştii au masacrat douăzeci de malieni la Aguelkok, la nord-vest de Kidal. Preşedintele ATT n-a reacţionat, şi atunci căpitanul Sanogo, revoltat, a decis să-l dea jos de la putere. A coborât din tabăra de la FEati, aflată la vreo cincisprezece kilometri de oraş, în fruntea mai multor sute de Berete Verzi, a pus mâna pe Preşedinţie şi a ocupat principalele puncte strategice, printre care Radio-Televiziunea. Şase zile de balamuc: aeroportul închis, albii prinşi la-nghesuială, jafuri şi câţiva morţi. Pe urmă, CDAO a ameninţat că le taie raţia de alimente. Căpitanul Sanogo a bătut în retragere. Cu toate astea, a obţinut o pensie lunară de preşedinte – 4.500.000 franci CFA[9], o sumă importantă care îi permite să trăiască decent împreună cu soţia şi cele trei fiice ale lor. Apoi, s-a întors în tabăra de la Kati, unde se află şi în clipa de faţă... Fără să joace vreun rol bine definit... OK, du-te să te instalezi. Te aşteptăm în parcare şi pe urmă mergem să mâncăm la ambasadă.

*

Camera era curată, cu televizor şi vedere spre Niger. În lobby, câţiva negri tolăniţi în fotoliile adânci de piele se uitau la un meci de fotbal pe enormul ecran plat fixat pe perete. Fără clienţi, lustragiul cu

9 Aproximativ 7.000 €.

siluetă longilină stătea cu gura căscată: cei mai mulţi albi îşi luaseră tălpăşiţa, iar hotelul era ocupat cam în proporţie de 10... Malko ieşi din El Farouk fără haină. Când ajunse la maşină era lac de transpiraţie.

Ambasada Americană se afla în vestul oraşului, în cartierul Hamdallaye, o zonă în care se construise puţin. Un complex imens, nenumărate clădiri plantate în mijlocul peluzelor impecabil întreţinute, protejate de un interminabil zid gălbui şi de paznici locali.

Dispozitivul cu ţepi care interzicea intrarea în ambasadă coborî la loc şi maşina opri în faţa clădirii principale.

Interiorul semăna cu toate celelalte ambasade americane... Malko şi şeful staţiei intrară într-o mică sufragerie de la parter, unde vreo douăzeci de diplomaţi sau ataşaţi erau aşezaţi deja la mese. Americanii, mai puţin ambasadoarea care avea o reşedinţă în oraş, erau instalaţi într-un *compound* format din mici bungalouri cu aer condiţionat, televizor, jocuri video şi computere. De la sosirea lor aici, cei mai mulţi nu puseseră niciodată piciorul în oraş...

Numai agenţii CIA şi cei ai Forţelor Speciale mai ieşeau câteodată. Celibatari şi tineri, aveau nevoie de carne proaspătă...

Americanul îi întinse lui Malko meniul.

— Dacă-ţi place „căpitanul”, acum e momentul...

Existau cinci feluri de peşte pe lângă veşnicul *hamburger-french fries* şi carnea locală, garantat proaspătă.

Cuminte, toată lumea bea Coca...

— În orice caz, din câte am văzut eu, Bamako pare liniştit, remarcă Malko.

Lewis Carroll zâmbi.

— De ieri, nu mai există preşedinte. Dioncounda Traore, care fusese numit preşedinte interimar pentru a organiza tranziţia, a plecat la Paris, în ajun, o mulţime de manifestanţi au luat cu asalt Preşedinţia, aruncând cu pietre... Omul a fost evacuat de urgenţă.

— Dar nu e păzit? întrebă uimit Malko.

— Ba da, din păcate! confirmă americanul. De Beretele Verzi, care i-au lăsat pe manifestanţi să treacă. Se pare că asta s-a întâmplat la ordinul căpitanului Sanogo. În fine, fără prea multe pagube: după ce au prăduit tot ce se putea, au plecat în linişte în camioanele lor... Nu mai există nici preşedinţie, nici preşedinte... Armată, nici atât. În afară de câteva unităţi mici care n-au niciun chef să lupte. În nord, rebelii şi-au abandonat tot echipamentul, au aruncat armele în fluviu şi, după ce şi-au lăsat acasă uniformele, au fugit îmbrăcaţi în haine civile, ca să nu fie reperaţi.

— Dar asta nu e Legiunea! remarcă sobru Malko.

O figură de stil.

Cu un aer de filosof, Lewis Carroll explică:

— Ah, nu le-a plăcut deşertul niciodată, sunt africani, peuli, bambara, cărora le e frică de tuaregi. Nişte negustori cumsecade, dar deloc combativi. În plus, sunt şi foarte săraci. Aşa că, mai întâi, se gândesc la supravieţuire...

Sosi „căpitanul”.

La grătar, cu cartofi prăjiţi. Comestibil, chiar dacă era stropit cu Coca-Cola.

Treptat, ceilalţi meseni începură să se retragă. La ambasadă se lua cina la ora şapte seara, ca în patrie. Şi cum, după aceea, nu mai era nimic de făcut, lumea se culca, se uita la un film sau juca un joc video.

Curând, o singură masă de lângă ei mai rămăsese ocupată de două femei. O „balenă” încorsetată în nişte haine informe şi o blondă cu nasul cârn şi nişte ochelari rotunzi, enormi.

„Balena” îi adresă lui Lewis Carroll un zâmbet călduros. Acesta se aplecă spre Malko.

— E Mary Hopkins, ataşat de presă la noi, şi stagiara ei, May Fawrup. Ea se ocupă de ONG-uri pentru că aici nu există cultură…

Cele două femei se ridicară de la masă şi-l salutară discret pe şeful staţiei. Malko constată că May Fawrup avea nişte uimitori ochi albaştri de porţelan şi o siluetă plăcută, cu un piept modest, dar curajos, asortat cu nişte fese acceptabile.

Trăind ca o călugăriţă în acest mediu aseptic, probabil că nu prea avea motive de râs în fiecare zi…

Epuizând deliciile oferite de „căpitan”, Malko atacă miezul problemei:

— Lewis, spuse el, lămureşte-mă de ce mă aflu aici. La Viena, omologul tău nu mi-a spus nimic, mulţumindu-se să enumere epidemiile care fac ravagii în această frumoasă ţară… Turbarea, tuberculoza, malaria, lepra…

— Oh, lepră nu prea mai există, protestă uşor americanul. Bineînţeles că trebuie să fim atenţi la bilharzioză. Şi la frigurile virale care te pot „usca” în câteva zile. Ca să-ţi răspund la întrebare, ai venit

aici ca să preiei misiunea lui Ted Shackley.

Malko nu-şi ascunse uimirea.

— Dar e o ambasadă mare, remarcă el, ai la îndemână o mulţime de oameni.

Şeful staţiei fii de acord.

— Aşa este, analişti, oamenii de la TD[10] care-şi petrec timpul cu telefonul la ureche. Dar nu şi ţipi „buni", capabili să stabilească un contact, din ăştia n-am. După dispariţia lui Ted, am cerut la Langley să-mi trimită un înlocuitor de acelaşi calibru. Nu mi-au propus decât nişte indivizi inutilizabili. Ştii, ofiţerii de caz nu prea au chef să vină în Africa; li s-au povestit tot felul de orori despre continentul ăsta: că riscă să fie răpiţi la fiecare colţ de stradă, că lumea îi urăşte pe americani, că e o climă total nesănătoasă. Sunt morţi de frică. În plus, familiile lor se împotrivesc din toate puterile. Aşa că cei de la Langley s-au gândit la tine...

Evident, Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, agent contractual de lux al CIA, nu era un fricos şi nu se putea refugia în spatele baricadelor unei administraţii prudente.

Pe de altă parte, nefiind american, nu beneficia de nenumăratele avantaje ale agenţilor CIA statutari, adică pensie şi alte gratificaţii de genul ăsta.

Pentru el, singura sa pensie va fi eventual o placă de marmură în cimitirul din Arlington rezervat celor care-şi dăduseră viaţa pentru America. Dar şi pentru asta îi trebuia o derogare specială, având în vedere naţionalitatea sa austriacă. În caz contrar, avea să fie înmormântat în cimitirul privat al castelului din Liezen, lângă strămoşii săi.

10 Technical Division.

Malko se uită dezgustat la ceaşca de cafea americană pusă în faţa lui, fadă şi călduţă, şi întrebă:

— Şi care e jocul de data asta?

Lewis Carroll goli jumătate din conţinutul ceştii şi trecu la atac.

— Începem cu interceptările staţiilor noastre de ascultare din Ouagadougou, Burkina Fasso, de aici şi de la Tamanrasset.

Americanii le forţaseră un pic mâna algerienilor ca să le facă puţin loc în imensa bază pe care o aveau în sudul Algeriei cu scopul de a supraveghea frontierele. Sub diverse pretexte, le interziseseră lansarea de drone înarmate sau nu, de la această platformă.

Acest lucru le permitea să controleze una sau două *katibe*[11] AQMI. Islamiştii vorbeau mult la telefoanele Thuraya şi puteau fi localizaţi cu uşurinţă.

— Avem certitudinea că AQMI pun la cale o lovitură împotriva noastră, aici, la Bamako, continuă americanul.

— Ce anume? întrebă Malko.

Lewis Carroll făcu un gest evaziv.

— Nu ştim. Intenţiile lor sunt foarte vagi. Am înţeles din conversaţiile lor că vor să ne descurajeze, să ne facă să plecăm. Nu mai avem decât trei baze importante în zonă: Nouakchott, Ouagadougou şi Bamako.

— Sunt foarte departe, remarcă Malko, ascunse în Adrars[12] la peste 2.000 de kilometri de aici. Nu au

11 O unitate formată din o sută de oameni.

12 Regiune muntoasă din nord-estul Mali-ului.

armament greu şi nu sunt decât câteva sute.

Şeful staţiei îl corectă:

— *Erau* foarte departe. După ofensiva fulgerătoare din martie a rebelilor tuaregi din MNLA[13], pe care s-au grefat, au ajuns mult mai aproape. De la 1 aprilie, ocupă Tombouctou şi Gao, cele două oraşe mari din nordul Azawad-ului.

Azawad, zona revendicată de tuaregii rebeli, era extrem de întinsă şi ajungea până la frontiera algeriană, cea mai mare parte fiind un deşert neospitalier.

Stăpânind Kidal, Gao şi Tombouctou, controlau partea de nord a Mali-ului. Or, Tombouctou se afla la doar 900 de kilometri de Bamako, legat de capitală printr-o şosea asfaltată, fără să mai vorbim de numeroasele drumuri paralele.

— Armata malianã nu vă poate apăra? întrebă Malko.

Americanul îi aruncă o privire încărcată de compătimire.

— Nu mai există nicio armată malianã! Cei care se aflau în nord, la Kidal, Gao sau Tombouctou, au fugit, abandonându-şi tot echipamentul. Aici e şi mai rău: nu mai sunt decât câteva Berete Verzi retrase în tabăra din Kati, fără niciun fel de dotare materială.

— Cu toate astea, ambasada nu prea pare protejată, remarcă Malko.

— Nu avem pe nimeni, replică imediat Lewis Carroll. În afară de câţiva agenţi de la Forţele Speciale şi o mână de puşcaşi marini. De altfel, avem de gând să evacuăm cea mai mare parte a

13 Mişcarea Naţională de Eliberare din Azawad.

personalului de care ne putem dispensa. Am primit aprobare de la Langley. Singura noastră şansă de a evita o problemă de proporţii este să descoperim la timp ce ne pregătesc nemernicii ăştia din AQMI... La asta lucra Ted.

— Vrei să mă duc la Tombouctou? întrebă destul de neliniştit Malko.

Lewis Carroll îi aruncă o privire îngrozită.

— În niciun caz! La nord de Mopti nu mai există picior de alb. Au fost răpiţi sau au fugit. Nu, Ted se ocupa de afacere de aici.

— Cum? întrebă Malko.

*

Înainte de a răspunde, Lewis Carroll mai luă o înghiţitură din cafeaua mizerabilă.

— Eşti la curent cu răpirea celor şapte diplomaţi algerieni din Gao? întrebă el. În primele zile ale lunii aprilie?

— Nu, mărturisi Malko.

— OK. În Gao exista un consulat algerian. După ce MNLA a pus mâna pe oraş împreună cu grupările islamiste AQMI, Ansar Dine şi MUJAO, au trimis un detaşament de tuaregi să apere consulatul. Nu vor să aibă probleme cu Algeria. Câteva zile, toate bune şi la locul lor. Apoi, oamenii din MNLA au văzut cum sosesc două maşini Land Rover arborând drapelul negru al salafiştilor. Înăuntru, vreo zece indivizi înarmaţi la greu. Un detaşament MUJAO...

— Ce înseamnă MUJAO?

— Mişcarea pentru Unitate şi Jihad din Africa de Vest. O nouă structură apărută în noiembrie 2011 la

nord de Mali. Nu sunt mai mulţi de o sută şi susţin aceleaşi valori religioase ca AQMI. Sunt algerieni şi mauritani. Nu se prea ştie mare lucru despre ei. Doar că s-au instalat în Gao, că sunt răi, prudenţi şi foarte discreţi. O sucursală a AQMI. Aşa... După ce s-au prezentat la consulatul algerian, au cerut să le fie predaţi cei şapte diplomaţi. Bineînţeles că tuaregii au refuzat. Atunci, şeful detaşamentului MUJAO a ieşit în faţă, şi-a descheiat cămaşa şi le-a arătat explozibilul cu care era burduşit, avertismentul fiind foarte simplu: ori ni-i daţi pe algerieni, ori sărim cu toţii în aer...

— O metodă directă, remarcă Malko. Şi chiar erau hotărâţi s-o facă?

— N-o să aflăm niciodată! recunoscu americanul. Tuaregii, cărora nu prea le surâdea să ajungă imediat în paradisul lui Allah, au spălat urgent putina, iar MUJAO a pus mâna pe ostaticii algerieni.

— Şi ce-a făcut cu ei?

— A înştiinţat guvernul algerian că puteau fi eliberaţi contra sumei de cincisprezece milioane de euro. La preţ redus, pentru că un algerian valorează mai puţin decât un alb. Guvernul algerian a răspuns imediat că nu va plăti nicio centimă şi că MUJAO n-avea decât să-i taie în bucăţi dacă aşa avea chef.

— Deloc amabil, remarcă Malko.

— Şi cu totul inexact, îl corectă şeful staţiei CIA. Algerienii, înfuriaţi la culme, ar dori să-şi recupereze oamenii, printre ei aflându-se şi şeful Securităţii Militare.

— Şi ce legătură există între această afacere şi Ted Shackley? îi tăie vorba Malko.

— Îţi spun imediat, exclamă Lewis Carroll. Aici,

avem raporturi excelente cu Securitatea Statului, condusă de colonelul Coulibaly, cu care mă întâlnesc regulat. Ca urmare a afacerii cu algerienii, el ne-a spus că MUJAO are aici un corespondent, un anume Boubacar Wagué.

Oficial, un ziarist pentru diferite organe de presă africane care cunoaşte foarte bine mediile islamiste astfel încât poate face numeroase anchete în zonă. A fost deja amestecat în diferite tratative legate de eliberarea ostaticilor. Dar, în primul rând, din motive care ne scapă, după înfiinţarea sa în noiembrie 2011, MUJAO l-a folosit în calitate de „canal istoric". El a fost cel care, aflat la Bamako, a primit comunicatele transmise de mesageri şi le-a difuzat în presă şi la ambasade. Or, colonelul Coulibaly ne-a spus că Boubacar Wagué fusese însărcinat de MUJAO să poarte negocieri discrete cu algerienii.

— Totuşi, nu văd legătura, mărturisi Malko.

— E simplu, îi explică Lewis Carroll. De multă vreme, noi căutăm „surse" în AQMI şi în rândul aliaţilor săi. Un alb nu se poate duce în nord. Atunci, Ted Shackley s-a gândit să-l recruteze pe Boubacar Wagué. Şi a dat peste un tip inteligent, prudent ca un şarpe şi avid ca un vultur, care i s-a plâns imediat că refuzul algerienilor de a plăti complica lucrurile. Că trebuia mai întâi, înainte de a stabili răscumpărarea, să fie plătită „pensiunea" celor şapte ostatici. Aşa că el era blocat. Ted l-a ajutat să se „deblocheze" dându-i o sută de milioane de franci CFA[14]. Oficial, pentru a plăti pensiunea şi, de asemenea, pentru a-şi putea acoperi cheltuielile... în felul acesta, eram ţinuţi la curent cu negocierile. Dar

14 Aproximativ 150.000 de euro.

i-a cerut lui Boubacar Wagué şi o probă de încredere: să ne găsească o „sursă” fiabilă în nord, la Gao sau la Tombouctou. Cineva care să ne poată informa în legătură cu acţiunile islamiştilor. Simţind mirosul apetisant al francilor CFA, Boubacar a promis că o să „livreze”. Spre deosebire de noi, el se putea duce în nord în calitate de „negociator” în cazul ostaticilor.

— Se ajunge uşor la Gao sau la Tombouctou? întrebă Malko.

— Dacă nu eşti alb, da. Mai multe companii de autobuze asigură legătura cu Bamako. La Gao se ajunge cam în douăzeci şi două de ore... Se poate merge şi cu maşina, dar e mai riscant din cauza punctelor de control instituite de MNLA, care jefuiesc tot ce le iese în cale. Pe scurt, după mai multe călătorii, Boubacar Wagué l-a anunţat pe Ted că a găsit o „sursă” în Tombouctou. A plecat a doua zi după ce Ted a plonjat în apele Niger-ului. Din câte ne-a spus el, ar trebui să se întoarcă zilele astea. Trebuie să-l sunăm: nu-ţi mai rămâne decât să preiei ştafeta.

Capitolul III

De data aceasta, Malko se lămurise. Impasibil, întrebă:

— Acest Boubacar Wagué ştie că Ted făcea parte din Agenţie?

— Sigur că da, răspunse imediat Lewis Carroll.

— Şi asta nu-l deranjează?

— Se pare că nu. Are obiceiul să navigheze prin mediul serviciilor de informaţii. Şi, în plus, nevoile lui

sunt mari.

Malko puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

— MUJAO ştie că Agenţia s-a amestecat în afacerea cu ostaticii algerieni?

Lewis Carroll tresări.

— Bineînţeles că nu! Ne urăsc.

— Eşti sigur de acest Boubacar Wagué?

Americanul făcu un gest evaziv.

— N-are niciun interes să vorbească. MUJAO i-ar lua gâtul imediat. Şi apoi, de la noi poate câştiga bani frumoşi.

— Cum vrei să iau legătura cu el? întrebă Malko.

Americanul scoase din buzunar o hârtiuţă pe care era scris un număr de telefon format din opt cifre.

— Este unul dintre telefoanele mobile ale lui Boubacar, îi explică el. E dotat cu o cartelă cumpărată din târg, reîncărcabilă. Tu o să-l foloseşti pe al lui Ted. Din fericire, nu-l avea la el atunci când a căzut în Niger. Vino la mine în birou să ţi-l dau.

Ieşiră din cantină şi urcară la etajul doi.

Lewis Carroll scoase dintr-un sertar al biroului un telefon mobil şi i-l întinse lui Malko.

— Poftim. Nici ăsta nu poate fi urmărit.

Malko puse hârtiuţa în buzunar.

— Îl sun şi ce-i spun? întrebă el.

— Stabileşti o întâlnire.

— OK. Îl sun mâine dimineaţă. În concluzie, el nu ştie că Ted a murit.

— Nu, presa n-a pomenit niciun nume. În plus, Boubacar era la Tombouctou. Ai nevoie de o maşină. Ar fi bine s-o iei pe a lui Ted, are număr de înmatriculare local. Boubacar îl ştie. Te conduc la ea, e în parcare. Crezi că te descurci în oraş?

— Am mai condus în Africa, afirmă Malko.

Aruncă un ochi la ceas. Nouă şi jumătate. Cu două ore decalaj de fus orar, asta însemna că la Viena era unsprezece şi jumătate. Probabil că Alexandra era la masă cu nişte prieteni. După ce-l condusese la aeroportul Schwechat, îl prevenise că avea de gând să-şi petreacă seara în capitala austriacă. Având în vedere ţinuta aleasă, cu siguranţă că nu se ducea la vecernie. Malko simţea întotdeauna o uşoară înţepătură în inimă când o vedea îmbrăcată aşa, cu un taior cu fusta puţin crăpată şi ciorapi negri.

Îl sărutase tandru în holul aeroportului, lipindu-şi pântecul de al lui şi murmurându-i la ureche:

— Întoarce-te repede!

Dar din asta nu puteai trage nicio concluzie despre ceea ce avea de gând să facă în absenţa lui…

Lewis Carroll îl conduse pe Malko până la Toyota albastră din parcare. Cheia era în contact. Şeful staţiei CIA îi strânse îndelung mâna.

— *Take care!*[15] Oraşul e sigur, dar mai apar uneori baraje „sălbatice” ale Beretelor Roşii. Dacă te ameninţă, dă-le nişte bani. Le place berea. Ai nevoie de o armă?

Malko refuză politicos.

Înarmat cu o hartă a oraşului Bamako, părăsi ambasada: străzile asfaltate erau aproape pustii, viaţa refugiindu-se pe toate aleile prost luminate unde se aflau magazinele şi restaurantele.

Luând ca punct de reper Niger-ul, merse de-a lungul fluviului până când zări firma roşie a hotelului El Farouk.

15 Ai grijă!

În lobby, câţiva negri se uitau la un meci de fotbal pe ecranul plat. În fund, în sala de mese goală, orchestra cânta în surdină piese ritmate şi melancolice.

După ce ajunse în cameră, un telefon mobil din geantă începu să sune. Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că era vorba, probabil, de mobilul lui Ted Shackley.

Îl dibui şi răspunse.

— Ted?

Era o voce înăbuşită, joasă, aproape imperceptibilă.

— Nu e Ted, spuse Malko.

Nu avu timp să continue. Apelantul închisese. Malko aşteptă câteva secunde, apoi formă numărul lui Boubacar Wagué. Imediat după restabilirea legăturii, auzi un hohot de râs.

— Ted, de ce te ţii de şotii?

Prin urmare, Malko vorbea cu cârtiţa CIA.

— Nu mă ţin de şotii, îl contrazise Malko, adoptând tutuirea africană, este telefonul lui Ted, dar eu nu sunt Ted, doar îi ţin locul.

De data asta, urmă o pauză lungă, iar Malko crezu că Boubacar Wagué avea de gând să închidă din nou. Se grăbi să precizeze:

— O să-ţi explic, Ted are o problemă. Te-ai întors?

O nouă tăcere, apoi africanul întrebă:

— Ce problemă?

— Un accident, spuse Malko.

Asta păru să-l liniştească pe interlocutor.

— M-am întors, confirmă acesta, ne putem vedea?

— Da. Când?

— Acum. La mine. Te aştept.

După ce închise, Malko îşi dădu seama că nu ştia unde locuieşte Boubacar Wagué.

*

Malko încetini: farurile luminau poarta albastră de metal din partea dreaptă a aleii separate de şosea de un pârâu noroios. Lewis Carroll îi explicase cât mai exact cum să găsească locuinţa lui Boubacar Wagué.

Opri maşina în faţa porţii albastre şi coborî. Nu exista sonerie. Bătu în poartă şi îl întâmpină un lătrat de câine. Auzi o voce de bărbat răstită, paşi, apoi în deschizătura uşii apăru o siluetă masivă.

— Dumneata m-ai sunat mai devreme? întrebă vocea gravă de la telefon.

— Da, confirmă Malko. Boubacar?

— Da. Intră.

Malko zări două maşini într-un garaj, apoi intrară în casă. O cameră mică, în dezordine, cu un televizor cu ecran plat deschis, dar fără sonor. Boubacar Wagué era masiv, vânjos, cu puţină burtă, ochi bulbucaţi şi mustaţă.

— Cine eşti? întrebă el examinându-l pe Malko.

— Malko. Malko Linge, lucrez cu Ted.

— Unde e?

— A murit.

Boubacar Wagué tresări.

— Cum, a fost...

— Nu, zise Malko, un accident. Maşina lui a căzut în Niger.

Îi explică ce se întâmplase. Boubacar Wagué clătină din cap.

— Probabil că era criţă! Păcat... Stai jos.

Se aşezară faţă în faţă în fotoliile vechi. Niciun zgomot. Lumina palidă proiecta în jur umbre.

— Lucrurile au mers bine la Tombouctou? întrebă Malko, arătând că este la curent.

Boubacar Wagué păru uşurat de faptul că interlocutorul lui intrase direct în subiect şi se destinse vizibil.

— Da, îl asigură el.

— Ai găsit pe cineva care poate furniza informaţii?

Negrul aprobă din cap.

— Da. Un tip care se ocupă de comerţul cu pneuri. Se întâlneşte cu multă lume din Ansar Dine.

— Nu AQMI?

— Acelaşi lucru.

— E pregătit să lucreze cu tine?

— Da, i-am spus că e pentru Serviciile maliene, Securitatea Statului.

— Ţi-a dat vreo informaţie?

— Încă nu. Dar o să vină în curând la Bamako.

— Ce i-ai promis?

— Pentru început, douăzeci şi cinci de milioane de franci CFA[16].

— Mulţi bani, remarcă Malko.

Boubacar Wagué îşi reţinu un zâmbet.

— Dacă islamiştii descoperă adevărul, îi iau gâtul. Şi lui, şi familiei lui. Acum mai am nevoie de bani şi pentru MUJAO. Mă întâlnesc cu ei la Gao. Trebuie să le duc ceva ca să demonstrez că se doreşte o negociere.

— Cât?

— Zece milioane.

16 Aproximativ 30.000 de euro.

În faţa ezitării lui Malko, adăugă pe un ton neutru:

— Putem să nu-i plătim, însă asta o să-i enerveze.

— Ce pot face?

— Purtătorul lor de cuvânt, Adnan Abu Walid Al Sarahoui, m-a ameninţat că, în cazul în care algerienii nu se mişcă, unuia dintre ostatici îi vor fi amputate mâna stângă şi piciorul drept...

— Asta ar înrăutăţi situaţia, remarcă Malko.

Boubacar răspunse cu indiferenţă.

— Le mai rămân încă şase ostatici.

— Mai vorbeşti cu algerienii?

— Bineînţeles. Mă întâlnesc cu ei mâine. Trebuie să avansăm. Cei din MUJAO sunt neliniştiţi. Se gândesc că Ansar Dine vrea să le subtilizeze ostaticii algerieni şi să-i alăture celor francezi. La Tombouctou am fost sigur că Ansar Dine mă supraveghea. Se ştie că sunt un intermediar al algerienilor. De altfel, am impresia că în autobuzul de întoarcere am fost urmărit de un tip.

— De ce?

— Nu ştiu.

Căscă şi-şi fixă ochii bulbucaţi asupra lui Malko.

— Ar trebui să am banii mâine dimineaţă. Douăzeci şi cinci de milioane pentru „sursa” mea şi zece pentru MUJAO.

— Cum vrei să procedăm? întrebă Malko.

În spatele acestor sume în aparenţă enorme se ascundeau cheltuieli destul de modeste. Oricum, CIA dispunea de fonduri nelimitate...

— O să-ţi dau numărul contului de la Banca Maliană de Solidaritate, Agenţia Fluviului, îi explică Boubacar Wagué. E chiar în faţa clădirii BCAO, pe strada 317. Acolo depui cele douăzeci şi cinci de

milioane în numerar.

— O să accepte?

Boubacar Wagué păru surprins.

— E o bancă, nu? Nu se pun întrebări.

— Numărul ăsta de cont e al „sursei” tale?

— Da. O dată banii intraţi în cont, „sursa” mea poate obţine cârduri de credit utilizabile în toată Africa. Comandă tot ce doreşte pe internet. O să ajungă aici sau la Tombouctou.

— Cum se numeşte?

— Aguib Sosso. Contul e pe numele lui.

— OK, conchise Malko. Mâine o să depun banii la bancă.

— Pentru cele zece milioane pe care trebuie să le dau celor din MUJAO ne întâlnim în Piaţa Hipopotamului. Ştii unde e?

— Nu, mărturisi Malko, dar o s-o găsesc.

— Prin Bulevardul Independenţei, n-ai cum s-o ratezi. Se poate parca pe aleea laterală. La prânz. Iei maşina lui Ted şi mă aştepţi.

Se ridică să-l conducă pe Malko. Afară, aerul era încă încins, iar aleea complet pustie.

În fine, făcuse un pas înainte.

Holul de la El Farouk era la fel de gol ca întotdeauna. O singură siluetă longilină aştepta în faţa recepţiei. Văzându-l pe Malko îndreptându-se spre lift, îl urmări şi intră împreună cu el în cabina ascensorului.

— Ce mai faci? îl întrebă ea în franceză cu o voce mieroasă.

Sprijinită de peretele liftului, îl fixa cu nişte ochi inexpresivi.

— Bine! zise Malko.

Negresa îi adresă un zâmbet timid.

— Pot să fac un duş în camera ta? Eu n-am acasă.

— Sunt obosit! se scuză Malko.

Negresa se desprinse de peretele liftului şi se lipi de el. Pubisul ei începu să se mişte lasciv. Ajunseră la etajul patru şi Malko se eschivă cu un zâmbet. Fata nu insistă şi rămase în cabină.

*

Agenţia Fluviului a Băncii Maliene a Solidarităţii se afla faţă în faţă cu „Mecca”, turnul ocru al BCAO, care domina oraşul. Negustori ambulanţi, o curte aglomerată, localuri modeste.

Pe scurt, Africa.

Malko intră în localul climatizat al băncii păzite de doi agenţi îmbrăcaţi în uniforme albastre şi se apropie de ghişeu. O africană solidă îl întâmpină cu un zâmbet.

— Bună ziua, domnule, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Aş vrea să depun nişte bani, răspunse Malko.

Mai înainte, trecuse pe la Ambasada Americană, iar Lewis Carroll îi dăduse o valijoară plină cu teancuri de câte 10.000 de franci CFA.

Privirea interlocutoarei sale se lumină.

— Atunci, poftiţi pe aici, domnule.

Nici măcar nu-l întrebase dacă era vorba de bani lichizi… Ce ţară frumoasă!

Malko se ţinu după fesele înfăşurate într-un material imprimat şi ajunse într-o cămăruţă unde puse valiza pe masă şi o deschise. Văzând teancurile de bancnote, femeia scoase un mic ţipăt.

— Doamne, ce de bani! Trebuie să mă ajute cineva. Sunt toţi ai dumneavoastră?

Privirea îi devenise deja afectuoasă.

— Din păcate, nu, o asigură Malko, totul merge în contul unui prieten.

— Bun prieten! zise fata pe un ton sentenţios.

Cinci minute mai târziu, cu o cafea în faţă, Malko se uita la angajatele băncii care numărau teancurile slinoase unul câte unul, după care le aşezau pe podea.

— Sunt douăzeci şi cinci de milioane! conchise una dintre ele cu o voce respectuoasă.

— Exact, confirmă Malko întinzându-i numărul de cont pe care i-l dăduse Boubacar Wagué. Banii trebuie vărsaţi în acest cont.

După zece minute, ieşi în cuptorul de afară şi se întoarse la maşină cu o chitanţă în buzunar şi admiraţia mută a celor două funcţionare de bancă.

Pentru un *toubab* atât de bogat erau în stare de orice.

A fost nevoit să coboare geamurile pentru a evacua arşiţa dinăuntru, apoi se îndreptă spre următoarea întâlnire. Chiar că nu aveai cum să ratezi statuia Hipopotamului, plantată pe o platformă din mijlocul Bulevardului Independenţei. Avea pe puţin trei metri înălţime.

Malko părăsi şoseaua principală şi parcă pe o alee laterală.

Nu trecură nici trei minute şi portiera din dreapta se deschise. Boubacar Wagué se lăsă să cadă pe locul mortului.

Bună ziua, spuse el. Ai fost la bancă?

Malko îi întinse chitanţa, iar africanul o strecură

imediat în buzunar, vizibil încântat.

— Şi mie?

Malko ridică de pe podeaua maşinii un pachet învelit în hârtie de ambalaj şi-l puse pe genunchii vecinului din dreapta.

— Poftim. Zece milioane.

Boubacar Wagué nu avu timp să atingă pachetul. Portiera de pe partea lui Malko se deschise brusc. Acesta zări doi ochi mari, un chip crispat şi o baionetă imensă cu vârful îndreptat spre carotida lui.

— Nu te mişca, şefule! şuieră negrul.

Băgă mâna stângă în maşină, dar Boubacar Wagué a fost mai rapid. Împinse portiera cu umărul şi o luă la sănătoasa strângând la piept pachetul cu bani. Malko simţi cum vârful baionetei îi intră în carne.

Agresorul urma să-i taie gâtul.

Capitolul IV

Instinctiv, Malko apucă pumnul celui care strângea baioneta. Fără speranţă. Dacă agresorul mai împingea lama încă doi centimetri, era mort...

Nici măcar nu putea să se lupte.

Atacatorul făcu o săritură înapoi şi se năpusti pe urmele lui Boubacar Wagué. Părea că zboară, aşa de repede alerga. Fluturând baioneta, se apropie de fugar. Acesta se întoarse şi, dându-şi seama că avea să fie în curând spintecat, aruncă pachetul cu bani în capul urmăritorului.

Acesta se opri brusc, îl ridică de pe jos, strecură baioneta în centura de piele lată, apoi traversă

alergând marele bulevard şi ajunse la africanul care-l aştepta călare pe o motocicletă K-Power 125, la fel ca toate celelalte din Bamako. Se instală în spatele lui şi motocicleta demară, dispărând în fluxul circulaţiei.

Boubacar Wagué se întoarse în fugă, cu răsuflarea tăiată. Se aruncă în maşină şi exclamă:

— Repede, porneşte! Ştiu unde se duce.

Malko se supuse şi porniră pe bulevard spre vest. Malianul îşi şterse fruntea; ochii îi ieşiseră din orbite şi trăsăturile i se crispaseră de furie.

— Ticălosul ăla din Ansar Dine care m-a urmărit în autobuz! strigă el. Mă spionează pentru că vor să pună ei mâna pe ostaticii algerieni! Sunt peste tot! Nimeni nu-şi dă seama, dar Bamako e plin de islamişti. Nu de arabi, nu de bambara, nu de peuli, nu de songhai. Ştiu unde se duce nemernicul ăsta din Ansar Dine: un mic local de pe strada 405, în Hamdallaye.

În Bamako, străzile erau numerotate, cu excepţia câtorva mari bulevarde cu denumiri pompoase, majoritatea fără plăcuţe de identificare.

— Mai repede! mai repede! imploră Boubacar Wagué. Trebuie să ajungem înaintea lui.

Frânând brusc ca să nu lovească o femeie ce purta pe cap un platou încărcat cu pliculeţe de ceai, Malko bombăni:

— Dacă e vorba doar de bani, se rezolvă!

Boubacar Wagué se întoarse spre el şi exclamă:

— Nu banii sunt importanţi, dar te-a văzut! Dacă se află la Tombouctou sau la Gao, o să iasă cu scandal. Suntem amândoi în primejdie de moarte! Ăştia nu glumesc. Nu prea arăţi a algerian.

Aproape că se opriră din cauza unui ambuteiaj monstruos. Boubacar Wagué nu ezită:

— Trec eu la volan! strigă el.

Coborî, înconjură maşina, iar Malko se strecură în locul lui. Reluară urmărirea. Boubacar Wagué conducea în manieră africană: mai multă supleţe şi mai multe riscuri. Trecură pe lângă Centrul Administrativ, un grup de clădiri nou-nouţe şi pustii care ar fi trebuit să adăpostească toate ministerele, însă fuseseră jefuite în timpul ultimei lovituri de stat... în cele din urmă, Malko zări un panou: Hamdallaye.

Circulaţia devenise mai fluidă. Încetiniră atunci când trecură pe lângă o motocicletă: nu pe asta o urmăreau.

În fine, ieşiră de pe asfalt şi intrară pe un drum lateral desfundat. Un cartier format din case mici şi numeroase terenuri virane.

Malko zări o plăcuţă pe care scria strada 405.

Boubacar încetini în faţa numărului 133, un zid verde în spatele căruia se afla o curte interioară unde mai mulţi indivizi cu barbă stăteau la palavre.

— Aici e, constată malianul. Încă n-au ajuns: nu se vede motocicleta. Probabil că a fost închiriată de la un „local”, unde se plăteşte ca pentru taxiuri.

Maşina mai merse vreo cincizeci de metri, apoi coti pe o altă stradă şi opri.

— Treci înapoi la volan. Rămâi în maşină şi urmăreşte-mă în oglinda retrovizoare. Va trebui să demarăm rapid.

Malko se strecură pe locul şoferului şi reglă oglinda retrovizoare astfel încât să-l poată urmări pe Boubacar Wagué. Acesta se îndreptă fără grabă

spre casa cu zidul verde. Se opri în faţa ei, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe vine în maniera obişnuită a malienilor.

Nu trebui să aştepte multă vreme.

După două minute, motocicleta roşie dădu colţul străzii 405 şi încetini.

Boubacar Wagué se ridică în picioare.

În momentul în care motocicleta opri în faţa porţii cu numărul 133, malianul făcu un salt şi traversă în fugă strada. Pasagerul motocicletei nu avu timp să reacţioneze.

Cu mâna stângă, Boubacar Wagué îi smulse pachetul cu bani. Îl lovi din lateral cu pumnalul pe care-l ţinea în mâna dreaptă, apoi retrase arma şi ţinti mai sus... Atunci când victima sa se prăbuşi pe lateritul drumului, îşi vârî pumnalul la brâu şi o luă la goană. O mulţime de bărboşi ieşiseră în grabă în stradă.

Individul care conducea motocicleta părea lovit de trăsnet. Nimeni nu se gândi să-l urmărească pe Boubacar Wagué. Acesta ajunse la maşină şi se aruncă înăuntru cu trăsăturile crispate de efort.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! ţipă el.

Malko demară. Bărboşii erau prea departe pentru a putea distinge numărul maşinii. Coti la dreapta, iar Boubacar Wagué exclamă respirând cu greutate:

— O luăm pe podul Regele Fadh. Trebuie să-l găsesc pe tipul care soseşte de la Gao la autogară. Te îndrum eu.

Se lăsă pe spate şi închise ochii.

— L-ai omorât? întrebă Malko.

— Sper că da! zise malianul. Era neapărat necesar. Te-a văzut dându-mi banii în maşină. Şi a

observat că nu eşti algerian.

Evident că nu existau algerieni blonzi!

Vorbea fără emoţie, iar Malko nu făcu niciun comentariu. O dată în plus, ajunsese într-o lume brutală, sălbatică, în care viaţa unui om nu valora mai mult decât cea a unui câine.

— Dar cel care conducea motocicleta, el nu m-a văzut? remarcă Malko.

— Nu sunt sigur, replică Boubacar Wagué. E doar un angajat care câştigă 2.000 de franci CFA pentru o cursă. N-o să se amestece într-o asemenea poveste... Nu-mi place să ucid, dar era mult prea periculos. Trebuie să mă întorc la Gao.

Ajunseră la podul Fadh. Mai modern şi mult mai lat decât Podul Martirilor, avea, de fiecare parte a drumului principal, câte o bandă pentru motociclete.

Malko îl parcurse până la drumul naţional 6, paralel cu nr. 7, dar situat mai la nord. După un kilometru, Boubacar Wagué îi ordonă:

— Coteşte la dreapta.

Un mic drum lateral, mărginit de o casă împrejmuită cu ziduri cenuşii şi un lung portal verde.

— Ambasada Algeriei! îl anunţă malianul. Acum, la stânga.

Drumul era tot mai desfundat. Malko zări o inscripţie lângă o mică moschee albă cu o cupolă verde triunghiulară: „BINKE TRANSPORTS”.

— De aici pleacă autobuzul spre Tombouctou şi Gao, îi explică Boubacar Wagué. Aşteaptă-mă iii curte.

Era un fel de teren viran presărat cu resturi de maşini. Malianul plecă aproape în fugă. După un sfert de oră, se întoarse ţinând în mână un plic.

— Ce ai acolo? întrebă Malko.

— Lista cu prizonierii politici pe care MUJAO îi vrea eliberaţi în schimbul ostaticilor, îl lămuri Boubacar Wagué. O s-o transmit Ambasadei Algeriei. Face parte din înţelegere.

— Acum?

— Nu, mai întâi o să fac o fotocopie. Du-mă acasă, trebuie să pun banii în seif.

Douăzeci de minute mai târziu, opriră în faţa casei malianului. Ziua, părea şi mai puţin aspectuoasă.

— Asta e! exclamă africanul. O să aştept telefonul lui Aguib Sosso. Mă sună imediat ce are confirmarea depunerii banilor. Dacă vrei, mai pe seară dăm o raită prin oraş. Localurile de noapte sunt aproape goale, dar ne putem distra.

Se năpusti în casă tară să mai dea mâna cu Malko. Totuşi, africanii erau destui de politicoşi. Poate că era de vină emoţia provocată de uciderea omului din Ansar Dine...

*

Intrând în holul hotelului El Farouk, Malko zări o brunetă care se ridică de pe unul dintre fotoliile adânci de piele cu un laptop în mână.

Ajunse la lift în acelaşi timp cu el, iar Malko îi făcu loc să intre. Cabina era mică şi avu tot timpul s-o studieze în detaliu. Brunetă, un nas drept, tenul mat şi un piept mare care-i deforma bluza, tipul maghrebian.

Femeia coborî la etajul trei, adresându-i un uşor zâmbet de politeţe.

Lui Malko nu-i mai rămânea altceva de făcut decât

să aştepte seara pentru a se întâlni cu Boubacar Wagué. Având în vedere temperatura de afară şi puţinele puncte de atracţie din Bamako, se gândi să-şi omoare timpul la piscină.

O găsi aproape pustie. Văzu doar un cuplu format dintr-o blondă solidă cu un negru şi câţiva puşti care se zbenguiau în bazin.

Apa era delicios de caldă.

Un moment rar de destindere sub un cer de plumb şi într-o atmosferă înăbuşitoare. Îşi spuse că misiunea lui începuse bine. Revăzu în minte scena în care Boubacar Wagué, aliatul CIA, înfigea pumnalul în burta hoţului…

O imagine plină de brutalitate.

Oare malianul voia doar să se protejeze sau avea şi alte motive? Era limpede că Malko pătrunsese în miezul unei afaceri extrem de întortocheate. Sprijinindu-se de balustradă, întoarse capul, deranjat de un ciocănit uşor din apropierea piscinei.

Văzu mai întâi nişte papuci cu tocuri înalte, apoi nişte picioare şi, în fine, un costum de baie alb, dintr-o singură piesă, şi un laptop. Femeia din lift. În această ţinută, corpul ei era şi mai impresionant. Se aşeză pe un şezlong nu departe de cel al lui Malko.

Acesta îşi impuse să mai rămână puţin în apă înainte de a lua prosopul. La adăpost de razele soarelui, femeia scria ceva la laptopul pe care-l ţinea pe genunchi. Ridică privirea şi-i adresă lui Malko un zâmbet.

— Bună ziua! Aţi venit să vă răcoriţi?

Un fel de-a spune. La soare, erau cam vreo 40-45 de grade…

Malko nu se putu abţine să n-o privească prin

lentilele ochelarilor Ray Ban. Se opri mai ales asupra pieptului. Extrem de masiv, cu sfârcuri lungi, ieşea în evidenţă prin nailonul maioului. Pântecul era plat, iar picioarele lungi. O femeie foarte frumoasă.

— Văd că lucraţi, remarcă Malko. Nu vă răcoriţi?

Femeia zâmbi.

— N-am de ales. Lucrez pentru un mare comerciant din Gao şi recepţionez tot ce ajunge aici din Coasta de Fildeş. Pe urmă, trebuie să organizez finalul călătoriei cu ajutorul camioanelor. Apropo, continuă ea, numele meu e Malika Ahmar. Sunt algeriană şi fac naveta între mai multe ţări africane.

— Malko Linge, se prezentă la rândul lui austriacul. Eu sunt observator politic pentru Comunitatea Europeană şi sunt din Austria.

— Bun venit la Bamako, spuse femeia punând deoparte laptopul. Mă duc să mă răcoresc.

Plonjă în piscină şi începu să înoate pe spate.

*

După câteva minute, Malko se întoarse în apă. Malika Ahmar se odihnea cu coatele sprijinite de marginea bazinului şi sânii la nivelul apei.

— Ieşiţi des în oraş? întrebă Malko.

Tânăra clătină din cap.

— Nu ies decât la întâlnirile de serviciu. Seara, mănânc aici. Sigur că nu e prea vesel, dar măcar se poate asculta muzică; o femeie singură nu se poate duce în restaurantele din Bamako. Acolo nu sunt decât prostituate.

— Dacă am timp, promise Malko, vă scot la cină, aşa, ca să mai schimbaţi atmosfera.

— Sunteţi foarte amabil, îl complimentă nigeriana.

Malko ieşise de zece minute din apă atunci când mobilul primit de la CIA începu să sune. Recunoscu imediat vocea lui Boubacar Wagué.

— Mergem la Appaloosa, pe strada 311, îl anunţă acesta. Am noutăţi. Întreabă pe cineva unde este.

Capitolul V

Mai multe capete de femei de-abia depăşeau, pe toată lungimea sa, tejgheaua barului Appaloosa. Târfe marocane şi bambara ocupate cu trimiterea SMS-urilor unor potenţiali clienţi, supravegheate de un peşte libanez instalat la capătul barului lângă un membru al Forţelor Speciale americane cu siluetă de mamut.

Malko se opri la intrarea în sala restaurantului. Imediat, un braţ începu să se agite deasupra unui separeu din faţa barului.

Boubacar era deja acolo, degustând o sticlă de Castell[17]. Malko se strecură lângă el. Localul părea straniu din cauza decorului de film western: copii de carabine 30/30 pe pereţi, chelneri negri cu pălării de cowboy. Clienţii erau puţini. În principal, reprezentanţi de ONG-uri, uşor de recunoscut datorită aerului lor deopotrivă lacom şi naiv.

Dădură comanda. Meniul era simplu: „căpitan” sub toate formele sau carne roşie.

Imediat după plecarea chelnerului, Boubacar Wagué se aplecă peste masă:

— Am veşti de la Tombouctou, spuse el. Aguib Sosso a telefonat la bancă şi a verificat intrarea

17 Bere locală.

banilor în cont. Acum o să înceapă să lucreze. Mi-a spus că va avea în curând noutăţi, numai că nu poate vorbi la telefon.

— Cum o să procedezi?

— Ori mă duc eu la el sub pretextul unei vizite făcute celor din Ansar Dine, ori îmi trimite un mesager.

— E periculos…

— Alt mijloc nu există.

Sosiră „căpitanii”. Prea fierţi şi fără niciun gust. Boubacar Wagué părea îngrijorat. Înainte ca Malko să-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă, malianul declară:

— M-am dus la algerieni cu lista militanţilor care trebuie eliberaţi. Nu sunt de acord cu jumătate dintre numele scrise pe ea. Nu vor să elibereze decât plevuşcă… Trebuie să le transmit răspunsul lor celor din MUJAO. N-o să le placă deloc.

— Şi ce pot să facă? întrebă Malko.

Malianul zâmbi.

— Pot să dea un prim ultimatum prin care să anunţe executarea ostaticilor sau creşterea preţului. Ori ambele variante… Ei nu ţin morţiş să lichideze ostaticii, dar au nevoie de bani. Ştiu că în curând soseşte la Gao, din Nigeria, un important transport de cocaină. Vor să cumpere angro şi să revândă traficanţilor din Gao cu un profit de 20. Vor pune presiune pe algerieni.

— Asta ce înseamnă pentru noi?

Boubacar Wagué ridică din sprâncene.

— Multe! Dacă văd că negocierile cu algerienii trenează, se pot refugia mai la nord, în bazele din Adrars, iar eu n-o să mai am motive să mă duc la

Gao sau la Tombouctou. Dacă nu mă mai vede, Aguib Sosso poate intra în panică. E viaţa lui în joc. Însă vrea să cumpere o parcelă de pământ ca să construiască o casă în cartierul Sazai Kaina şi are nevoie de mai multe zeci de milioane de franci CFA. Aşa că îşi asumă riscuri.

Malko îl asculta neliniştit pe malian. Americanii îşi jucau cartea numai pe Boubacar Wagué. Era o imprudenţă.

Malianul pufni pe nas.

— În seara asta o să le trimit celor din MUJAO răspunsul algerienilor.

— Cum?

— Printr-un om de legătură local care face parte din MUJAO. E mereu acelaşi, dar nu-i cunosc numele.

Ridică privirea şi chipul lui se luminã.

— Ah, uite-o pe prietena mea, Leila!

Una dintre fetele de la bar se apropia de separeul lor. Se strecură lângă Boubacar Wagué, adresându-i lui Malko o privire drăgăstoasă care făcea cât o felaţie. O târfă frumoasă, cu decolteu adânc, îmbrăcată într-o rochie neagră şi lungă. Expresia ei sigură contrasta cu relativa modestie a ţinutei.

Începu să discute în şoaptă cu Boubacar Wagué folosind o limbă pe care Malko n-o cunoştea. Stând de vorbă, malianul îi mângâia coapsa, urcând tot mai sus. Când terminară ce-aveau să-şi spună, femeia întoarse capul spre Malko şi întrebă în franceză:

— Nu mă prezinţi prietenului tău?

Boubacar Wagué rămase impasibil.

— Nu, făcu el, nu e important.

Fata nu insistă. Plecă şi-şi reluă locul de la

tejghea.

Malianul explică:

— Leila e informatoarea mea pentru ceea ce se întâmplă în tabăra din Kati, acolo unde s-au retras Beretele Verzi, oamenii căpitanului Sanogo care l-au alungat de la putere pe preşedintele ATT şi au organizat puciul. De trei ori pe săptămână, aduc fete cu autobuzul ca să se distreze, iar Leila face parte dintre ele. Atunci află o mulţime de lucruri. Nu prezintă niciun interes pentru tine, dar prietenii tăi de la ambasadă sunt foarte mulţumiţi că am sursa asta. Şi pe urmă, e o bucăţică superbă...

Coborî vocea şi preciză:

— Sexul cu marocanele e ca un foc de artificii! în plus, nu mă costă nimic: o plătesc cu banii americanilor. Hai să mergem la Byblos! conchise el.

— Asta ce mai e?

— Un local de noapte ţinut de un libanez, undeva în cartierul hipodromului. Am acolo o întâlnire.

*

Micii negustori ambulanţi mişunau încă în penumbra aleii: până la miezul nopţii, îşi ofereau marfa, disperaţi să supravieţuiască.

Malko urcă în Peugeot-ul lui Boubacar Wagué şi o luară pe bulevardul Al Qoods, care ducea în linie dreaptă spre est, fiind mărginit de case acoperite cu tablă ondulată. Circulaţia era încă intensă. Chiar şi în această perioadă agitată, lumea se culca târziu la Bamako. Malianul opri pe un drum lateral, în faţa unei firme luminate de un neon roşu: BYBLOS.

Imediat, câţiva negri se înghesuiră în jurul maşinii,

aşa cum se întâmplă întotdeauna în Africa. Boubacar Wagué coborî şi arătă cu degetul spre un negru foarte slab, cu barbişon.

— Tu o păzeşti! îi strigă el.

Îi strecură ceva în mână, apoi Malko îl urmă în interiorul localului. Un culoar lung şi pustiu dădea într-o sală fără clienţi. În stânga, o scară urca la etajul întâi, unde se aflau restaurantele. Se opriră în faţa unui ring de dans de lângă bar. În fund, la dreapta, un alt bar şi un al doilea ring de dans înconjurat de separeuri.

— Acolo este un bowling, preciză malianul.

Se mai vedeau şi câteva mese de biliard. Totul într-un stil foarte americănesc.

— De când cu evenimentele, oamenii nu prea mai ies în oraş, oftă Boubacar Wagué. Înainte, era plin în fiecare seară.

Apăru un chelner şi comandară *mojito*. Aici nu se prea găsea votcă…

— Şi întâlnirea ta? întrebă Malko.

— A avut loc! zise malianul. I-am dat răspunsul algerienilor tipului care îmi păzeşte maşina.

Două fete înfăşurate în straiele tradiţionale traversară ringul, privindu-i drept în ochi înainte de a dispărea în umbră.

— Dacă vrei o fată, îi propuse Boubacar Wagué, am preţuri…

— Mulţumesc, refuză Malko, neavând niciun chef să contracteze SIDA. Dar tu nu te jena.

— Oh, eu o să recuperez cu Leila mai târziu, îi asigură malianul. Doarme la mine şi pregăteşte micul dejun. În felul ăsta, nu e nevoită să se întoarcă acasă la ea.

Terminară băuturile, dar sala rămăsese la fel de goală.

— Hai să mergem, propuse Boubacar Wagué.

Malko era puţin dezamăgit. CIA cheltuise treizeci şi cinci de milioane de franci CFA pe te miri ce.

— Eşti sigur că „sursa” ta o să ne servească? insistă el.

— Nimic nu e sigur, replică malianul, dar are nevoie de bani.

— Nu te poţi duce la Tombouctou să-l stimulezi?

Boubacar Wagué se eschivă.

— E periculos! Acolo sunt cunoscute legăturile mele cu MUJAO. Ansar Dine n-o prea are la inimă. Ar putea să mă răpească. (Râse.) Pentru mine nu va plăti nimeni niciun fel de răscumpărare. În plus, Ansar Dine o să ştie ce s-a întâmplat cu tipul care a vrut să-mi fure banii. Ar trebui să dau explicaţii. Dacă vrei, poţi să te duci tu…

Ăsta era umor negru…

Temperatura de afară nu scăzuse nici măcar cu un grad. Cel căruia Boubacar Wagué îi încredinţase maşina dispăruse.

— Te duc până la maşina ta, propuse malianul. În orice caz, eu trec pe la Appaloosa s-o iau pe Leila.

*

Majoritatea negustorilor ambulanţi dispăruseră, aleea fiind acum pustie. Malko coborî din Peugeot-ul alb şi întrebă:

— Când ne mai vedem?

— Când o să am informaţii despre Tombouctou, răspunse malianul. Te sun eu.

Se năpusti în Appaloosa, iar Malko îşi regăsi maşina. Demarând, îl văzu pe Boubacar Wagué ieşind din restaurant împreună cu voluptuoasa Leila, pe care urma s-o plătească cu banii daţi de CIA...

Încercă o senzaţie bizară, ca şi cum ar fi căutat indicii într-o poveste prost alcătuită. Oare chiar exista un complot împotriva americanilor? Situaţia părea extrem de confuză în nord, în relaţiile dintre tuaregi, AQMI, Ansar Dine, MUJAO şi traficanţii de droguri.

Nu mai exista picior de străin între Mopti şi frontiera algeriană aflată la 1.500 de kilometri spre nord. Acolo era un fel de zonă liberă controlată acum de grupurile islamiste care cunoşteau ţara ca pe buzunarele lor.

Nimeni nu-i supraveghea...

Numai două avioane franceze Breguet „Atlantic” survolau această regiune imensă, bazele lor aflându-se la Dakar şi Niamey.

Se întrebă dacă potenţialii săi adversari, „islamiştii”, îi reperaseră deja prezenţa.

În timp ce maşina hurducăia pe drumul din laterit pentru a ajunge la strada 22 Octombrie 1946, marele bulevard ce se întindea de-a lungul fluviului şi pe care se găsea El Farouk, zări în spate farurile unui alt vehicul. Asta îl nelinişti. În acest oraş lipsit de forţe poliţieneşti, deschis spre cele patru vânturi, se putea întâmpla orice. În loc să cotească la stânga, o luă intenţionat la dreapta. Farurile rămaseră în spatele lui.

După cinci minute, era sigur că îl urmărea cineva. Dar cine?

Nu avea nicio armă şi acum regreta. I se vorbise

despre Beretele Roşii, partizanii preşedintelui ATT, care dădeau târcoale înarmaţi şi puşi pe rele. Cu zece zile înainte, omorâseră vreo douăzeci de persoane la aeroport. Gratuit, din pură răutate, apoi dispăruseră în neant.

Acceleră, iar vehiculul din spate făcu la fel.

Străzile erau tot mai pustii. În afară de hotel, nu avea unde să se refugieze. Se gândi să-l sune pe şeful staţiei, apoi se răzgândi. Zărise firma luminoasă a hotelului El Farouk.

Parcă maşina chiar în faţa intrării.

Vehiculul care-l urmărea îşi continuă drumul spre Podul Martirilor. Lui Malko nu-i venea să creadă că nu fusese decât o coincidenţă... Se simţi mai bine în holul gol al hotelului. Un funcţionar moţăia în spatele tejghelei de la recepţie.

La etajul patru, paznicul dormea cu gura deschisă pe mica sa canapea.

Malko ajunse în faţa camerei şi se opri brusc: înăuntru era lumina aprinsă.

*

Inima începu să-i bată mai repede: era sigur că o stinsese înainte să plece. Făcu stânga-mprejur: hotelul semăna cu palatul Frumoasei din Pădurea Adormită. Îşi aminti de cele două apeluri de pe mobilul *său,* adică cel al lui Ted Shackley. Când răspunsese, persoana de la celălalt capăt al firului închisese.

După mai multe ezitări, introduse cartela magnetică în dispozitiv şi deschise uşa.

Un bărbat aşezat pe pat fuma o ţigară, întoarse

capul atunci când îl auzi pe Malko mirând şi se ridică în picioare. Era foarte solid, eu tenul deschis, părul întins, deloc tipul mali anului, îmbrăcat cu un costum şi cravată, ceea ce nu se prea purta la Bamako.

Necunoscutul îi întinse mâna zâmbind.

— Bună seara, spuse el, numele meu e Sidi Diarra. Ţineam legătura cu Ted Shackley. Ştiu ce i s-a întâmplat şi că i-aţi preluat activităţile. Aş vrea să stăm de vorbă.

Surprins, Malko întrebă:

— De ce n-aţi sunat?

— Am sunat, dar n-am recunoscut vocea. A fost necesară o mică anchetă ca să ajung la dumneavoastră. În plus, nu-mi place să vorbesc la telefon. Convorbirile sunt supravegheate de Securitatea Statului. Sunt tuareg, iar lumea de aici nu-i prea înghite pe tuaregi. Eram foarte atenţi cu domnul Ted.

Malko rămase perplex: Lewis Carroll nu-i vorbise despre acest bărbat care nu părea deloc agresiv.

— E o oră cam nepotrivită pentru vizite, remarcă el.

— Toată lumea doarme, e mai discret acum, replică tuaregul. Aş vrea să vă întreb dacă o să daţi curs proiectului pe care i l-am propus domnului Ted.

— Care anume?

— Călătoria în nord. Eu reprezint în secret MNLA la Bamako. Pentru asta, autorităţile m-ar putea închide sau m-ar putea trimite în tabăra Kati pentru a fi interogat şi torturat, latã de ce sunt prudent.

Malko rămase năuc.

— Dar niciun străin nu se mai duce în nord!

remarcă el. În niciun caz unul ca mine.

— Nu mergem la Tombouctou sau la Gao, îl corectă imediat Sidi Diarra. Numai până la Douentza, care se află la limita zonei „eliberate”. O să fiţi sub protecţia MNLA. Îmbrăcat în ţinuta locală. Chipul vă va fi complet acoperit de *haik*. Nimeni nu-şi va da seama că sunteţi străin. În plus, noi, tuaregii, dezaprobăm răpirile.

— N-aţi ştiut însă cum să-i protejaţi pe ostaticii algerieni din Gao, remarcă Malko.

Chipul interlocutorului său se întunecă.

— E adevărat! recunoscu el. Islamiştii sunt foarte duri, chiar dacă par politicoşi şi inofensivi. Cu toate acestea, dacă veniţi cu noi nu riscaţi nimic. O să mergem cu maşina mea până la Douentza. Acolo nu există punct de control. Armata malianã a dispărut. Dar islamiştii nu se ocupă de punctele de control, nu-i interesează. Noi le-am instituit până la Gao şi Tombouctou doar pentru a încasa taxe. Primele se află la ieşirea din Douentza, acolo unde avem întâlnirea.

— Cu cine?

Cu unul dintre şefii din MNLA. Sosit special de la Tombouctou.

— Ce doreşte?

— Să se întâlnească cu un responsabil din Serviciile de Informaţii americane pentru a-i împărtăşi ţelurile politice ale organizaţiei şi pentru a stabili o cooperare. Avem nevoie de ajutor. Nu vrem un Mali fundamentalist. Însă nu suntem suficient de puternici. Ne trebuie bani şi susţinere politică. Guvernul malian nu ne-a ascultat niciodată.

— Le-aţi ucis soldaţii la Aguelkok, remarcă Malko.

— Nu noi, protestă Sidi Diarra. Oamenii organizaţiei Ansar Dine au făcut-o. Sunt nişte sălbatici. În concluzie: îmi trebuie un răspuns.

Malko rămase tăcut. Sidi Diarra îi propunea pur şi simplu să facă o călătorie în infern…

Toţi albii care părăseau Bamako riscau să fie răpiţi sau omorâţi.

— E o decizie care nu-mi aparţine, răspunse el.

Sidi Diarra nu insistă şi-i întinse o carte de vizită.

— Bine. Nu mă sunaţi, e prea periculos, dar vă puteţi informa în legătură cu persoana mea.

Iau masa în fiecare zi la Café du Fleuve. Ne putem vedea acolo. Însă trebuie să vă hotărâţi repede.

— În cât timp?

— În patruzeci şi opt de ore. Pe urmă o să fie mai dificil din cauza sezonului ploios.

După o lungă strângere de mână, se făcu nevăzut.

Lui Malko nu-i mai era somn. De ce nu-i vorbiseră americanii despre acest proiect? La prima vedere, părea o nebunie, dar putea deveni un atu în plus. Oamenii din MNLA aveau cu siguranţă informaţii despre planurile islamiştilor.

Totul era să afle dacă merita să joace ruleta rusească. Cincisprezece ostatici putrezeau de vii în deşertul malian, trăind în condiţii abominabile, fără posibilitatea de a fi eliberaţi.

În afară de răscumpărări, AQMI îi utiliza pe post de scuturi umane, împiedicând orice operaţiune împotriva lor. O astfel de acţiune s-ar fi soldat cu moartea ostaticilor.

Malko nu intenţiona să se numere printre aceştia.

Capitolul VI

Lewis Carroll părea încurcat după ce ascultase relatarea lui Malko despre întâlnirea nocturnă cu reprezentantul MNLA.

— Nu ţi-am vorbit despre acest proiect pentru că l-am transmis la Langley şi am primit o interdicţie absolută de a-i da curs: nici nu se pune problema să punem în pericol viaţa unui membru al Agenţiei. În afara oraşului Bamako totul e „off limits”. Ordinele sunt oficiale. Dacă le încalc, zbor imediat.

— Această întâlnire cu MNLA prezenta vreun interes? întrebă Malko.

— Pe plan politic, cu siguranţă! Toată lumea ar dori să ştie ce vor tuaregii. Malienii, care-i detestă, ne aburesc.

— Şi în legătură cu subiectul informaţiilor?

Americanul se strâmbă.

— E mai puţin evident. AQMI nu se confesează celor din MNLA: cele două grupări nu sunt în termeni buni. Totuşi, coexistă, din Ansar Dine fac parte şi tuaregi, iar oamenii din MNLA pot afla anumite lucruri. De asemenea, se ştie că Ansar Dine e mai puternică decât MNLA. Cu toate acestea, dacă ar afla că un american are de-a face cu MNLA, nu s-ar da în lături să-l răpească, aşa cum a procedat MUJAO cu algerienii…

Tăcu şi luă o înghiţitură de cafea.

— Prin urmare, nu dau curs invitaţiei, conchise Malko.

Urmă o tăcere lungă. Lewis Carroll părea că reflectează. În fine, declară:

— Evident că, în cazul tău, datele se schimbă. Nu eşti american, aşa că riscurile sunt mai mici.

Şi la fel şi responsabilitatea Agenţiei! Un neamerican putea fi lăsat la voia întâmplării... Malko îşi spuse că se băgase singur în gura lupului...

— O să mai întreb încă o dată la Langley, încheie şeful staţiei CIA. Decizia finală îţi aparţine. Ce impresie ţi-a făcut Boubacar Wagué?

— Îşi dă toată osteneala, recunoscu Malko. Are contacte adevărate, dar ne jucăm cu focul. Nimic nu ne împiedică să ne gândim la o manevră prin care ne sunt extorcaţi bani. Eu nu m-am întâlnit cu sursa lui, care se află la Tombouctou. Algerienii ştiu că „tratăm" cu Boubacar Wagué?

— Nu, slavă Domnului. Cât timp aştepţi, continuă legătura cu el.

Se despărţiră după aceste cuvinte încurajatoare.

*

— Treci pe la mine pe-acasă, zise precipitat Boubacar Wagué. Înainte de prânz.

Malko tocmai ieşise din Ambasada Americană atunci când îl sunase malianul. Îşi continuă drumul de-a lungul Niger-ului pentru a ajunge la Podul Martirilor şi pe urmă la casa sursei sale. Doi negri stăteau pe vine în faţa ei, pe marginea unui mic dig. Când văzură că maşina lui Malko opreşte, se făcură nevăzuţi în casă. Austriacul ajunse în faţa porţii albastre, dar nu avu timp să sune.

Poarta de fier se deschise şi Boubacar Wagué îl privi cu gravitate. Malko remarcă imediat pistolul vârât la centură.

Îl urmă de malian înăuntru. Climatizarea nu funcţiona, aerul fiind încins şi unsuros. Boubacar

Wagué se trânti într-un fotoliu vechi.

— Nici măcar o cafea nu-ţi pot oferi! zise el. Mi-au tăiat curentul electric în noaptea asta…

— Cine?

— Ansar Dine, nu încape îndoială. Am fost avertizat de un om de legătură din MUJAO. Au aflat că l-am lichidat pe tipul ăla care mi-a furat banii. Au trimis asasini pe urmele mele. Există un premiu de zece milioane de franci CFA pus pe capul meu. La preţul ăsta sunt în stare să spintece o familie întreagă. Aşa că o să mă pun la adăpost.

— Unde?

— Încă nu ştiu. Dacă rămân aici, în douăzeci şi patru de ore sunt mort…

— Şi cu afacerea noastră cum rămâne?

— Continuă! îl asigură malianul. Aguib Sosso ştie cum să dea de mine.

Ridică de jos un rucsac şi-i spuse lui Malko:

— Plecăm împreună…

Înainte de a ieşi, inspectă cu grijă aleea de laterit. Apoi maşina sa dispăru într-un nor de praf roşu.

Lui Malko nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la hotel. Supărat. Principalul său informator era urmărit de asasini. Aplicarea planului B însemna să-şi pună viaţa în primejdie, în loc să facă un ocol, decise să se ducă la piscină.

Malika Ahmar era deja acolo, cu laptopul pe genunchi, întinsă pe un şezlong.

Atunci când Malko se aşează pe şezlongul de lângă ea, îi adresă un zâmbet plin de căldură.

— Gata treaba?

— Aproape, mărturisi Malko, am luat o pauză. Cum nu e nimic altceva de făcut, am venit aici.

Se duse să facă o baie. După ce ieşi din apă, femeia închise laptopul. În momentul în care se ridică, Malko o întrebă:

— Ce planuri aveţi pentru seara asta?

— Ca de obicei…

— Vă invit la cină.

— Ar fi prima dată când merg la masă în afara hotelului! îl asigură Malika Ahmar. Sigur că da, cu plăcere.

— Atunci, ne vedem la ora nouă, în hol, conchise Malko.

După ce se îmbrăcă, plecă spre Ambasada Americană. Spre deosebire de toate gărzile din alte părţi ale lumii, cea din perimetrul exterior fusese încredinţată unor paznici malieni. Nici „sasul” de la intrare nu beneficia de prezenţa americanilor.

Lewis Carroll păru surprins să-l revadă.

— Ai vreo veste?

— Una nu prea bună, recunoscu Malko.

După ce ascultă ce i se întâmplase lui Boubacar Wagué, şeful staţiei CIA clătină resemnat din cap.

— N-o să-l mai vedem niciodată. Şi nu ne-a costat *decât* treizeci şi cinci de milioane de franci CFA.

Dintr-odată, planul B începu să capete viaţă…

— *Anyway,* nu avem de ales, conchise americanul. Să sperăm că Boubacar Wagué n-o să se lase tăiat în bucăţi. Trebuie luate totuşi nişte măsuri de precauţie. Aşteaptă puţin.

Ieşi din birou şi se întoarse apoi cu o cutie de carton pe care i-o întinse lui Malko.

— Pune asta în maşina ta. Nu se ştie niciodată, aici nu există nici poliţie, nici autorităţi.

Malko deschise cutia: conţinea un pistol Beretta

92 automat, nou-nouţ, şi două încărcătoare.

Misiunea adevărată de-abia acum începea.

*

Bamako părea învăluit într-o toropeală tropicală. Malko răsfoia ziarele din ziua aceea: *L'Indépendant, Le Républicam, L'Essor,* toate se lamentau cu privire la vidul politic din ţară. ATT, fostul preşedinte alungat de la putere de căpitanul Sanogo, se refugiase la Dakar. Noul preşedinte interimar, Dioncounda Traore, după ce evitase să fie linşat de mulţimea mai mult sau mai puţin comandată de la distanţă, fugise la Paris şi nimeni nu conta pe întoarcerea sa...

Prim-ministrul, mai obişnuit cu NASA decât cu Mali, rămăsese în Burkina şi ceruse sfatul „înţeleptului" Africii de Vest, preşedintele Blaise Compaore, ajuns la putere asasinându-l pe Sankara, rivalul şi prietenul său... Probabil că şeful executivului urma să se întoarcă. În aşteptare, oraşul lâncezea. Singurele indicii ale unei anumite securităţi erau grupurile de poliţişti îmbrăcaţi în uniforme albastre, neînarmaţi, care încercau să pună mâna pe nişte bani amendându-i pe cei mai înstăriţi. Între timp, negustorii ambulanţi cutreierau neobosiţi aleile din laterit, încercând să-şi plaseze mărunţişurile.

Nu voiau decât să supravieţuiască.

Armata era invizibilă, divizată: ultimul grup de Berete Verzi se retrăsese în tabăra Kati, la vreo cincisprezece kilometri spre nord. Restul forţelor armate se dispersase sau se ascundea în cazărmi.

Totuşi, în nord, în miezul deşertului, norii se îngrămădeau pe cer. Ascunşi la Tombouctou sau Gao, la mai puţin de douăzeci de ore de mers cu maşina până la Barnako, islamiştii îşi pregăteau următoarea lovitură.

În mijlocul indiferenţei generale.

Malko ieşi din lift. Era aproape ora nouă. Malika Ahmar stătea deja în mijlocul holului. Era încântătoare în rochia gri evazată, cu un decolteu adânc care-i punea în valoare pieptul enorm. Se machiase şi folosise un ruj de un roşu aprins.

— Unde mergem? întrebă ea.

Malko se informase.

— La Badala, spuse el, un restaurant de pe malul sudic administrat de un francez. Se pare că e excelent.

— Să mergem, zise algeriana, răsucindu-şi ca o balerină rochia lungă.

Malko o urmă. După ce urcă în Toyota, realiză că femeia se parfumase. Era limpede că întâlnirea asta o preocupase în cel mai înalt grad.

*

Găsi greu restaurantul Badala. Era ascuns la capătul unei încrengături de alei din laterit prost luminate, departe de drumul naţional 6.

În mica sală care dădea spre piscină şi grădină nu erau decât albi. Pe alte meridiane, asta s-ar fi numit un „hôtel de charme”. În plus, mâncarea părea bine pregătită: puteai mânca o salată fără să ajungi la spital...

Malika Ahmar părea să aprecieze în special vinul

rosé. Din faţă, adâncitura decolteului era ameţitoare. Malko simţi cum i se trezeşte libidoul. Uneori, privirile li se încrucişau. Femeia părea foarte sigură pe ea.

— Nu te plictiseşti aici? întrebă el.

— Oh, ba da! suspină ea. Mai ales seara, când mănânc singură, numai eu şi orchestra…

— N-a încercat nimeni să te scoată din singurătatea asta? întrebă Malko nedumerit.

— Nu. Doar câţiva localnici, dar fără să insiste, însă eşti primul care are o faţă umană. Mai există un diplomat chemat aici de Ambasada Franţei, care stă singur în hotel. Un bărbat încântător, dar care-şi petrece timpul vorbind la telefon cu soţia lui, rămasă în Franţa. Uneori, ne mai întâlnim la cină.

Râse uşor.

— O să recuperez după ce-mi termin treburile.

Masa se consumă repede. Malika Ahmar golise trei sferturi din sticla de vin, iar acum ochii îi străluceau ceva mai intens. Malko îşi dădu seama brusc că se găsea probabil în apropierea locului în care nefericitul Ted Shackley îşi petrecuse ultima seară din viaţă, la „Bla-Bla”.

Era mai vesel decât să se întoarcă la hotel.

— Vrei să mergem să bem ceva în altă parte? propuse el.

— Cu plăcere! exclamă Malika Ahmar. Nu mă mai pot uita la televizor.

Aleea din laterit era la fel de întunecată ca un tunel. Malko îl întrebă de drumul spre „Bla-Bla” pe unul dintre negrii care lâncezeau în umbră.

Imediat după ce urcară în maşină, Malika Ahmar se aplecă spre el şi-i întinse buzele.

— Mulţumesc pentru seara asta excelentă! murmură ea.

Gura ei era umedă, iar Malko simţi cum ia loc. Din păcate, femeia se retrase.

*

Boubacar Wagué dormea iepureşte. Stătea lungit pe un pat de campanie din cabana pusă la dispoziţie de un prieten, în apropierea locului unde acesta îşi construia o casă pe „parcela sa”. Pistolul era la îndemână. În principiu, doar Leila, prietena lui marocană, ştia unde se află. În ea avea încredere totală.

Ansar Dine nu prevenea pe nimeni. Risca să se trezească cu un cuţit la gât, fără să mai aibă decât timpul necesar pentru a-i încredinţa sufletul lui Dumnezeu, în care credea cu prudenţă.

Auzi un trosnet afară, apoi un ciocănit uşor în uşa de lemn.

Adrenalina începu să-i circule prin artere. Boubacar Wagué puse mâna pe pistolul care avea deja un glonţ pe ţeavă. Rămase nemişcat, respirând precipitat şi pândind zgomotele nopţii. Urmă o nouă bătaie în uşă şi o voce înăbuşită întrebă de afară:

— Boubacar? Ştiu că eşti înăuntru. Sunt Ag. Trebuie să vorbim.

Ag era unul dintre tuaregii din Ansar Dine, pe care nu-l întâlnise decât în nord. Ce căuta la Bamako? Însemna că ascunzătoarea lui fusese descoperită! La urma urmei, Leila nu era poate decât o ticăloasă. Se uită la acele luminoase ale ceasului: ora unu. Încă cinci ore până în zori.

Nu cumva aveau de gând să incendieze cabana?

— Ce vrei? întrebă el.

— Să vorbim.

— Eşti singur?

— Da. Nu te teme.

Boubacar Wagué se uită la uşă. Poate că erau vreo zece şi urmau să-l sfâşie ca nişte şacali…

Luând cu el pistolul, se duse la uşă şi răsuci încet cheia în broască, apoi se aşeză în poziţie de tragere, cu spatele lipit de perete şi arma îndreptată spre intrare.

— Ag, vino încet, zise el, cu faţa. Dacă văd pe cineva în spatele tău, te omor.

— Sunt singur, îl asigură tuaregul înainte de a împinge uşa.

Silueta lui se decupa în noaptea senină, iar Boubacar Wagué nu văzu pe nimeni în spatele său.

Vizitatorul închise încet uşa şi se ghemui în faţa lui.

Cu privirea licărind de frică, Boubacar Wagué se uită ţintă la el.

— Ce vrei?

Tuaregul schiţă un zâmbet rece.

— Să-ţi transmit un mesaj din partea lui Omar Ould Ahmed.

Acesta era şeful operaţiunilor militare din Ansar Dine. Un malian din Kidal, renumit pentru ferocitatea sa. El le venise de hac la Aguelkok multor soldaţi malieni.

— Ce doreşte?

Mesagerul organizaţiei Ansar Dine coborî vocea.

— Ştii că este un om drept şi cinstit. Pentru ce ai făcut, meriţi pedeapsa cu moartea. Ne-ai ucis un

om, tu, care nu eşti decât un câine. Trebuie să fii pedepsit. Totuşi, în marea sa înţelepciune, Omar Ould Ahmed e gata să-ţi cruţe viaţa. Cu o singură condiţie.

— Care?

— Să ne ajuţi să-i recuperăm pe cei şapte algerieni răpiţi de prietenii tăi din MUJAO.

Boubacar Wagué îşi făcu rapid socoteala. Ansar Dine estima viaţa lui la cincisprezece milioane de euro... Era flatant, dar periculos.

— Nu ştiu unde sunt, îl asigură el.

Mesagerul rămase impasibil.

— Dacă te întorci la Gao pentru „negocieri”, poţi să te apropii de ei foarte uşor; e suficient să le spui celor din MUJAO că algerienii vor să te întâlneşti cu ei.

Era posibil.

Numai că, dacă MUJAO, cu ajutorul lui, răpea ostaticii, el va fi cel urmărit. Nu va mai putea pune piciorul niciodată nici în Gao, nici în Tombouctou.

Văzând că reflectează, celălalt se ridică.

— Gândeşte-te! îi propuse el. E o ofertă generoasă. Te poţi întoarce acasă, e mult mai confortabil. Noi ştim unde eşti. O să revin mâine.

Se strecură afară, lăsându-l paralizat pe Boubacar Wagué.

Nu avea de ales decât între o soluţie proastă şi una foarte proastă.

Înclina spre cea care-i permitea să-şi salveze provizoriu viaţa. Chiar dacă manevra americanilor va avea de suferit.

Capitolul VII

Neonul de un roz ţipător al barului „Bla-Bla” contrasta cu sărăcia de pe străduţa populată de un univers crepuscular. Câţiva negustori ambulanţi şi mai multe fete tăcute, îmbrăcate ca nişte totemuri, care-şi aşteptau potenţialii clienţi. Peste tot, laterit şi vegetaţie luxuriantă. Mali este în mare parte un deşert, însă Bamako seamănă mai curând cu un oraş-grădină.

Localul era aproape gol. Câţiva clienţi se sprijineau cu coatele de bar.

Stroboscoapele luminau violent şi intermitent ringul de dans. Toate separeurile din jur erau goale.

Malika Ahmar se opri în faţa unuia dintre ele, cu faţa spre bar, poziţionat într-o zonă umbrită, şi se aşează.

Imediat, îşi flutură poalele rochiei ca şi cum iu fi vrut să-şi răcorească coapsele, apoi i se adresă lui Malko:

— N-am mai dansat demult!

DJ-ul tocmai pusese un CD cu melodii ivoriene incredibil de ritmate. Trei minute mai târziu, Malko şi Malika urcau pe ringul pustiu. Păstrară mai întâi distanţa, apoi femeia se apropie de el treptat. Părea că vinul o eliberase de inhibiţii, iar acum se manifesta ca o negresă.

Începu să danseze pe loc, cu braţele ridicate în aer, ondulându-şi bazinul în manieră orientală.

Pe urmă se apropie de Malko şi-l atinse cu trupul.

Acesta o prinse de talie, iar ea se sprijini uşor de el. Cam asta era tot ce puteau face sub privirea lacomă a DJ-ului excitat să vadă doi *toubabi* flirtând pe muzica lui.

Când se întoarseră în separeu constatară că sosiseră băuturile. Din nou, Malika Ahmar îşi flutură poalele rochiei şi, dacă ar fi fost ceva mai multă lumină, Malko i-ar fi putut zări chiloţii. Femeia continua să se mişte în ritmul melodiilor.

— Îmi place la nebunie muzica asta! suspină ea. Am impresia că sângele începe să-mi clocotească în vine.

Cu capul lăsat pe spate, îşi ondula pieptul magnific sub nasul lui Malko. Chiar şi în penumbră, îi putea zări carnea albă.

Dintr-odată, femeia se opri. Feţele lor se aflau la câţiva centimetri una de alta. Din cauza întunericului, Malko nu putea distinge expresia ochilor ei.

Brusc, fără un cuvânt, Malika îşi apropie şi mai mult faţa. Malko avu senzaţia unei descărcări electrice atunci când buzele femeii le atinseră pe ale lui, la fel cum se întâmplase în maşină.

Numai că de data asta nu se mai retrase. Malko îi simţi vârful limbii atingându-i dinţii.

O fracţiune de secundă mai târziu, se sărutau cu furie, iar austriacul îi pipăia avid sânii splendizi.

Femeia se lăsă pe spate, oftând parcă uşurată. Aparent, era satisfăcută. Malko îşi simţea pântecul inflamat. Contactul cu aceşti sâni magnifici şi vizibil receptivi fusese extrem de erotic.

Simţi o mână cercetătoare care se opri pe pântecul lui. Malika Ahmar îşi desprinse gura de buzele lui şi spuse coborând vocea:

— Cred că am ales bine separeul.

Se aflau într-o obscuritate totală. În plus, în afară de câţiva beţivi sprijiniţi de bar, localul era gol.

Malko tresări atunci când mâna îi desfăcu fermoarul pantalonilor. Malika ştia bine ce voia. Într-o clipită, îi scoase membrul afară şi-l prinse între degete. Apoi începu să-l masturbeze foarte încet.

Senzaţia era uimitoare în această bombă pustie. Se aflau într-o „gaură neagră”. Nici de la doi metri nu se putea distinge ce făceau.

Malko vru să-şi strecoare mâna sub rochia amplă, dar Malika îl opri.

— Aşteaptă! murmură ea, mângâie-mi sânii şi o să-mi provoci un orgasm.

Îşi îndreptă brusc spatele, duse o mână la spate şi-şi descheie partea de sus a rochiei, eliberându-şi sânii. Când Malko simţi cu degetele carnea caldă, era cât pe-aci să explodeze.

— Fii blând, şuieră Malika. Masează-i bine.

El făcu ce i se ceruse.

Femeia continua să-l masturbeze cu mişcări lente, ca şi cum ar fi vrut să profite la maximum de această procedură. Muzica se opri brusc şi Malko îi auzi respiraţia sacadată. Cu capul lăsat pe spate, gura întredeschisă şi ochii închişi.

Deodată, corpul îi zvâcni şi îşi scoase pântecul în afară, după care se lăsă să cadă pe banchetă. Imobilitatea ei nu dură multă vreme. Ca o lebădă care-şi înclină gâtul spre apă, capul ei se aplecă asupra lui Malko, în timp ce mişcările mâinii în care-i ţinea sexul se accelerară.

Austriacul simţi că-şi dă drumul, icnind răguşit. Din fericire, muzica reîncepuse...

În câteva secunde, Malika Ahmar îi înghiţi sămânţa, ataşată de el ca o lipitoare.

Apoi se ridică, fluturându-şi poalele rochiei pentru

a se răcori, şi zise pe un ton neutru:

— Acum putem să ne întoarcem! Am o întâlnire mâine dimineaţă devreme.

Era deja în picioare. Nici măcar nu se atinsese de paharul cu gin tonic. Pe drumul până la hotel, rămase nemişcată, ca şi cum ar fi adormit. Copleşit de superba felaţie, Malko nu mai avea chef să se culce cu ea de-adevăratelea.

În lift, Malika Ahmar îl sărută, iar el se mai jucă un pic cu pieptul ei. Când ascensorul se opri, femeia nu spuse decât atât:

— Noapte bună.

*

— *Good news*! exclamă Lewis Carroll imediat după ce Malko intră în biroul lui. Am primit un răspuns de la Langley legat de călătoria în nord.

Îl convocase pe Malko la prima oră.

— Şi ce spune Langley? întrebă acesta cunoscând deja răspunsul.

— Sunt de acord să încerci stratagema. Bineînţeles, dacă îţi asumi responsabilitatea. Nu eu te trimit acolo şi nu te va putea însoţi niciun alt ofiţer de caz al staţiei.

Cu alte cuvinte, îl lăsau de unul singur să intre în gura lupului…

— Trebuie să cântăresc riscurile, replică Malko.

— Atenţie, sublinie şeful staţiei, dacă se întâmplă vreun necaz, nimeni n-o să poată veni să te caute. În ce priveşte o eventuală răscumpărare, e mai bine să-ţi iei gândul de la ea. Nu se pune problema nici măcar în cazul conaţionalilor noştri. E un ordin

primit de la Casa Albă. Nu se doreşte încurajarea terorismului.

Oricum, ordinele de securitate privitoare la cetăţenii americani erau de aşa natură, încât nu riscau deloc să fie răpiţi.

Lewis Carroll îi aruncă o privire neliniştită.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, dar sunt obligat să respect ordinele. *Personal,* nu te sfătuiesc să părăseşti Bamako.

— Mulţumesc pentru solicitudine! îl asigură Malko. Sper să nu fie cazul.

— Ai vreo veste de la Boubacar?

— De ieri, nu. Sper că n-o să-l pierdem de tot.

— Când o să ai puţin timp, ambasadoarea ar fi încântată să luăm masa împreună la reşedinţa ei. Se plictiseşte. E o femeie fermecătoare care se află a doua oară în Mali.

— Nu astăzi, spuse Malko.

Pentru că CIA îşi dăduse acordul, voia acum să-l contacteze pe tuaregul Sidi Diarra, omul care-i propusese o întâlnire în „teritoriul nimănui” din nord.

*

Leila Dlimi se trezi atunci când cineva bătu în uşa micului ei apartament aflat nu departe de muzeu. Ca de obicei, se întorsese târziu tară să fi văzut măcar un singur client. Toţi *toubab*-ii părăsiseră oraşul. Îşi înfăşură mijlocul într-o pânză, lăsându-şi pieptul descoperit, şi se duse să deschidă.

— Bună, zise un negru tânăr şi filiform, strecurându-se în cameră şi mângâind în trecere

sânii tinerei prostituate marocane.

— Bună! răspunse ea.

Moctou era iubitul ei de suflet şi se bucura întotdeauna să-l vadă. Femeia se lungi pe pat, urmată imediat de musafirul ei. Cu un gest obişnuit, începu să-l maseze prin pantaloni până când obţinu o erecţie pe care o eliberă din strânsoare.

Imediat, bărbatul o prinse de ceafa şi-i trase capul spre el. Docilă, Leila îşi începu felaţia.

Nu era prea romantic.

Moctou avea gusturi simple, iar femeia îl satisfăcu în doi timpi şi trei mişcări. După ce-şi clăti gura cu puţin suc, îşi aprinse o ţigară. Prima din acea zi. Aranjându-şi pantalonii, tânărul bău din paharul ei şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo?

„Acolo” însemna tabăra din Kati, unde nu aveau acces civilii, ci numai târfele.

— Nimic! răspunse marocana. M-am dus ieri. A fost ca de obicei. Nu vor decât să le freci mădularele lor groase şi negre.

— Asta nu mă interesează! zise tânărul. L-ai văzut pe Sanogo?

— Nu, doar pe Conaré. S-a culcat cu cea mai tânără dintre noi, e ca un nebun. Are o sculă groasă şi fata începuse să ţipe. Am fost obligată s-o ţin de mâini.

— Cum e cu politica?

— Conaré vrea să preia puterea, dar Sanogo se teme, e posibil ca CDAO să le taie raţiile. Aşa că ezită. Oricum, Conaré e cel care şi-a asmuţit oamenii asupra preşedintelui interimar.

— Asta-i tot? insistă Moctou.

Femeia stătu pe gânduri o clipă, ştiind că iubitul ei avea legături cu islamiştii. Bineînţeles că nu purta barbă, dar servea pe post de „sursă” celor din nord, AQMI şi Ansar Dine. Graţie meseriei ei, Leila cunoştea o mulţime de oameni, în fiecare săptămână, Moctou îi aducea cinci sute de mii de franci CFA pe care ea îi investea conştiincioasă pentru a cumpăra o „parcelă” în cartierul Bougouni.

— Îl cunoşti pe Boubacar? întrebă ea.

— Tipul care lucrează cu MUJAO?

— Da.

— Ce-a făcut?

— A venit ieri la Appaloosa. Era cu un *toubab* pe care nu l-am mai văzut, un bărbat blond, frumos. Nu prea avea mutră de reprezentant umanitar.

— Ştii cum îl cheamă?

— Nu, dar pe urmă Boubacar mi-a spus că stă la El Farouk.

— Şi ce căutau împreună?

— Habar n-am, mărturisi Leila.

— Încearcă să afli, exclamă el.

Apoi se ridică de pe pat şi puse pe masă un teanc de bancnote.

*

Café du Fleuve se afla pe o alee din laterit, la fel ca multe alte restaurante, dar era localul la modă din Bamako. Patronul francez, cu părul grizonant prins într-o coadă la spate, era cu ochii-n patru. Supraveghea mesele şi separeurile discrete. Tot oraşul venea aici.

Malko trecu prin faţa barului, apoi pe lângă

televizorul uriaş suspendat într-un colţ, chiar deasupra unei mese la care trei malieni semnau contracte. Era mai simplu decât într-un birou.

Câteva mese erau ocupate.

Mătură sala cu privirea şi văzu un bărbat care ieşea dintr-un separeu din fund: Sidi Diarra.

— La mine aţi venit? întrebă el apropiindu-se de Malko.

— Da.

Se aşezară. După ce Malko comandă eternul „căpitan”, tuaregul întrebă coborând vocea:

— V-aţi mai gândit la propunerea mea?

— Da, recunoscu Malko, dar nu e prea uşor de pus în practică.

— Ba da, protestă tuaregul, o să vă explic. Dacă veniţi cu mine, o să fiţi sub protecţia MNLA.

— Şi dacă ne întâlnim cu oamenii din Ansar Dine care vor să pună mâna pe mine?

— Puţin probabil, îl asigură tuaregul. Ansar Dine nu ne percheziţionează maşinile. Şi veţi fi îmbrăcat ca unul de-al nostru. Înarmat, dacă doriţi... V-am spus: islamiştii nu coboară atât de jos. După Bamako nu mai există niciun punct de control. Nimeni n-o să ştie că facem această călătorie.

— Şeful dumitale de ce nu vine la Bamako?

— E prea periculos, nu se poate deplasa de unul singur, are nevoie de o escortă puternică. Ar fi reperat imediat. Dacă oamenii din tabăra de la Kati află de prezenţa lui aici, vor veni să-l omoare sau să-l ia prizonier. Ne acuză că le-am masacrat camarazii acum două luni.

— Bine, conchise Malko, în principiu, accept, dar vreau să mă întâlnesc cu şeful în persoană.

— Nu ştiu dacă o să vrea…

— Dacă refuză, contramandăm! Trebuie să-i explic că sunt pregătit să-l ascult, dar trebuie să mă asculte şi el.

— Adică?

— Islamiştii sunt inamicii Americii, nu tuaregii. Am putea stabili o colaborare.

— O să-i transmit, promise Sidi Diarra.

— Când ai un răspuns, caută-mă la El Farouk, încheie Malko.

— O să dureze două sau trei zile, îl preveni Sidi Diarra.

*

Boubacar Wagué se întorsese acasă. Nu era liniştit, dar se bucura de duşul pe care-l făcuse. Era tot timpul cu ochii-n patru.

Cu Ansar Dine nu se ştia niciodată.

În momentul în care se pregătea să plece, sună telefonul mobil.

O voce cunoscută.

— Sunt Abdelkrim! îl anunţă interlocutorul, am sosit de la Tombouctou. Poţi să vii să mă iei ele la autobuz? Nu am niciun ban, mi i-au furat.

— Vin imediat, îl linişti Boubacar Wagué.

Abdelkrim era vărul lui Aguib Sosso, „sursa” malianului. Însemna că adusese veşti.

*

Abdelkrim aştepta aşezat printre pachete şi câţiva pasageri care plecau spre Gao cu un autobuz „Binke

Transports”.

Căldura era infernală.

Se strecură în maşina lui Boubacar Wagué şi întrebă pe un ton rugător:

— Îmi iei o bere?

Se opriră puţin mai departe, pe marginea şoselei, iar Abdelkrim goli dintr-o sorbitură sticla de Cristall. Cămaşa udă de transpiraţie i se lipise de corp. Douăzeci şi două de ore într-un autobuz tară aer condiţionat, la 45 de grade...

Boubacar Wagué aşteptă răbdător să termine de băut.

După ce Abdelkrim îşi desprinse în sfârşit buzele groase de pe gâtul sticlei, îl anunţă:

— O să aibă loc o reuniune importantă la Tombouctou, între Ansar Dine şi AQMI. Mâine.

— Pentru ce?

— E operaţională. Omar Ould Mohamed se duce şi el. (Coborî vocea.) Se pare că se va întâlni cu şeicul Abdelhamoud Zeid.

Boubacar Wagué tresări surprins.

— Abu Zeid! Dar se află în Adrars, la nord de Kidal.

— Nu, a sosit la Tombouctou, insistă Abdelkrim. S-a instalat în fosta casă a colonelului Gaddafi.

— Trebuie să verifici, exclamă malianul.

Dacă Abu Zeid, şeful celei mai virulente katibe din AQMI, venise până la Tombouctou, însemna că avea un motiv serios. Nu putea fi vorba decât de o operaţiune împotriva oraşului Bamako.

— Te întorci la Tombouctou, zise precipitat Boubacar Wagué. Trebuie să fiu sigur că Abu Zeid se află în oraş.

O asemenea informaţie era aur pentru americani.

Abu Zeid, care pusese mâna pe patru ostatici francezi, era omul cel mai căutat din zonă. Dacă americanii îl plăteau bine, Boubacar Wagué ar fi putut răscumpăra faţă de Ansar Dine sângele vărsat atunci când le omorâse un om.

Scăpa astfel dintr-o încurcătură periculoasă.

Capitolul VIII

Malko tocmai îşi termina micul dejun în sala de mese a hotelului El Farouk atunci când un militar în ţinută de luptă, cu trese de plutonier, se apropie de el şi-l salută.

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunt plutonierul Muboko, din Garda Naţională. Am primit ordin să vă conduc până la Batalionul de Geniu 34.

Malko nu-şi ascunse mirarea.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Execut ordinele.

La fel ca majoritatea africanilor, vorbea o franceză corectă şi era de o politeţe semeaţă. Stând în picioare în faţa lui Malko, părea înşurubat în podea. Fără cea mai mică urmă de agresivitate.

— Îmi daţi voie? întrebă Malko.

Formă numărul lui Lewis Carroll şi-l avertiză în legătură cu ciudata cerere a acestui musafir neaşteptat.

— Du-te! îl sfătui americanul. Malienii nu ne fac necazuri. O să mă informez.

Impasibil, plutonierul aştepta.

— Bine, zise Malko, vin cu dumneavoastră. O să

iau maşina mea.

— Merg eu înainte cu motocicleta, preciză militarul malian.

Se îndreptară spre vest, ieşind repede de pe cheiul Niger-ului, şi pătrunseră în cartierul administrativ. Apoi Malko văzu că motocicleta coteşte la dreapta, pe o alee din laterit mărginită de copaci, trecând pe sub un panou pe care scria:

„Batalionul de Geniu 34 al Armatei Maliene.”

Niciun fel de control. Câţiva indivizi stăteau ghemuiţi de-a lungul intrării. Pe ambele laturi ale aleii, clădiri cu acoperişuri de tablă ondulată, fără niciun fel de inscripţii.

Motocicleta plutonierului opri pe stânga, în faţa unei porţi metalice cenuşii. Un civil din faţa ei îi făcu lui Malko un semn energic să parcheze maşina.

Plutonierul îl aştepta în faţa porţii.

Când Malko se apropie de el, poarta se ridică şi pătrunse într-o curte cu mai multe clădiri gălbui.

„Ghidul său” se îndreptă spre un mic bungalou. În stânga intrării, o masă la care stătea o maliană, apoi un culoar unde mai multe persoane se înghesuiau pe nişte bănci. Plutonierul schimbă câteva cuvinte cu recepţionera, iar aceasta dădu un telefon.

După câteva clipe, un civil deschise uşa unui birou din faţa porţii şi-l invită pe Malko să intre.

Era o încăpere lungă, mică, înţesată de dosare, cu o canapea uzată, fotolii şi, în fundal, un bărbat cu ochelari cu lentile groase, îmbrăcat cu o djellaba violetă, brodată. O hartă mare a Mali-ului era presărată cu diverse semne cabalistice.

— Luaţi loc, domnule Linge. Sunt colonelul Coulibaly, secretarul general al Securităţii Statului

Mali.

Cu alte cuvinte, Gestapoul local.

— De ce aţi vrut să ne întâlnim? întrebă Malko.

— Ştiu cine sunteţi, domnule Linge, răspunse malianul zâmbind. Mă întâlnesc regulat cu domnul Carroll. Suntem în termeni buni cu americanii şi am dori să ne ajute mai mult. Din păcate, sunt foarte – ezită înainte de a alege cuvântul – restrictivi. Am vrut să vă pun în gardă.

Malko îi întoarse zâmbetul. În spatele aerului său de om cumsecade se ascundea un profesionist autentic. Intrigat, întrebă:

— Faţă de cine?

— O relaţie riscantă, afirmă brusc colonelul Coulibaly cu un surâs convenţional.

Se ridică şi începu să răsfoiască documentele aşezate în partea stângă a biroului.

Extrase delicat un dosar, dar, din nefericire, asta declanşă prăbuşirea întregului teanc!

Malko se grăbi să-l ajute pe malian să le adune de pe jos. Întors la birou, colonelul Coulibaly îi adresă lui Malko un zâmbet plin de căldură.

— Sunt procesele-verbale ale ascultărilor, îi explică el. Am o mulţime... Sunt obligat să le citesc personal.

Deschise dosarul extras din teanc şi exclamă:

— Ieri seară aţi ieşit în oraş cu o tânără, Malika Ahmar.

— Exact, confirmă Malko. O angajată a Naţiunilor Unite.

Colonelul Coulibaly zâmbi.

— Nu lucrează pentru Naţiunile Unite, ci pentru „Air cocaine”, o organizaţie de traficanţi de cocaină

cu sediul în regiunea Gao, care aparţine tribului arab Mechdouf, instalat în zonă de multă vreme. Familiile lor sunt în Algeria, iar comerţul constă în a transporta cocaina de la Gao în această ţară. Recent, un Boeing 727–100, provenind din Maracaibo, Venezuela, cu escală la Bissau, în Guineea Bissau, a aterizat la nord de Gao, lângă Tazkiout, pe o pistă din apropierea satului Sinrebaka. Conţinea zece tone de cocaină pură, care au fost depozitate în zonă. Avionul a fost distrus. Încărcătura valorează peste trei sute de milioane de euro. O parte a plecat deja spre Algeria, apoi în Europa.

Malko rămăsese cu gura căscată. De ce se lăsase sedusă Malika Ahmar?

— Ce rol joacă această algeriană în livrarea cocainei? întrebă el.

— Se află la Bamako cu scopul de a se întâlni cu un traficant spaniol care lucrează pentru cartelul FARC şi călătoreşte cu un fals paşaport ucrainean, Miguel Angel. Acesta a sosit în dimineaţa asta de la Madrid. Malika Ahmar trebuie să stabilească împreună cu el nivelul comisioanelor pentru Mechdouf, modalităţile de plată etc... Evident că pentru Miguel Angel ar fi prea periculos să se ducă la Gao. Nu e prima dată când vine aici. Femeia e foarte deşteaptă, vorbeşte franceza, araba şi cunoaşte chiar dialectele bambara şi tamashek[18]. Am vrut doar să vă pun în gardă: e o femeie periculoasă. Ştim multe lucruri despre ea. Traficanţii ne cred nişte negri ignoranţi, dar uită că am fost ajutaţi de sovietici, care ne-au învăţat arta

18 Limba tuaregilor.

ascultărilor. Eu însumi am fost pregătit la Rostov-pe-Don, la şcoala KGB-ului. Vorbesc rusa, iar soţia mea e ucraineană.

— De ce s-a apropiat de mine? întrebă Malko.

Malianul făcu un gest de neputinţă.

— Mărturisesc că nu ştiu. Poate că se plictisea. Sau are vreo idee mai excentrică.

— Are legături cu Serviciile algeriene?

— Nu suntem siguri, dar e posibil. De asemenea, există legături între Securitatea Militară algeriană şi traficanţii de cocaină care le plătesc o dijmă.

Lui Malko mai că-i venea să râdă. Interlocutorul său era aparent foarte mândru de pregătirea sa.

— Vă cred pe cuvânt, spuse el. Ce mă sfătuiţi să fac?

Secretarul general al Securităţii Publice îl fixă cu un zâmbet.

— Ce doriţi. Nu am vrut decât să vă pun în gardă. Această femeie este foarte seducătoare, dar are legături cu oameni extrem de periculoşi.

— O să fiu precaut, promise Malko.

Colonelul Coulibaly se ridică şi-i întinse o carte de vizită.

— Mă bucur că v-am cunoscut. Acesta este numărul meu de mobil. Fiţi atent, în momentul acesta Mali este o pradă pentru diverse forţe răuvoitoare, iar noi suntem slabi... Nu mai avem nici armată, nici preşedinte, iar cei din nord vor să ne distrugă.

— Au relaţii aici? întrebă Malko.

— Din nefericire, da! confirmă colonelul Coulibaly. Chiar printre bambara şi peuli. În administraţie, în armată, în miezul mişcărilor islamiste oficiale.

Salafiştii ştiu tot ce se petrece aici.

— Nu puteţi face nimic?

Malianul clătină din cap.

— Nimic. Cel mult, să-i ascultăm. Însă nu am oameni suficienţi pentru a exploata ascultările. Acesta este motivul pentru care v-am avertizat direct în legătură cu Malika Ahmar.

— Vă mulţumesc, spuse Malko ridicându-se.

Ajunse din nou în căldura lipicioasă de afară şi ieşi pe poarta cenuşie de metal. Aleea mărginită de copaci bătrâni avea un aspect foarte bucolic. Nimeni nu putea bănui că aici era sediul unui serviciu de informaţii...

Plecă pe drumul pe care venise şi se îndreptă spre Ambasada Americană.

*

Adnan Abu Walid El Sarahoui de-abia îşi terminase ceaiul atunci când auzi un ciocănit în uşă. Paznicul înarmat cu un Kalaşnikov se ridică şi se duse să deschidă. Un negru tânăr, îmbrăcat cu un tricou şi pantaloni de pânză, se strecură în încăpere şi-l salută respectuos pe şeful Mişcării Unificate pentru Jihad din Africa de Vest.

— Am sosit de la Bamako, spuse el precipitat. Am un mesaj pentru tine.

I se adresase în franceză. Membrii MUJAO, toţi de origine mauritană sau algeriană, vorbeau curent această limbă.

— Bea puţin ceai, frate, îi propuse politicos Adnan Abu Walid Sarahoui.

Gruparea îşi stabilise cartierul general la Gao, în

districtul Dune Rose, ceva mai departe de centru. O casă modestă unde se aflau vreo douăzeci de oameni. Un alt detaşament se ascundea lângă stadion, iar un al treilea la douăzeci de kilometri spre nord, într-un loc ţinut secret, unde erau supravegheaţi ostaticii algerieni. O mică avere: cincisprezece milioane de euro valoare comercială.

Cu condiţia să găsească un cumpărător.

După ce-şi bău ceaiul, mesagerul îi întinse un plic purtătorului de cuvânt desemnat de MUJAO.

— Pentru tine, frate.

Adnan Abu Walid El Sarahoui îl deschise. Biletul dinăuntru era semnat de Boubacar Wagué şi anunţa faptul că algerienii, înainte de a continua negocierile pentru eliberarea ostaticilor, cereau o dovadă vie. El, Boubacar Wagué, se va întâlni cu ei pentru a se asigura că sunt sănătoşi.

Purtătorul de cuvânt ridică privirea.

— Te întorci în seara asta, frate?

— Da, cu autobuzul.

— Foarte bine. Spune-i că poate veni şi că va fi bine primit.

Rămas singur, Adnan Abu Walid El Sarahoui dădu câteva telefoane pentru a aranja întâlnirea cu unul dintre traficanţii de droguri ai tribului Mechdouf care transportau marfa în Algeria. Erau oameni bogaţi şi puternici care, graţie diverselor lor soţii, se simţeau în Algeria ca peştele în apă. La întoarcere, aduceau ceai, orez, ulei, zahăr, petrol şi benzină. Ceea ce le permisese să adune o avere considerabilă... Trebuiau să-l sfătuiască pe responsabilul MUJAO în legătură cu achiziţionarea unor terenuri din apropierea podului Wabaria, a căror valoare nu

putea decât să crească…

MUJAO investise mult în pământ. Trebuia să se gândească la viitor. Mauritanul îşi spuse că mai trebuia să găsească şi o soţie de prin partea locului.

Mai întâi, pentru plăcerea şi confortul lui, apoi pentru a clădi o legătură cu populaţia din Gao, devenind astfel un copil al patriei…

Se întinse pe pat. Era perioada cea mai călduroasă din zi şi avea nevoie de odihnă. Aşezând Kalaşnikovul lângă el, se trânti pe perne şi încercă să adoarmă.

*

Malko se apropia de ambasadă atunci când sună telefonul mobil.

— M-am întors acasă, exclamă pe un ton jovial Boubacar Wagué.

Închise aproape imediat. Era prudent. Malko înţelese mesajul. La următoarea intersecţie, făcu stânga-mprejur, în direcţia Podului Martirilor.

Îi deschise chiar Boubacar Wagué. Părea mult mai destins decât în ajun.

— M-am temut că n-o să înţelegi, spuse el. Am o informaţie importantă.

Aerul condiţionat funcţiona din nou, la fel şi cafetiera. Pe ecranul plat defilau ştirile transmise de Tele Africa. Malianul se aşeză în faţa lui Malko şi spuse încet:

— Aguib Sosso mi-a dat de veste printr-un tip care s-a întors de la Tombouctou. Emirul Abu Zeid s-a instalat în oraş!

Malko nu-şi ascunse scepticismul.

— Eşti sigur? N-a mai fost văzut într-un oraş. Baza lui e mereu în Adrars, mult mai la nord.

— E sigur, repetă Boubacar Wagué. A venit cu jumătate din katiba lui, vreo douăzeci de maşini Toyota pe benzină, opt cilindri, foarte rapide. Au mult armament, muniţie, mijloace de comunicare. Chiar îşi face piaţa în oraş, escortat de doi oameni.

Malko era perplex.

Şeful celei mai feroce katibe din AQMI, cel care executase deja un ostatic francez şi avea în mână alţi şase, nu ieşise niciodată din baza situată în Adrars, la câteva sute de kilometri spre nord, aproape de frontiera algeriană.

De ce să-şi asume riscul de a se instala într-un oraş ca Tombouctou de vreme ce se afla pe lista neagră a mai multor ţări, printre care şi Statele Unite?

— De ce a venit la Tombouctou? întrebă Malko.

— Nu ştiu nimic, mărturisi Boubacar Wagué. Oamenii lui au preluat controlul asupra oraşului împreună cu Ansar Dine. Îi forţează pe locuitori să respecte Şaria: femeile trebuie să-şi ascundă chipul, bărbaţii trebuie să poarte pantaloni până la jumătatea pulpei şi să-şi lase barba să crească. Au închis toate barurile şi restaurantele şi au distrus stocurile de băuturi alcoolice. Radio Bouctou nu mai difuzează decât cântece religioase.

— Locuitorii nu zic nimic?

— Le e frică. Islamiştii sunt feroce. *Hisba,* poliţia islamistă, ameninţă cu decapitarea persoanelor recalcitrante.

La fel ca în Afganistan, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Ciuma Verde nu ţinea cont de graniţe.

— Trebuie să ştim ce face Abu Zeid la Tombouctou, insistă Malko.

— O să mă duc la Gao să mă întâlnesc cu cineva din MUJAO, spuse Boubacar Wagué, şi o să încerc să fac un ocol pe la Tombouctou, dar e periculos. *Hisba* îi interoghează pe toţi cei care nu sunt din oraş. Locuitorii au tendinţa să plece.

Nimeni nu se duce la Tombouctou decât din motive familiale...

— O să capeţi o primă, îi promise Malko. Trebuie să ştim neapărat ce se întâmplă la Tombouctou. Când pleci?

— Cred că mâine dimineaţă.

— OK, conchise Malko, contez pe tine. Sună-mă când te întorci.

Se întoarse la maşina parcată în plin soare. De data aceasta, avea ceva să-i comunice lui Lewis Carroll.

*

— *My God!* exclamă şeful staţiei CIA, e cea mai importantă veste pe care o primesc de şase luni încoace... Ce caută Abu Zeid la Tombouctou? El, care nu iese deloc din Adrars.

— Ce riscă? întrebă Malko.

— În realitate, nu mare lucru! recunoscu americanul. Algerienii ne-au interzis să trimitem drone deasupra Mali-ului. Preşedintele ATT nu dorea în ţara lui operaţiuni conduse de forţe străine. Nu avem decât două avioane Pilatus în baza din Ouaga, dar raza lor de acţiune e de numai 600 de kilometri. Aici nu deţinem niciun fel de forţe de luptă. Ne-ar

trebui elicoptere, detaşamente ale Forţelor Speciale, o logistică de care nu dispunem...

— Dar malienii?

Şeful staţiei clătină din cap.

— Nu mai au nici armată, nici echipament. Şi nici voinţă politică. Iar CDAO e o marionetă... O să trimit o telegramă la Langley să le semnalez prezenţa lui Abu Zeid la Tombouctou.

— Francezii nu vă pot ajuta?

— Nici ei nu au mijloace, în afară de nişte avioane Breguet Atlantic cu baza în Niger, folosite la supravegherea zonei. În plus, sunt paralizaţi de ostaticii aflaţi în mâinile lui Abu Zeid.

Un înger trecu, drapat în negru. Situaţia era destul de sumbră.

— În concluzie, zise Malko, Abu Zeid poate profita de o casă frumoasă în Tombouctou fără să-şi asume prea multe riscuri.

Americanul clătină din cap.

— N-a venit în vacanţă la Tombouctou. Indivizii ăştia din AQMI sunt nişte călugări-soldaţi. Trăiesc în deşert, se culcă la opt seara după ce beau un ceai şi se spală o dată pe săptămână. Toţi sunt foarte tineri. Sunt într-adevăr nişte terorişti religioşi. Trebuie să aflăm de ce s-a instalat Abu Zeid la Tombouctou, la doar 900 de kilometri de Bamako, un oraş deschis, lipsit de forţe de apărare. Beretele Verzi s-au retras în tabăra din Kati şi nu se mişcă de acolo.

— Boubacar Wagué o să le facă o vizită, spuse Malko. Apropo, m-am întâlnit în dimineaţa asta cu colonelul Coulibaly.

Îi povesti vizita făcută la Securitatea Statului şi

informaţiile despre Malika Ahmar.

Americanul schimbă subiectul.

— Te-ai mai întâlnit cu tuaregul Sidi Diarra?

— Da, mi-a confirmat invitaţia. I-am cerut ca, în cazul în care are loc întâlnirea, să discutăm direct cu adevăratul şef din MNLA.

Lewis Carroll nu-şi ascunse reticenţa.

— Atenţie! Din punct de vedere politic, e dinamită curată... Nu ne putem angaja *oficial* faţă de tuaregii din MNLA. Malienii vor fi furioşi. Trebuie să rămână o întâlnire la nivelul serviciilor de informaţii.

— Încă nu s-a ajuns acolo, îl linişti Malko. Nu am deloc chef să ies din Bamako.

Privirea lui Lewis Carroll îi dădu de înţeles că nu erau pe aceeaşi lungime de undă.

— Te gândeşti să mă trimiţi în nord? întrebă el.

Americanul schiţă un zâmbet vag.

— Da, mă gândesc mult la asta. Mai ales după ce mi-ai spus până acum.

Capitolul IX

Un înger trecu, stricându-se de râs. Malko era mereu de o mare naivitate. CIA nu-i veghea *cu adevărat* decât pe americani.

— Mi se pare că Boubacar Wagué ne furnizează informaţiile de care avem nevoie, remarcă el.

— Aşa este, recunoscu şeful staţiei, ne-a comunicat date preţioase. Totuşi, sosirea lui Abu Zeid la Tombouctou este un fapt nou, de o gravitate extremă. Ne-ar trebui o a doua sursă pentru confirmare.

— Nimeni nu zice, constată Malko, că tuaregii

acceptă să ne ajute. AQMI este aliatul lor.

— De circumstanţă, preciză americanul. Nu au nici aceleaşi valori, nici obiective identice. Spre deosebire de islamişti, tuaregii au nevoie de bani. Am putea să le dăm bani şi să-i sprijinim politic pe lângă Mali. Iată ce ar trebui să le transmiţi.

Malko nu răspunse. Lewis Carroll uita să precizeze că, de mai multe săptămâni, niciun străin nu îndrăznea să se ducă la nord de Bamako. Islamiştii controlau zona care se termina înainte de Mopti. Douentza, unde i se propusese să se întâlnească cu şeful MNLA, se afla în regiunea controlată de AQMI şi Ansar Dine. Având în vedere superioritatea militară, protecţia oferită de MNLA era complet iluzorie.

— Să aşteptăm reacţia lui Sidi Diarra, conchise Malko. Deocamdată, îl presez pe Boubacar Wagué.

— Gândeşte-te la tuaregi, insistă şeful staţiei. Bineînţeles că Agenţia îţi va recompensa riscurile asumate.

Mereu aceeaşi încercare de a-l duce cu zăhărelul.

*

Boubacar Wagué se îmbarcase în marele autobuz roşu al firmei Binke Transports care făcea cursa dintre Bamako şi Gao, via Mopti, Segou şi Douentza. Cei mai mulţi pasageri erau femei şi bătrâni. Tinerii n-aveau niciun chef să ajungă la cheremul islamiştilor, iar în nord lipseau cam de toate: electricitate, benzină, chiar şi hrana ajunsese la preţuri exorbitante. Lângă el, un bătrân le ducea bani funcţionarilor care nu mai reuşeau să-şi încaseze salariul. Băncile fuseseră jefuite de

islamişti şi de MNLA. Oamenii trebuiau să trimită cecuri la Bamako şi să primească numerarul prin intermediul unui mesager...

Deşertul defila în jurul lor, ondulându-se cât vedeai cu ochii, presărat ici-colo cu arbuşti. Traversaseră Niger-ul spre sud, urmând să-l reîntâlnească de-abia înainte de Gao.

Boubacar Wagué simţea o nelinişte chinuitoare. Era conştient că intrase într-un angrenaj periculos. Adevăratul motiv al călătoriei sale era acela de a descoperi localizarea ostaticilor algerieni deţinuţi de MUJAO. Lui îi revenea decizia să le-o comunice celor din Ansar Dine pentru a-şi salva viaţa. Trebuia să facă mai întâi un pas înapoi şi să cugete: dacă oamenii din MUJAO aflau că-i trădase, or să-i vrea şi ei capul...

Şi erau de temut.

Singura soluţie era să-i ajute într-adevăr pe americani. Putea să stoarcă suficienţi bani de la ei pentru a părăsi Mali-ul, încercându-şi norocul în Burkina. Să se odihnească puţin... Ori să plătească preţul sângelui.

Treptat, începu să moţăie. Căldura îl amorţise, în pofida geamurilor deschise, a nisipului fin şi a hurducăturilor. Când se trezi de-a binelea, ajunseseră la Douentza. Traversase Segou şi Mopti fără să-şi dea seama. Pe marginea drumului zări mai multe maşini tip pick-up care arborau drapelul negru al salafiştilor. Pe platforma din spate, un tun cu două ţevi de 23 mm şi muniţie îngrămădită sub o prelată bej. Fiecare vehicul era ocupat de vreo doisprezece oameni în ţinută de deşert, cu faţa acoperită aproape în întregime.

Ansar Dine.

Unul dintre salafişti traversă şoseaua şi-i făcu semn şoferului să oprească.

Apoi urcă în autobuz să inspecteze pasagerii. Privirea lui se fixă asupra lui Boubacar Wagué, cel mai tânăr dintre ei. Întinse braţul spre el.

— Tu, vino cu mine!

Nesigur pe picioarele lui, Boubacar Wagué parcurse culoarul dintre scaune şi coborî. Mujahedinul, care nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani, îi adresă o privire bănuitoare.

— Unde te duci?

— La Gao.

— De ce?

— S-o văd pe mătuşa mea care e bolnavă.

— Întoarce-te.

Boubacar îi dădu ascultare şi islamistul îl percheziţionă rapid; după ce constată nu avea nicio armă, îi spuse:

— Poţi urca înapoi, dar trebuie să-ţi laşi barbă. Aici eşti într-o ţară în care se respectă Şaria. Allah să te aibă în pază!

Boubacar Wagué nu se lăsă rugat. Imediat după ce-şi reluă locul, autobuzul demară. Mai aveau de mers încă douăsprezece ore până la Gao.

*

Pentru că nu avea nimic de făcut, Malko coborî la piscină şi văzu o negresă masivă sosind în compania unei blonde destul de zvelte. Cele două femei se instalară nu departe de el, apoi se aruncară în bazin.

La rândul lui, Malko intră şi el în apă şi înotă spre

cele două femei care stăteau la taclale sprijinite de marginea micului bazin.

Surpriză: vorbeau ruseşte!

Conversaţia lor nu prezenta un prea mare interes: copiii şi dificultatea de a găsi produse cosmetice! Când privirea lui se încrucişă cu cea a blondei, făcu o remarcă în limba rusă.

— Nu m-aşteptam să întâlnesc aici pe cineva care vorbeşte această limbă!

Încântată, blonda îi răspunse şi se angajară într-o discuţie. Ea era ucraineană, măritată cu un malian. Negresa era şi ea căsătorită cu un malian care studiase în Rusia şi ştia să bălmăjească vreo câteva cuvinte în rusă.

Se duseră la umbră. Lui Malko i se făcuse foame.

— Vreţi să mergem la masă? le propuse el.

Femeile acceptară fără să stea pe gânduri.

— La Café du Fleuve, sugeră maliana, e mai vesel şi mâncarea pare bună.

Hotărât lucru, era localul cel mai popular. Se urcă fiecare în maşina lui. Sala restaurantului era pe jumătate goală, iar ei se aşezară într-un separeu dintr-un colţ. Malko recunoscu lentilele groase ale ochelarilor lui May Fawrup, asistenta ataşatului de presă de la Ambasada Americană. Era singură şi mânca în timp ce răsfoia o revistă.

Negresa care-l însoţea pe Malko îi aruncă o privire amuzată şi-i spuse ceva în limba ei ucrainencei.

— De ce umblaţi cu secrete? întrebă Malko.

Martha, maliana, coborî vocea.

— Femeia singură, cu ochelari, e americancă. Vine aici din când în când. Am văzut-o şi cu un negru foarte sexy. După felul în care dansau, e cu

siguranţă amantul ei. Sunt convinsă că după ce pleacă de aici se întâlneşte cu el. E vremea pentru siestă…

Malko se uită cu alţi ochi la americancă. La ambasadă păruse atât de cuminte! Ucraineanca pufni şi exclamă cu vulgaritate:

— E o *toubab* căreia-i plac mădularele negre şi groase…

Sfârşiră rapid masa. Malko ceru nota de plată. May Fawrup terminase şi ea, dar încă mai era cufundată în citirea revistei.

Malko îşi luă rămas-bun de la cele două femei venite cu maşinile lor şi ieşi din restaurant. Ca de obicei, în faţă aşteptau câteva taxiuri. Malko de apropie de primul din şir ţinând în mână două bancnote de câte zece mii de franci CFA.

— Ce faceţi, şefu'? întrebă şoferul cu ochii pe bani.

Malko îi arătă bancnotele.

— Vrei să le câştigi?

Malianul izbucni în râs.

— Bineînţeles, şefu'! Unde vreţi să mergeţi? Doriţi o fată?

— Nu, vreau să urmăreşti o blondă cu ochelari cu lentile groase care o să iasă din restaurant. Vreau să ştiu unde se duce. Pe urmă, vii la piscina hotelului El Farouk trecând prin parcare. O să fiu acolo. O să-ţi dau încă 10.000.

Malianul înşfacă lacom bancnotele şi exclamă:

— Bine, patroane!

Lui Malko nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se întoarcă la maşină.

*

Autobuzul traversa târguşorul Gossi. Era ziua târgului de cămile şi se circula cu greutate.

Apoi ajunseră în deşert. Peisajul se schimbase. Deşi erau la sud de Niger, începuse deja deşertul, o savană unde se afla unicul parc natural din Mali cu puţinii elefanţi care nu fuseseră încă vânaţi de contrabandişti... Din păcate, nu mai existau turişti care să-i fotografieze.

Apoi se apropiară de Gao, iar neliniştea lui Boubacar Wagué crescu. Aflat între ciocan şi nicovală, căuta cu disperare o soluţie. Singura lui posibilitate era să găsească pentru americani informaţiile pe care le căutau şi să le vândă foarte scump pentru a putea dispărea din peisaj.

*

Malko se uita la puştii care se jucau zgomotos în piscina de la El Farouk sub privirea atentă a unei tinere maliene. Şoferul de taxi „recrutat” la ieşirea din Café du Fleuve îşi făcu apariţia pe aleea dintre două gărduleţe.

Angajaţii piscinei îl reţinură imediat. Evident că nu era un client al hotelului.

Malko se grăbi să ajungă la el.

— A venit la mine! preciză el.

Amuzat, şoferul exclamă:

Da’ ştiu că m-a alergat, şefu’! Până departe, aproape de hipodrom, pe strada 939, lângă Ambasada Chinei. Blonda a parcat în faţa unei case zugrăvite în roz, cu un singur etaj.

— Nu are număr?

— Nu, patroane, dar maşina e în faţă, iar casa e roz.

Malko îi întinse 10.000 de franci CFA.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se îmbrace şi să se ducă pe strada 939.

Era nedumerit. Americanii nu obişnuiau să aibă legături cu „localnicii”, dar poate că nu era vorba decât de o istorie fără importanţă. Totuşi, neavând nimic de făcut după plecarea lui Boubacar Wagué spre nord, era cazul să-şi găsească o ocupaţie.

Cunoştea de-acum destul de bine Bamako pentru a se orienta cu uşurinţă. După ce trecu de primăria împodobită cu nişte fermecători crocodili din piatră, se angajă pe interminabilul bulevard Al Qoods. Drapelul chinez îi servi ca punct de reper. Chiar în faţă începea o stradă care se îndrepta spre sud.

O plăcuţă indica „Strada 939”.

Îşi continuă drumul, hurducăind pe lateritul denivelat. Casa roz îţi sărea în ochi. La fel şi Honda albă oprită în faţa ei, cu număr de înmatriculare local. Obloanele erau trase, lucru firesc având în vedere căldura de afară. Malko opri după o sută de metri şi observă casa.

Ipoteza emisă de ucraineană la restaurant părea să se confirme. Ce putea face altceva May Fawrup în acest colţ al oraşului dacă nu să se întâlnească cu un bărbat...

Capitolul X

În încăperea dotată doar cu un ventilator neputincios, May Fawrup, şiroind de transpiraţie, îşi recăpăta răsuflarea întinsă pe spate, ţinând încă în

mână sexul amantului ei.

Acesta era un malian de vreo treizeci de ani, aproape lipsit de orice fel de pilozitate, dar atletic, cu umeri laţi, corp musculos, pântec plat şi, mai ales, un sex lung şi subţire care atârna de-a lungul coapsei, impresionant chiar şi în stare de repaus. Bakaye Drago părea inepuizabil. Forţa tinereţii. O pătrunsese pe amanta sa, culcată pe burtă, care urla la fiecare opintire, ca şi cum mădularul i-ar fi ajuns până-n cap.

Avea impresia că era sfâşiată în două. Era o senzaţie animalică, pur fizică, însă nervii ei erau activi. Bakaye Drago părea încântat de faptul că-i provoca acestei *toubab* un orgasm nebun. O dată înfipt bine în sexul ei, începu să danseze cu mici opinteli care-i declanşau o plăcere şi mai violentă. De când îşi terminase studiile la UCLA[19], lui May Fawrup nici nu-i trecuse prin cap că avea să devină o sclavă a sexului. Evident că mai avusese aventuri la Universitate, uneori cu băieţi foarte virili, dar care nu manifestau o asemenea senzualitate naturală, puternică, ce o transforma într-o păpuşă docilă.

Bakaye Drago lucra la o ONG. Îl întâlnise cu ocazia unui festival de muzică tuaregă.

Fusese sedusă imediat de blândeţea, de farmecul, de pectoralii musculoşi şi de vocea lui plăcută.

Vorbiseră despre muzică, iar el îi propusese s-o ducă la un bal african, nu în localurile pentru albi, infestate de prostituate. De altfel, îi explicase că nu-i plăceau prostituatele. Religia lui interzicea astfel de relaţii. Era foarte pios, nu bea alcool, îşi aranja cu grijă barba şi părea să respecte femeile.

19 Universitatea din Los Angeles.

May Fawrup îl compara în minte cu un mormon şi nu-i displăcea acest lucru.

Sâmbăta următoare se întâlniseră în cartierul Badala, la Coup de Frein, un bar frecventat în principal de africani. Pe terasă se bea bere, iar înăuntru lumea se zbânţuia pe un ring de dans ghidată de un DJ căruia-i plăcea muzica reggae ivoriană.

Când Bakaye Drago începuse să se legene lasciv în faţa ei, May Fawrup rămăsese la început aproape nemişcată din cauza surprizei şi a senzaţiilor noi. Apoi simţi muzica până în şolduri şi începu şi ea să se legene cu stângăcie. Izbucnind în râs, partenerul ei o cuprinsese de talie cu braţele sale lungi ca s-o ghideze, iar acest simplu contact fizic avusese asupra ei un efect incredibil.

Parcă o minge de foc îi pătrunsese în pântec, încălzindu-i ovarele. Până atunci, considerase că această escapadă nu era altceva decât o explorare culturală. Brusc, îşi dădu seama că toate cuplurile din jur mimau actul sexual într-o manieră foarte realistă, fără complexe.

Iar ea era singura albă de pe ringul de dans.

Puţin câte puţin, condusă de mâinile puse pe şoldurile ei, începu să se comporte ca o femelă în călduri… Treptat, partenerul se apropie de ea. Era atât de întuneric, încât la Coup de Frein puteai face aproape orice.

Când simţi sexul lung atingând-o prin pantalonii de pânză, May Fawrup avu senzaţia unei descărcări electrice. În Statele Unite dansase cu diferiţi studenţi care se frecaseră de ea în disperare. Numai că singurul lor scop fusese acela de a-şi da drumul.

Acum era ceva diferit: Bakaye Drago nu dorea decât să-şi manifeste dorinţa.

Femeia îşi încolăcise braţele în jurul gâtului său, îşi lipise buzele de ale lui, apoi îi vârâse limba în gură atât de adânc, încât crezuse că n-o să se mai poată desprinde de el.

Brusc, May Fawrup îşi dăduse seama că sexul partenerului nu mai era doar lipit de ea, ci-i pătrunsese până în creier. Tot ce visa era să-l simtă în pântec.

Nu mai dorise niciodată un negru. Dacă familia ei ar fi aflat, ar fi omorât-o.

Se auzise rostind:

— E foarte cald aici, hai să ieşim puţin.

Bakaye Drago o luase de mână şi ieşiseră în aerul jilav al nopţii, auzind încă muzica din local.

Era mai cald decât înăuntru. Bakaye Drago o lipise de zidul de lemn al barului şi o întrebase cu voce joasă:

— Vrei să facem dragoste?

May Fawrup nu îndrăznise să răspundă, însă pântecul ei se lipi de cel al negrului. Simţea că i se învârte capul. Chiloţii îi erau umezi. Devenise pur şi simplu o femeie în rut. Se gândi la pisica ei în călduri care se ţâra pe acoperişul casei, mieunând tânguitor, şi i se făcu ruşine.

Fără să-şi dea seama prea bine ce se întâmplă, se trezise într-un taxi. Bakaye Drago îşi strecurase degetele pe sub fusta ei, apoi pe sub marginea chilotului şi începuse s-o maseze. Nu avea nevoie de asta: era deja udă. Călătoria i se păruse foarte lungă, apoi urcase o scăriţă de lemn şi aterizase într-o cameră încinsă unde negrul o împinsese pe

pat.

Simţind cum mădularul dur îşi face loc în mucoasa ei, May Fawrup depărtase picioarele şi se pregătise să-l primească.

Bakaye Drago intrase doar pe jumătate în ea atunci când femeia începuse să aibă orgasm.

Făcuseră dragoste cu blândeţe, apoi bărbatul îşi dăduse drumul în ea cu mişcări opintite.

Restul nopţii se transformase într-un festival de sex. În zori, lui May Fawrup i se păruse că pierduse mai multe kilograme.

De atunci, Bakaye Drago devenise amantul ei regulat. Nu se întâlneau decât pentru a face dragoste şi pentru a sporovăi fără încetare. Îi punea o mulţime de întrebări despre americani, iar ea era fericită să-i răspundă. Bineînţeles că la ambasadă nimeni nu era la curent cu această relaţie. May Fawrup nu dormea niciodată în oraş, întâlnindu-se cu amantul ei după-amiaza.

*

Încetul cu încetul, aproape fără să vrea, May Fawrup începu să masturbeze sexul pe care-l ţinea între degete. Era ca un drog. Părea o jucătoare împătimită postată în faţa unei maşini dintr-o sală cu jocuri mecanice, dorindu-şi să acţioneze la infinit maneta electrică.

Apoi simţi cum sexul creşte sub degetele ei. Îl prinse în gură, desfătându-se cu gustul lui înţepător. Treptat, mădularul se întări din nou. May Fawrup se ridică şi îşi încălecă partenerul. Apucând cu mâna penisul lung, îl ghidă până în dreptul sexului ei şi se

înfipse în el până-l simţi atingându-i uterul.

Ţipătul ei răguşit păru să-l trezească pe Bakaye Drago. Se opinti o dată ca pentru a se fixa mai bine în ea şi o prinse de şolduri, foarte jos, cuprinzându-i parţial fesele, accelerând astfel balansul femeii.

Cu ochii închişi, May Fawrup se mişca tot mai repede. Această poziţie îi dădea senzaţia că sexul bărbatului îi ajunge până-n gât. Frecarea îi procura un orgasm aproape continuu. Se ridică şi se lăsă apoi să cadă, gata-gata să explodeze. Simţea cum din adâncul pântecului urcă un val cotropitor.

— Mai repede! mai repede! gemu ea.

Apoi ţipă, având impresia că trupul ei e sfâşiat de plăcere.

*

În ciuda climatizării din maşină, Malko era toropit de căldură. Văzu o siluetă ieşind din casa roz. Se uită la ceas. Americanca stătuse acolo peste două ore. Femeia urcă în maşină şi se îndreptă spre bulevardul Al Qoods. N-avea rost să-şi facă griji, ştia unde se ducea.

Se pregătea şi el să plece, când din casa roz ieşi un negru care încălecă o motocicletă X-Power.

Era uşor de urmărit. O luă tot pe Al Qoods, mergând spre centru, apoi continuă drumul către vest.

În cele din urmă, motocicleta se opri pe o străduţă, iar negrul intră într-o grădină. Malko trecu prin faţa ei şi recunoscu locul în care, cu câteva zile în urmă, Boubacar Wagué îl asasinase pe omul din Ansar Dine. Îşi notă numărul: 133, strada 405.

La urma urmei, poate că nu-şi pierduse timpul degeaba. Îi mai rămânea să-l identifice pe tânărul amant al americancei. Doar Securitatea Statului îl putea ajuta în această întreprindere.

*

Când autobuzul intră pe podul Wabaria, care traversa Niger-ul la Gao, pentru a se opri pe esplanada de lângă un imens parc de maşini de ocazie, Boubacar Wagué ştiu că ajunsese la capătul călătoriei. Gao fusese întotdeauna un centru al traficului de maşini cu Algeria.

Nu se grăbi să coboare din autobuz.

De-abia atinse pământul, că un bărbat în uniformă de deşert, alcătuită dintr-o tunică lungă şi pantaloni bufanţi, cu un Kalaşnikov în mână, se apropie de el. Îl cunoştea din vedere: făcea parte din MUJAO.

— Ai călătorit bine, frate? întrebă acesta politicos.

Boubacar Wagué observă că-şi vopsise barba într-o nuanţă roşcată. Aşa procedau combatanţii din Ansar Dine şi AQMI.

— Foarte bine! îl asigură malianul care visa la un duş aşa cum tânjeşte câinele după un os.

— Atunci, vino cu mine.

În maşina Toyota, îi întinse o sticlă de apă pe care Boubacar Wagué o goli cu lăcomie.

Traversară oraşul, îndreptându-se spre nord de-a lungul Niger-ului. Zărind dunele roz din Koyma, Boubacar Wagué realiză că ieşiseră din aglomeraţie.

— Unde mergem? întrebă el nelinişti.

— Unde mi-a zis şeful să te duc.

Mai merseră pe şosea încă douăzeci de minute,

apoi cotiră pe un drum aflat în plin deşert şi ajunseră la un sat de culoarea lateritului, cu ziduri de pământ. Pătrunseră într-o curte mărginită de mai multe clădiri. Boubacar Wagué descoperi vreo douăsprezece maşini tip pick-up dotate cu tunuri şi mitraliere grele, precum şi mai multe maşini Toyota Land Cruiser. Se aflau în baza secretă a organizaţiei MUJAO.

Coborî şi un bărbat căruia nu-i vedea decât ochii înaintă spre el cu mâna pe inimă.

— Vino, frate, şeful te aşteaptă!

Boubacar Wagué îl urmă în interior. Toate ferestrele erau acoperite, de-abia vedeai la doi paşi. Distinse o siluetă instalată într-un colţ pe covoare, pregătindu-se să-şi bea ceaiul.

— Ai călătorit bine? întrebă Adnan Abu Walid El Sarahoui, omul care negocia eliberarea ostaticilor.

Boubacar Wagué se aşeză în faţa lui şi acceptă paharul de ceai pe care i-l întinse. În încăpere se mai aflau alţi trei combatanţi înarmaţi. Malianul avea gura uscată, şi asta nu doar din cauza prafului…

— Călătoria e lungă, spuse el, însă comanditarii mei mi-au cerut să vin.

— Sunt nişte câini! şuieră Adnan Abu Walid El Sarahoui: ar trebui să aibă încredere în cuvântul meu.

Malianul făcu un gest de neputinţă, înainte de a deschide gura, interlocutorul său întrebă deodată:

— Cine e *toubab*-ul care se plimbă cu tine? Boubacar Wagué simţi un pumnal în inimă.

Nu putea fi vorba decât despre Malko Linge, agentul CIA.

Se strădui să rămână impasibil.

— Nu mă plimb cu niciun *toubab,* protestă el. Acest om face parte din Ambasada Americană. Mă văd regulat cu el pentru că-mi cere informaţii.

— Despre ce? lătră purtătorul de cuvânt desemnat de MUJAO.

— Despre situaţia politică din Mali după lovitura de stat. Ştie că-l cunosc pe căpitanul Sanogo.

— Te plăteşte?

— Da.

Se lăsă din nou tăcerea.

Boubacar Wagué se întrebă *cine* oare îl trădase. Tocmai trecuse pe lângă o catastrofă…

Bărbatul din faţa lui luă o înghiţitură de ceai, uitând parcă de reproşul de adineauri. Pe un ton mai măsurat, zise:

— O să le fac pe plac prietenilor tăi algerieni. Poţi să le spui că i-ai văzut pe prizonieri. Vino.

— Nu sunt prietenii mei, protestă Boubacar Wagué. Voi mi-aţi cerut să-i contactez.

Ieşiră împreună, traversară curtea şi intrară într-o împrejmuire ca un fel de ţarc mascat de zidurile înalte. Boubacar Wagué zări imediat şase oameni aşezaţi pe pământ, cu ochii acoperiţi şi cu mâinile legate la spate. Trei mujahedini stăteau în spatele lor cu armele în mâini.

— Iată-i şi pe „invitaţii” noştri, exclamă Adnan Abu Walid El Sarahoui pe un ton ironic. Vrei să vorbeşti cu ei? O să-ţi spună că sunt trataţi bine. Au mâncat ce mâncăm şi noi, au dreptul să-şi facă rugăciunile şi chiar l-am îngrijit pe unul dintre ei.

Brusc, Boubacar Wagué realiză că ceva nu era în regulă.

— Sunt numai şase, zise el întorcându-se spre şeful MUJAO.

Acesta rămase impasibil.

— E adevărat, recunoscu el, dar o să pleci împreună cu al şaptelea. Vino. Fă-le mai întâi o fotografie.

Malianul scoase telefonul mobil şi făcu o poză, apoi îl urmă pe amfitrionul său. Ajunseră în locul unde fuseseră mai înainte.

Adnan Abu Walid El Sarahoui se aplecă şi luă de pe pământ o cutie mare de carton pe care i-o întinse lui Boubacar Wagué.

— Iată-l şi pe-al şaptelea ostatic, spuse el, îl iei cu tine.

Îngrozit, Boubacar Wagué se uită la cutia de carton. Nu putea conţine decât nişte rămăşiţe umane.

— Îţi încredinţez capul lui Ahmed Mosta, spuse calm interlocutorul său. Unul dintre mujahedinii noştri i-a tăiat gâtul în dimineaţa asta, la vremea primei rugăciuni. E într-un sac de plastic cu gheaţă. Cred că o să ţină până la finalul călătoriei tale. Algerienii erau neliniştiţi, îi înţeleg. Şi eu sunt neliniştit, mi se pare că negocierile durează prea mult. Poate că acum ritmul se va mai accelera.

Capitolul XI

Boubacar Wagué avu deodată impresia că era înşurubat în pământ. Desigur, cunoştea cruzimea islamiştilor, dar toate astea se petreceau sub ochii lui. Nici măcar nu îndrăzni să se uite la cutia de carton.

Vocea lui Adnan Abu Walid El Sarahoui părea că vine de departe.

— Linişteşte-te, nu l-am executat decât pe secretarul consulului, afirmă purtătorul de cuvânt al MUJAO. Nu servea la nimic şi, în plus, nu era deloc un bun musulman. Am decis să-i amendez pe câinii ăştia de algerieni. Trebuie să te întorci cu douăzeci de milioane. Le transmiţi ultimatumul meu prietenilor tăi algerieni. Dacă nu primesc banii într-o săptămână, mai decapitez un ostatic. Acum, o să te însoţească cineva până la Gao. Îţi doresc călătorie plăcută.

Cu mâna pe inimă, îl salută şi se întoarse în colţul său. Boubacar Wagué ieşi din încăpere împleticindu-se din cauza groazei. Se urcă în Toyota Range, iar şoferul aruncă neglijent cutia cu capul algerianului asasinat pe podeaua maşinii.

Malianul simţea că-i vine rău la gândul că urma să petreacă următoarele douăzeci şi patru de ore în compania acestui cap.

*

De data aceasta, Malko intră cu maşina în curtea Securităţii Statului. Îl sunase pe secretarul general, iar acesta acceptase imediat să-l primească.

— Cum a fost până acum sejurul? întrebă politicos colonelul Coulibaly.

— Perfect, îl asigură Malko. Aş vrea să vă cer un serviciu. Aici, noi nu avem niciun fel de reţea, însă aş dori să ştiu mai multe despre un cetăţean malian.

— Aveţi numele lui?

— Nu, dar ştiu unde locuieşte.

Descrise omul şi casa, în timp ce colonelul îşi lua

notiţe. Malko se feri să vorbească despre May Fawrup.

— Foarte bine, conchise colonelul Coulibaly. O să mă ocup de el. Imediat ce aflu ceva, vă sun.

*

Malko nici nu se întorsese bine în cameră că sună telefonul fix. Prima dată de la sosirea lui.

Nu i-a fost greu să recunoască vocea: era Malika Ahmar.

— Te-am văzut în hol, spuse algeriana. Stăteam undeva mai departe şi lucram. Aş vrea să-ţi fac o propunere.

— Te ascult.

— Te invit la cină! Nu-mi place să trăiesc pe spinarea bărbaţilor.

Era o enormitate, iar Malko rămase mut.

— Accepţi? insistă femeia.

— Da, bineînţeles, acceptă Malko neavând încotro, surprins şi puţin neliniştit.

— Se pare că există un restaurant excelent unde se duc mulţi albi, continuă Malika Ahmar: Campagnard. Plecăm pe la nouă. E lângă Ambasada Rusiei.

Malko de-abia mai avu timp să facă un duş. Sejurul lui la Bamako se împotmolise. Boubacar Wagué plecase în nord şi trebuia să-l aştepte să se-ntoarcă. Pus de-acum în gardă, o seară petrecută în compania algerienei avea să-l destindă.

Se întreba mai ales ce urma să afle de la Securitatea Statului despre foarte probabilul amant al lui May Fawrup, asistenta ataşatului de presă al

Ambasadei Americane.

Coborî: de data aceasta, Malika Ahmar purta pantaloni şi o bluză roz mulată pe pieptul prodigios. Părul întins şi prins la spate, gura bine desenată.

— Mă bucur că mă ajuţi să mă recreez! îi zâmbi ea cu subînţeles.

*

La Campagnard nu erau decât albi. Restaurantul se afla la primul etaj al unui mic imobil gălbui, fiind dotat cu o minisală de biliard situată în faţa sălii de mese. Malko riscă şi luă o salată. Totul părea curat: parcă erau în Europa.

Se uită la Malika Ahmar, care-i susţinu privirea.

— Mă bucur să te revăd, zise ea. Data trecută, am petrecut o seară excelentă.

În ciuda felaţiei de la barul „Bla-Bla”, păstra acum o anumită distanţă.

— Asta e şi părerea mea, o aprobă Malko. Unde îţi mai desfăşori activităţile?

— Ar trebui să mă duc la Gao, oftă ea. Dar prietenii mei malieni sunt de părere că n-ar fi indicat.

— E o figură de stil, aprobă Malko, ai avea toate şansele să nu te mai întorci…

— Dar tu?

— Şi eu la fel, sunt consemnat la Bamako. Sala se golea. Femeia îl privi pe Malko în ochi.

— Mergem?

În maşină nu se petrecu nimic. Malko se întreba de ce-l invitase la cină, dar în lift femeia se sprijini uşor de el şi spuse pe un ton neutru:

— Vino la mine, prefer să fiu în camera mea. Era cât pe-aci să refuze, dar sânii plini de sub bluza roz îi frânseră împotrivirea. Chiar dacă Malika Ahmar avea relaţii *foarte* dubioase, era o femeie extrem de atrăgătoare.

Stătea la etajul trei, chiar deasupra lui. Intrând în cameră, îşi aruncă geanta pe un fotoliu, stinse lumina şi-i spuse lui Malko:

— Nu-mi place să fac dragoste cu lumina aprinsă. Mi-e puţin ruşine de pieptul meu. Acum, putem să ne mângâiem.

Malko începuse să-i descheie bluza roz. Stând în picioare, sprijinită de perete, cu ochii închişi, se lăsă în voia lui. Malko îi desfăcu nasturii, scoţând la iveală sutienul roşu, şi-i atinse pielea. Simţi cum sub degetele sale sfârcurile sânilor se întăresc.

Malika respira precipitat, continuând să ţină ochii închişi.

Treptat, îşi deschise fermoarul pantalonilor şi se debarasă de ei, rămânând în chiloţii de un roşu aprins. Malko depărtase dantela sutienului şi se juca febril cu sânii ei, smulgându-i suspine tot mai puternice. Nu se prefăcea deloc. Îi simţea respiraţia accelerându-i-se. Cu o voce pierită, femeia exclamă:

— Strânge-i puţin mai tare!

Malko atât aştepta. Simţi o ameţeală plăcută atunci când îşi înfipse mâinile în carnea aproape fermă. Îi răsuci sfârcurile între degete, iar Malika Ahmar scoase un ţipăt scurt, însoţit de un frison care-i străbătu tot corpul. Fără să-şi dea seama, Malko avea o erecţie de adolescent. Malika Ahmar puse mâna pe sexul lui şi începu să-l masturbeze încet, la fel ca la „Bla-Bla”. Apoi, cu un gest graţios,

îşi scoase chiloţii şi-l trase spre pat.

Aparent, ştia foarte bine ce voia. Imediat după ce Malko se lungi pe spate, îl încăleca, căută poziţia corectă şi se lăsă pătrunsă cu un suspin de plăcere.

Nu mai trebui să-i ceară lui Malko să se joace cu sânii: această poziţie era ideală pentru a profita de ei, frământându-i şi maltratându-i până când femeia începu să respire tot mai sacadat. Respiraţia se transformă în suspine scurte, apoi în ţipete, pe măsură ce Malko se dezlănţuia.

Până la urmă explodă, cu mâinile crispate pe sânii Malikăi Ahmar. Aceasta deschise ochii şi zise cu simplitate:

— Îmi place foarte mult să se joace cineva cu sânii mei. Sunt foarte sensibilă…

*

Ca de obicei la această oră târzie, atunci când Malko se întoarse în camera lui, paznicul stătea întins pe canapea, cu gura deschisă şi ochii închişi. Mai trebuie spus şi că nu exista aer condiţionat pe culoar.

Intrând în cameră, Malko încercă imediat o senzaţie stranie. Obiectele fuseseră mutate de la locul lor, o carte căzuse pe jos. Hârtiile de pe masă erau în dezordine.

Se duse la dulapul din perete şi descoperi că miniseiful fusese deschis! Numai că el fusese cel care stabilise combinaţia. Banii se aflau însă tot acolo.

Probabil că-i percheziţionaseră camera în timp ce făcuse dragoste cu Malika Ahmar.

Un profesionist grăbit care avea probabil o legitimaţie a hotelului, lucru deloc dificil de obţinut în Africa, lată de ce femeia ţinuse cu tot dinadinsul să meargă în camera ei.

Oare ce căutau?

Malko se culcă fără să găsească răspuns la întrebare.

În orice caz, interesul Malikăi Ahmar pentru el se dovedea a fi unul profesional.

De ce? Doar nu avea nicio legătură cu traficul de droguri.

*

Călătoria lui Boubacar Wagué fusese oribilă. Autobuzul rămăsese în pană şi pierduseră o oră! În plus, tremurase tot timpul, uitându-se cu coada ochiului la cutia de carton de la picioarele lui în care se afla capul unui om, secretarul consulului Algeriei la Gao.

Căldura din autobuz era insuportabilă, dar, din fericire, nu simţise niciun miros suspect.

Coborî în sfârşit la autogară, se năpusti spre un taxi galben şi vârî rapid cutia în portbagaj.

Nu se simţi puţin mai bine decât după ce intră în casă... Desfăcu pachetul şi descoperi un sac de plastic transparent plin cu apă în care plutea ceva închis la culoare... Un cap de om a cărui duhoare îi invadă nările... Nici nu reuşi să se uite la el.

Se grăbi să dea drumul la duş şi aşeză oribilul trofeu sub jetul de apă rece.

Apoi se dezbrăcă şi intră şi el sub duş, încercând să spele crusta de laterit de pe piele. La un moment

dat, piciorul lui lovi involuntar capul tăiat şi scoase un strigăt de parcă ar fi călcat în foc.

În fine, acum uscat, se întinse pe pat. Necazurile lui de-abia acum începeau.

Mai întâi, era imposibil să le ascundă algerienilor moartea ostaticului. Trebuia să le ducă dovada chiar dacă se temea de reacţia lor. O altă problemă: trebuia să strângă 20 de milioane de franci CFA, preţul acestui macabru trofeu; nici nu putea fi vorba să le ceară algerienilor banii. Prin urmare, americanii trebuiau să plătească.

O taxă suplimentară.

Cererea era cu atât mai dificilă cu cât nu dispunea de niciun fel de informaţii precise despre intenţiile islamiştilor. Evident că putea inventa câte ceva, dar era riscant.

Soneria de la intrare îl făcu să tresară.

Se ridică şi trase perdeaua duşului, lăsând jetul de apă rece să cadă peste capul tăiat.

Bărbatul zâmbitor de la uşă era tânărul malian care-i transmisese propunerea organizaţiei Ansar Dine.

— Ai călătorit bine, frate? întrebă el cu voce mieroasă.

Boubacar Wagué nu avea chef să-l lase să intre, dar afară era într-adevăr prea cald. Musafirul îl urmă şi observă imediat duşul care curgea.

— E cineva la tine? întrebă el bănuitor.

Boubacar Wagué se hotărî să câştige timp; se duse la perdea şi o trase violent.

— Dacă vrei să-i spui aşa! exclamă el.

Chiar şi sub jetul de apă şi prin punga de plastic, capul uman era vizibil. Omul se retrase speriat.

— Ce-i asta? întrebă el nesigur.

— Capul secretarului consulului algerian de la Gao, răspunse Boubacar Wagué. Acolo, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută. Nici măcar n-am putut să mă întâlnesc cu ostaticii. Îl decapitaseră deja pe ăsta. Li se pare că algerienii nu se grăbesc să plătească. Trebuie să mă întorc cu banii, altfel mai omoară unul.

Cel puţin mai câştiga nişte timp cu minciuna asta susţinută de resturile macabre.

Trimisul lui Ansar Dine îşi reveni repede.

— O să le spun şefilor mei, îl anunţă el. E musai să-i salvăm urgent pe oamenii ăştia. Când te întorci?

— Încă nu ştiu, replică Boubacar Wagué. Mi-e frică. Indivizii ăştia au înnebunit de tot. Nu se procedează aşa niciodată cu ostaticii. Nici măcar n-au transmis un ultimatum!

— Trebuie să te întorci acolo, insistă musafirul calm, altfel o să ne taie capul *nouă!* Şi tu l-ai ucis pe unul de-al nostru!

Boubacar Wagué nu răspunse acestui atac crud.

— Fac ce pot! zise el brutal. Spune-le asta şefilor tăi.

Celălalt nu insistă. După plecarea lui, Boubacar Wagué îşi puse pantalonii şi un tricou, luă capul de sub duş, îl înveli într-un sac de iută şi se duse la maşină, înainte de orice, trebuia să ajungă la algerieni şi să se debaraseze de aceste rămăşiţe oribile.

Pe urmă, o să ia o hotărâre.

*

Din nou, plutonierul în ţinută de luptă îl aştepta pe

Malko în holul de la El Farouk după ce-l avertizase în prealabil la telefon.

— Colonelul Coulibaly vă aşteaptă, zise el. Mergem cu maşina dumneavoastră.

Aleea de laterit care ducea la Securitatea Statului era la fel de bucolică. Femeile ghemuite pe marginea drumului vindeau fructe de manghier şi banane.

Colonelul Coulibaly îl întâmpină pe Malko cu o politeţe aleasă, oferindu-i o cafea, apoi îl anunţă:

— Cred că am informaţia pe care mi-aţi cerut-o despre locatarul casei roz de pe strada 933.

— Aţi fost foarte expeditiv! remarcă Malko.

Malianul surâse cu modestie.

— Nu e meritul meu. Îl cunoaştem deja pe acest individ.

Malko ciuli urechile.

— Cum aşa?

Şeful Securităţii Statului deschise un dosar şi citi.

— Bărbatul se numeşte Bakaye Drago. Are 35 de ani. Este malian, de etnie bambara. Lucrează pentru o ONG afiliată înaltului Consiliu Islamic al Mali-ului, care se află pe strada 405, la numărul 133.

— Cu ce se ocupă?

— Este o organizaţie care reuneşte mai multe asociaţii islamiste şi e condusă de un imam. Se ocupă de acţiuni umanitare şi întreţine bune relaţii cu cei care au invadat nordul. Aceştia au autorizat o expediţie umanitară la Gao şi Tombouctou, care va pleca în curând.

— Sunt islamişti radicali? întrebă Malko.

— Nici vorbă. De ceva vreme, unii şi-au lăsat barbă sub pretextul că vor să se ducă în nord fără să

aibă probleme.

Aşa cum procedase şi Bakaye Drago.

— Mai ştiţi şi altceva despre el?

— Nu mare lucru. Face parte dintre cei pe care-i supraveghem de departe. Credem că are contacte cu tabăra cealaltă, dar ne lipsesc dovezile. E un tip fără istorie, nepotul unui farmacist...

Aparent, nu era la curent cu legătura malianului cu o secretară de la Ambasada Americană. Dar nu era de mirare: malienii nu se ocupau decât de latura politică...

— Sunteţi satisfăcut? întrebă colonelul Coulibaly.

— Absolut, îl asigură Malko.

Deocamdată, nu putea decât să stocheze în memorie această informaţie. Faptul că o americancă expatriată avea un amant negru, tânăr şi frumos, nu era deloc uimitor. Evident că femeia nu-şi anunţase şefii.

— Mai aveţi şi alte informaţii despre Tombouctou? întrebă Malko.

— Poliţia islamică controlează oraşul. Sunt civili care poartă ghutre pe cap şi veste albastre. Bărbaţii şi femeile nu mai au dreptul să se plimbe împreună dacă nu sunt căsătoriţi, islamiştii au profanat chiar şi unul dintre cele 333 de morminte ale sfinţilor care constituie mândria oraşului.

— Şi Abu Zeid?

— Se spune că e în oraş, dar nu se arată la faţă. AQMI nu intervine în activitatea „poliţiei”, lasă asta în seama organizaţiei Ansar Dine, pe care o bănuim că nu este decât o deghizare a celei dintâi. AQMI e adevăratul şef.

— De ce s-a dus Abu Zeid la Tombouctou?

Colonelul Coulibaly clătină din cap.

— Şi noi am vrea să ştim. E un individ foarte dur, extrem de periculos şi nu caută deloc publicitatea. După multă vreme, e prima dată când pleacă din Adrars. Probabil că are un motiv important.

Asta ar fi vrut şi Malko să ştie. Şeful celei mai importante katibe din AQMI, specialist în răpiri, nu se afla din întâmplare la Tombouctou.

Din păcate, o călătorie până acolo însemna sinucidere curată. Deocamdată, trebuia să se bazeze pe „sursa” lui Boubacar Wagué, Aguib Sosso.

Acesta fusese primul care semnalase prezenţa lui Abu Zeid la Tombouctou.

Însă nu era suficient.

Capitolul XII

Boubacar Wagué aştepta cu geanta în mână în faţa porţii culisante verzi a Ambasadei Algeriei. Se ruga în gând să nu se mai deschidă. Din păcate, scârţâitul, care lui i se păru sinistru, însoţi ridicarea grilajului. Dincolo îl aştepta Houari, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri. Pielea îi era vârstată de cicatricele lăsate de variolă.

Avea aerul tipic cuiva căruia i se înecaseră toate corăbiile.

Imediat, pipăi pachetul şi-l arătă cu degetul.

— Ce-i asta?

— E pentru tine! făcu malianul, fericit să i-l dea şi să scape de el.

— Dar ce e? repetă algerianul la fel de bănuitor.

— Ar fi mai bine să-ţi explic în biroul tău, răspunse Boubacar Wagué.

Căldura nu i se păruse niciodată atât de apăsătoare ca acum... Fără să mai stea la discuţii, algerianul traversă curtea şi se îndreptă spre etajul unde se afla sediul Securităţii Militare. Închise uşa, desfăcu pachetul şi scoase o exclamaţie de oroare.

— Cine e? întrebă el.

— Unul dintre ostaticii voştri, secretarul consulului, răspunse Boubacar Wagué pe un ton neutru.

— Ce-ai făcut, ticălosule? explodă Houari.

— Nimic! îl asigură Boubacar Wagué, m-au chemat la Gao. Ei mi l-au dat, explicându-mi că trebuie să vă decideţi rapid.

— N-au transmis mai întâi un ultimatum?

— Nu, ţi-aş fi spus.

Evident că nu putea mărturisi că se dusese în nord la cererea organizaţiei Ansar Dine.

Houari ieşi din cameră ca o furtună. După cinci minute, se întoarse împreună cu tot etajul. Vreo doisprezece oameni cu feţe schimonosite de ură îl înconjurară pe malian. Unul dintre ei îl prinse de guler.

— O să-ţi facem acelaşi lucru, câine!

— Nu sunt vinovat de nimic, protestă Boubacar Wagué. Sunt dementi.

— Eo şmecherie la mijloc! exclamă Houari, specialist în problema ostaticilor. Nu procedează niciodată aşa fără un ultimatum. Ne ascunzi ceva...

Pe nepusă masă, unul dintre algerieni îl lovi cu pumnul în stomac, apoi ceilalţi se dezlănţuiră şi începură să-i care pumni şi picioare. Unul chiar îi azvârli în cap un scaun vechi. Malianul, ghemuit la podea, îşi spuse că aveau de gând să-l omoare.

Algerienii erau nişte brute.

Brusc, Houari zise sec:

— Stop.

Loviturile încetară, algerienii îl ajutară pe Boubacar să se ridice, apoi îl aruncară pe un scaun. Houari se apropie de el şi-l apucă de păr, împingându-i capul pe spate. Boubacar Wagué simţi răceala oţelului pe gâtul lui. Cu cealaltă mână, Houari îi ţinea lama la gât.

— Câine! zise el, o să ne spui de ce a murit fratele nostru! Altfel, îţi jur că te spintec ca pe o oaie…

Boubacar Wagué închise ochii. Individul era perfect capabil s-o facă.

— Vor bani, spuse el. Au încercat să pună presiune pe voi. Mi-au spus să mă întorc cu 20 de milioane de franci CFA. Altfel, mai omoară unul.

Se revenea la normal, acesta era un ultimatum în bună regulă.

Urmă un moment de tăcere, însă lama pumnalului era încă lipită de gâtul lui. O mică înţepătură şi sângele ar fi început să gâlgâie. Algerienilor le plăcea procedura. O aveau întipărită în gene.

Houari începu să vorbească în arabă cu ceilalţi. Boubacar Wagué nu înţelegea limba. În fine, lama se depărtă de corpul lui. Ce era mai greu trecuse.

— Te întorci la ticăloşii ăştia fără bani! O să le spui că trăsnetul se va abate asupra lor dacă se ating de vreunul dintre camarazii noştri.

Boubacar Wagué, ceva mai înviorat, îi aruncă o privire compătimitoare şi îndrăzni să spună:

— Ştii bine că indivizii vă urăsc… în ochii lor, sunteţi nişte necredincioşi, aproape nişte păgâni.

— Taci!

Primi un alt pumn în faţă. Se prăbuşi la pământ. Se ridică, clătinându-se pe picioare. Observă că ceea ce mai rămăsese din capul secretarului consulului se afla încă pe podea. În toiul încăierării, toată lumea uitase de el... Nu le mai aminti de macabrul măr al discordiei şi plecă fără să mai ceară nimic.

Situaţia nu era cu nimic mai bună.

*

Malko şi Lewis Carroll, şeful staţiei CIA, păreau munciţi de gânduri negre. Pe mobilul austriacului apăru afişat numărul lui Boubacar Wagué.

— S-a întors Boubacar, anunţă el.

În principiu, era o veste bună...

— Trebuie să ne vedem imediat, spuse malianul. La mine. Te aştept.

— Nu prea pare în apele lui, constată el după ce închise telefonul.

Lewis Carroll se agăţă de o mică speranţă.

— Poate că există nişte informaţii suplimentare. Avem nevoie de ele ca de aer. M-am întâlnit cu omologul meu francez ca să aflu dacă ştie ceva despre Abu Zeid. Îl urmăresc îndeaproape din cauza ostaticilor. Avioanele Breguet Atlantic le oferă informaţii şi fotografii preţioase. Du-te la Boubacar, pare ceva serios.

*

Miguel Angel se afla la volanul Mercedes-ului pe care-l folosea ori de câte ori venea la Bamako.

Spuse:

— N-am găsit nimic în camera lui. Totuşi, sunt sigur că imbecilul ăsta e de la DEA. L-ai văzut de mai multe ori, ar fi trebuit să afli ceva până acum. Ce naiba ai făcut?

— E alunecos ca un peşte, protestă Malika Ahmar. Tu mi-ai zis să mă culc cu el. Încă nu mi-a spus nimic, dar poate că o să vină şi momentul ăla.

— Interesul e al tău! mormăi spaniolul. Dacă o iau în barbă din cauza lui, ţie o să-ţi tai sânii ăia mari. Când n-o să-i mai ai, o să ajungi femeie de serviciu.

Opri brusc şi exclamă:

— Hai, cară-te.

*

Boubacar Wagué arăta de parcă l-ar fi călcat un compresor. Nasul îşi dublase volumul, chipul îi era acoperit de echimoze albăstrii şi mergea cocoşat.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Malko.

Malianul îşi ridică tricoul, arătându-i imensul hematom de pe stomac.

— Nemernicii ăştia de algerieni! Am crezut că mă omoară.

Îi povesti totul lui Malko. În fine, aproape tot. Omise să menţioneze numele de Ansar Dine.

— De ce l-a ucis MUJAO pe acest ostatic? întrebă Malko. Valora ceva.

— Ei nu fac astfel de raţionamente, îl asigură Boubacar Wagué. Ştiu că o să plătim acelaşi preţ pentru şase în loc de şapte. Ceea ce vor ei în primul rând este ca algerienii să-i elibereze pe cei închişi în Algeria. Acum trebuie să mă întorc cu 20 de

milioane de franci CFA, conchise el pe un ton rugător.

Cu alte cuvinte, CIA trebuia să plătească.

— Când te întorci la Gao?

— Mi-au zis că dacă nu sunt acolo până la sfârşitul săptămânii, mai spintecă un ostatic…

Dar nu asta era cea mai mare grijă a lui Malko. Dacă Boubacar Wagué nu mai avea motiv să se ducă în nord, la Tombouctou şi Gao, nu-i mai era de niciun folos.

— Dar „sursa” ta? întrebă Malko. Nicio veste?

— N-am avut timp să mă duc la Tombouctou, îi explică Boubacar Wagué.

Îşi reţinu un ţipăt de durere.

— Ticăloşii ăştia de algerieni aproape că mi-au venit de hac! repetă el. Trebuie să mă duc la doctor, mă doare tot corpul… Când ne revedem?

— Te sun eu, zise Malko prudent.

Oare cum avea să reacţioneze Lewis Carroll în faţa noii cereri de fonduri? Pe de altă parte, Boubacar Wagué era singurul care se putea duce la Tombouctou.

*

— Am ajuns la 75 de milioane de franci CFA! zise cu răceală Lewis Carroll după ce ascultă raportul lui Malko. Mă întreb dacă Ted a mizat pe calul câştigător… Şi toate astea pentru nişte ostatici care nici măcar nu sunt ai noştri.

— Totuşi, am aflat de prezenţa lui Abu Zeid la Tombouctou, remarcă Malko, este o informaţie importantă.

— Insuficientă, i-o tăie şeful staţiei CIA.

Malko nu încercă să-l contrazică.

— Nu sunt banii mei! puse el lucrurile la punct. Dacă eşti de părere că trebuie stopate sumele alocate lui Boubacar Wagué, îi transmit acest lucru. În cazul ăsta, iau avionul şi mă întorc acasă, nu mai am ce face la Bamako…

— Stai puţin! protestă Lewis Carroll, coborând din nou cu picioarele pe pământ, trebuie mai întâi să-i avertizez pe cei de la Langley şi să primesc mână liberă. Oricum, e vorba de bani.

— Trei ore de război în Afganistan! oftă Malko. Cel puţin aici avem o mică şansă să obţinem ceva.

Americanul părea tulburat de-a binelea.

— Ce părere ai despre Boubacar?

— Îi e frică, spuse Malko. L-au zgâlţâit serios. Sunt nişte nebuni furioşi, reci ca reptilele. Decapitează oamenii de parcă ar deschide nişte cutii de conserve.

— OK, conchise şeful staţiei, o să transmit totul la Langley.

Întors la hotel, Malko tocmai traversa holul atunci când un funcţionar începu să alerge după el.

— Aveţi un bilet, spuse el întinzându-i un plic. Malko îl deschise.

„Am acordul şefului meu pentru o întâlnire. Contactaţi-mă.” Era semnat Sidi Diarra. Malko puse plicul în buzunar. Nu avea niciun chef să rişte ieşind din Bamako pentru o operaţiune atât de vagă. Hotărî să nu-i spună nimic lui Lewis Carroll despre acest mesaj.

*

Boubacar Wagué se duse mai întâi la un văr farmacist, apoi la un vraci care-i vându o alifie negricioasă cu care-şi unse hematoamele.

Lungit pe pat, în chiloţi, sub ventilator, făcea bilanţul evenimentelor.

Care nu era prea strălucit.

Nu se îngrijora prea tare în legătură cu acordul americanilor de a plăti. Pentru ei, nu însemna nimic. De asemenea, trebuia să-i dea „sursei” sale cele zece milioane în numerar. Din cauza închiderii băncilor, în nord nu mai erau bani.

Ţinând cont şi de ce trebuia să le dea celor din MUJAO, asta însemna treizeci de milioane de franci CFA; tentaţia de a fugi cu ei cu tot în Burkina ori în altă parte era mare. Americanii nu l-ar fi urmărit.

Numai că tăia astfel legăturile cu ei şi cu o sursă de finanţare regulată.

De Ansar Dine însă nu avea cum să scape, în momentul când va scoate capul la suprafaţă, va fi un om mort.

În plus, suma nu-i ajungea să-şi refacă viaţa în altă parte. Prin urmare, trebuia să se confrunte cu situaţia actuală.

Mai exista o soluţie: să le destăinuie celor din Ansar Dine locul în care se aflau ostaticii.

Asta ar fi neutralizat ameninţarea directă care-i punea viaţa în pericol. În plus, putea chiar obţine de la ei dreptul de a conduce tratativele, lucru care i-ar fi permis să mai pună mâna pe nişte bani.

MUJAO n-ar fi ştiut niciodată că o trădase. Dar trebuia mai întâi să le explice celor din Ansar Dine că minţise pretinzând că-i văzuse pe ostatici la

prima călătorie. Asta putea da naştere la complicaţii...

Pe scurt, era nevoit să se întoarcă la Gao, să le dea banii şi celor din MUJAO, şi sursei sale din Tombouctou, care avea poate informaţii noi ce puteau fi vândute scump americanilor.

La întoarcere, le va dezvălui eventual celor din Ansar Dine locul în care erau închişi ostaticii algerieni.

Era soluţia cu cele mai puţine urmări grave...

Liniştit, se mai destinse puţin şi o sună pe Leila chemând-o la el să-l mai răsfeţe niţel înainte de a pleca din nou în nord.

În principiu, totul trebuia să meargă ca pe roate. Îşi spuse că dacă „sursa” îi dădea ce voia, le va vinde informaţiile americanilor în dolari, nu în franci CFA. Pentru aceeaşi sumă.

Capitolul XIII

Sub privirile neliniştite ale celor doi paznici, Malko îndesa în saci pachetele cu bani retraşi de la Banca Maliană a Solidarităţii. Treizeci de milioane de franci CFA în bancnote de 5.000 şi de 1.000. Era o sumă enormă. O adevărată curăţenie în conturi. Portbagajul maşinii era aproape plin.

— Sunt dezolat, nu mai avem bancnote de 10.000, se scuzase directorul băncii.

La Ambasada Americană, Lewis Carroll îi dăduse să semneze o chitanţă pentru compartimentul de contabilitate din cadrul CIA.

Se îndreptă spre malul Niger-ului şi porni spre casa lui Boubacar Wagué pe care încercase în zadar

să-l contacteze, primind mereu acelaşi răspuns laconic: „Mesaj”. În ţara asta paralizată de mizerie, să te plimbi pe stradă cu o asemenea sumă nu era deloc o soluţie rezonabilă.

Nicio maşină în faţa casei malianului. Sună şi un negru tânăr cu un aer neîncrezător întredeschise uşa.

— Şeful nu e aici, îi zise el lui Malko. Vrei să-l aştepţi?

— Când se întoarce?

— Nu ştiu.

Aşa era în Africa. Timpul avea o altă măsură… Malko se gândi să lase sacii cu bani, apoi îşi spuse că era totuşi prea imprudent. Tânărul buimac din faţa lui putea adulmeca mirosul banilor, ieşindu-şi din minţi.

— OK, spuse el, o să mă întorc.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să depună comoara la El Farouk şi să nu iasă din cameră decât atunci când îi va duce destinatarului.

Ajuns în parcare, chemă un angajat al hotelului să-l ajute. Intră în hotel în momentul în care Malika Ahmar se ivi în compania unui african bine îmbrăcat. Femeia înaintă spre el, desprinzându-se de însoţitorul ei.

— Ai devalizat banca? întrebă ea cu un zâmbet uşor ironic.

Malko se pregătea să protesteze atunci când îi căzură ochii pe sacul pe care-l ţinea în mână. Pe siglă scria „Banca Maliană a Solidarităţii”…

Din punctul de vedere al discreţiei, nici că se putea mai bine…

Furios, ocoli întrebarea cu un zâmbet.

— Aici nu se poate plăti cu cec.

Oricum, sacul lui valora notele de plată de la restaurant pe vreo doi ani… Malienilor nu le plăceau băncile şi nu-şi exportau banii în străinătate, preferând să-i stocheze acasă. După ce Piaţa Centrală arsese din temelii cu doi ani în urmă, alături de câteva magazine, miliardele de franci CFA depozitate în subsoluri se evaporaseră o dată cu fumul.

Malko nu mai întârzie şi se duse în camera lui, unde se uită la angajatul hotelului care îngrămădea sacii pe pat.

Imediat ce acesta termină, pe ecranul mobilului apăru numărul lui Boubacar Wagué.

— M-ai căutat? întrebă malianul.

Furios, Malko replică sec:

— Da, am fost la tine. Pe unde umbli?

— Sunt în oraş. Iau masa la Café du Fleuve. Vii şi tu?

— Nu, răspunse Malko. Am ceva pentru tine.

Boubacar Wagué înţelese.

— În cazul ăsta, îi propuse el, vin eu la hotel.

Nu mai trebuia decât refăcută operaţiunea inversă. Malko se aşează pe pat şi aşteptă. După douăzeci de minute, cineva bătu în uşă. Boubacar Wagué avea încă faţa umflată, dar părea să fie în formă.

— E bine, zise el, te-ai mişcat repede. O să plec mâine dimineaţă devreme, pe la cinci, mai întâi la Gao, apoi la Tombouctou.

— Cu autobuzul?

— Nu, cu maşina mea. Nu mă pot trambala cu toate astea în autobuz. Oamenii or să-şi dea seama

imediat şi risc să fiu omorât pentru bani. Sunt toţi aici?

— Da. Te duci să te întâlneşti şi cu „sursa” ta?

— Sigur, o să-i dau banii. Probabil că are informaţii noi.

O uşoară alinare pentru sufletul lui Malko.

— Mă ajuţi să duc sacii la maşină? întrebă malianul.

Malko puse din nou mâna pe ei şi coborâră amândoi.

Malko respiră de-abia după ce închiseră portbagajul. Nu-i mai rămânea decât să aştepte întoarcerea lui Boubacar Wagué. Poate că de data asta va afla mai multe despre proiectele lui Abu Zeid.

*

Cuibărită într-unul dintre fotoliile adânci de piele din lobby în compania amicului ei guineean, Malika Ahmar îi văzu trecând pe Malko şi pe Boubacar Wagué încărcaţi cu sacii plini de bancnote. Înregistră scena cu colţul ochiului. Conversaţia sa era mai importantă: coordonarea unei livrări de cocaină provenind din Guineea Bissau, care trebuia transferată la Gao. Fiecare detaliu conta. Comisioanele, traseul, legăturile. Era vorba de sume considerabile, plătite evident în avans.

După o oră, cu mintea eliberată de griji, Malika Ahmar părăsi hotelul şi plecă la întâlnirea cu Miguel Angel.

Încă nu înţelesese transferul de bani la care asistase. Asta părea să arate că Malko Linge nu

lucra pentru DEA, ci, probabil, la afacerea cu ostaticii. Ştia cine era bărbatul care primise banii: un om de încredere pentru MUJAO.

Or, MUJAO îi ura pe americani.

Această alianţă părea stranie... N-o privea direct, dar îşi promise că, atunci când se va duce la Gao să se întâlnească cu sponsorii ei, o să le comunice informaţia. Ei aveau relaţii cu MUJAO, care asigura „protecţia" convoaielor de maşini cu droguri în zona controlată de ea. Aşa că erau în termeni buni.

*

Boubacar Wagué dormise iepureşte, cu pistolul lângă el şi un cartuş pe ţeavă. Angajatul lui, înarmat cu o sabie veche, stătea de pază în grădină. La ora patru se trezi, făcu rapid un duş şi, cu ajutorul tânărului, începu să-şi umple portbagajul Peugeot-ului cu sacii cu bani, adăugând şi o canistră cu benzină şi una cu apă.

Făcuse drumul până la Gao de mai multe ori, dar în condiţii normale. Acum însă, găseai cam peste tot benzinării fără combustibil şi erai obligat să cumperi benzină de la traficanţi la preţ triplu.

Până la Mopti nu avea de ce să se teamă: „asfaltul" era bun şi nu existau baraje. Zona periculoasă începea la Douentza: de acolo, nu mai exista niciun fel de autoritate, în afară de cea a cuceritorilor nordului, MNLA sau islamiştii.

Terminând de încărcat maşina, se îndreptă spre şoseaua N6, încă pustie la ora aceea. Într-o vreme atât de tulbure, oamenii nu îndrăzneau să circule noaptea. După ce trecu de intersecţia Falladié,

dominată de monumentul „Africa”, o luă pe drumul spre Segou. Ceva mai mult de două sute de kilometri.

Câteva autobuze, obişnuitele taxiuri colective, camioane supraîncărcate: în nord nu se găsea mai nimic. Acceleră după ce depăşi un astfel de taxi verde, plin ochi şi botezat cu un nume poetic: „Draga mea, inima mea”.

*

Boubacar Wagué era zgâlţâit de parcă s-ar fi aflat într-o maşină de spălat. De la Segou, „asfaltul” se deteriorase grav, scufundat de ploile tropicale şi de trecerea camioanelor. Peugeot-ul sălta din groapă în groapă, mergând în zigzag pentru a evita bălţile mai adânci. În ciuda aerului condiţionat, sudoarea i se prelingea pe faţă şi bea apă întruna. Mai avea vreo patru sute de kilometri până la Mopti, unde urma să se oprească pentru a mânca şi pentru a se informa despre itinerar la o benzinărie din estul oraşului unde erau ascultate confidenţele şoferilor sosiţi din „Partea Cealaltă”... în pofida voinţei sale, nu putea depăşi în medie 60-70 de kilometri pe oră. Se rugă în gând să nu-i plesnească vreun cauciuc sau să nu i se prăjească vreun furtun.

*

— Ascultările au decelat mesajele transmise între diferitele katibe din cadrul AQMI şi Ansar Dine, anunţă şeful staţiei CIA. Se pare că Mokhtar Ben

Mokhtar[20] se îndreaptă spre Tombouctou... în oraş o să aibă loc un consiliu de război al islamiştilor. Înseamnă că pregătesc ceva...

Americanul îşi debitase tirada chiar înainte de a comanda cafeaua. Sala era aproape goală. Doar trei negri într-un colţ şi Malika Ahmar singură la o masă.

— Probabil că Boubacar a plecat azi-dimineaţă, replică Malko. La întoarcere, sper să primesc veşti. Nu prea avem alte soluţii viabile.

— În afară de una, sublinie americanul pe un ton plin de subînţelesuri.

Malko schiţă un zâmbet.

— Doar nu vrei să mă arunc în capcana asta cu capul înainte. Mai ales că nimeni nu-mi garantează reuşita. Tuaregii nu sunt terorişti.

— Ansar Dine e condusă de un tuareg, Iyad Ab Aghali, şi funcţionează pe post de paravan pentru AQMI; deci, dacă se pregăteşte ceva, ei trebuie să fie la curent.

— La ce te gândeşti? întrebă Malko ungând un croasant cu unt.

Avantajul de a sta la El Farouk: se mânca aproape ca în Franţa.

— La ce-i mai rău! zise sumbru Lewis Carroll. Poate ştii că reşedinţa ambasadoarei noastre se află la cinci sute de metri de aici, în plin oraş...

— Presupun că e păzită.

Americanul era cât pe-aci să se înece cu croasantul.

— Ticălosul ăla de preşedinte ATT interzisese protecţia asigurată de străini. Ambasadoarea nu are decât agenţi de pază malieni, majoritatea

20 Unul dintre şefii katibei AQMI.

neînarmaţi. În plus, aceştia au cheia porţii de la intrare. Având în vedere combativitatea malienilor, dacă răufăcătorii se prezintă şi cer politicos – cu cuţitul la gât – să le deschidă, ei se vor supune înainte ca ăştia să-şi termine propoziţia.

— Înăuntru nu există soldaţi?

— Are două pisici foarte afectuoase, dar mă îndoiesc că sunt suficiente pentru protecţie. Islamiştii n-or să le ia cu ei. Imaginează-ţi că sunt obligat să anunţ la Langley că ambasadoarea a fost răpită…

Copleşit, un înger survolă lent sala de mese.

Evident că era o posibilitate prea puţin atrăgătoare.

— Nu se poate retrage în ambasadă? obiectă Malko.

— Refuză. Crede că e bine păzită. E al doilea ei sejur aici şi vorbeşte foarte bine franceza, dar asta n-o s-o ajute cu nimic. Chestia asta nu mă lasă să dorm.

— Ai anunţat la Langley?

— Da. Au luat legătura cu Departamentul de Stat, care studiază problema…

— Oricum, între Tombouctou şi Bamako sunt opt sute de kilometri, remarcă Malko.

— Pot fi parcurşi într-o noapte, replică americanul. AQMI e dotată cu maşini Toyota pe benzină foarte rapide. Drumul e relativ bun. În plus, nu există nimeni care să anunţe o astfel de razie. Nu mai vorbesc de arestarea atacatorilor…

Îngerul trecu din nou, şi mai deprimat.

La ce bun să fii prima putere militară din lume dacă te trezeşti la cheremul unei bande de islamişti

cu maşini Toyota?! Malko înţelegea îngrijorarea interlocutorului său. Răpirea unei ambasadoare americane ar fi fost un eveniment neaşteptat şi înspăimântător.

— Să ne rugăm, zise el, ca prietenul nostru Boubacar să ne aducă informaţii. Dacă nu, o să vedem.

— Mai gândeşte-te! îl imploră americanul. Am impresia că suntem pe post de *sitting-duck*[21] deoarece nici ambasada nu e mai bine păzită decât reşedinţa ei. Am doi flăcăi care se culcă înarmaţi în *radio-room.*

*

Boubacar Wagué se oprise la un mic hotel din Sevare, la est de Mopti. Se simţea epuizat. Era aproape ora patru atunci când ajunse la Mopti, amorţit de soarele arzător. Prăfuite şi încinse, străzile erau pustii. Lumea ieşea târziu din case.

La Sevare mâncă ceva şi făcu plinul maşinii la o benzinărie care primea combustibil din Algeria. La 50 de franci CFA litrul. Mai ieftin decât la Bamako, unde benzina ajungea după ce parcursese două mii de kilometri de la frontiera algeriană.

— E linişte? îl întrebase pe vânzător.

— Am văzut trei taxiuri şi două camioane care veneau de la Douentza, îi răspunsese acesta. Nu există nimic altceva decât un punct de control organizat de MNLA la intrarea în oraş, unde se plăteşte o taxă.

Jaf pe faţă.

21 Ţintă uşoară.

Boubacar Wagué plecă mai departe, cu un nod în stomac din cauza stării de nelinişte. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi anunţat pe cei din Gao să-i asigure o escortă. De multe ori, islamiştii păzeau convoaiele de eventualele acţiuni violente ale tuaregilor. Numai că oamenii din MUJAO nu erau destul de numeroşi pentru a trimite pe cineva de la Gao.

Prin urmare, trebuia să se descurce singur.

Îşi stoarse creierii să găsească un mijloc de a ocoli Douentza, dar nu găsi niciunul. Nu-l încânta ideea să se împotmolească în nisip pe vreun drum lăturalnic şi să se trezească în mijlocul deşertului la căderea nopţii.

Sigur că ar fi putut înnopta la Mopti, dar asta însemna să piardă mult timp. Hotărî să-şi încerce norocul şi să plătească taxa fără să stea la discuţii. Avea să ajungă la Douentza la asfinţit: ştia un hotel mic, aproape de piaţă, unde-şi putea lăsa maşina într-un garaj. Îi mai rămâneau 172 de kilometri de parcurs de-a lungul platoului Dogons.

„Asfaltul” era plin de gropi şi trebui să încetinească. Cât vedeai cu ochii, pietriş roşiatic. Şi din ce în ce mai puţine vehicule. Norul de praf roşu pe care-l lăsa în urma lui era vizibil de la zece kilometri… Acceleră, fixând cu privirea orizontul.

*

Cu vreo douăzeci de kilometri înainte de Douentza, „asfaltul” deveni acceptabil şi Boubacar Wagué acceleră. Se mai putea bucura cel mult o jumătate de oră de lumina zilei. În deşert, noaptea cădea repede şi umbrele începuseră deja să se alungească.

Brusc, zări în stânga sa, în depărtare, un nor de praf. Un vehicul mergea pe un drum invizibil, perpendicular pe NI6. Era prea departe pentru a-l putea identifica.

Vehiculul se apropia de şoseaua principală. Boubacar Wagué apăsă pedala acceleraţiei până la podea, dar curând norul gălbui al celeilalte maşini apăru în spatele lui. Văzu în oglinda retrovizoare cum ajunge la şosea, cam cu vreo doi kilometri în urmă, îndreptându-se spre el.

Până la Douentza mai erau doisprezece kilometri, dar avea toate şansele să fie ajuns din urmă. Concentrat asupra oglinzii retrovizoare, de-abia mai vedea drumul din faţa lui, o adevărată serie de gropi. Aproape că pierdu controlul maşinii, dar se redresă la timp. Zgâlţâit ca un prun, se agăţă de volan reducând viteza la douăzeci de kilometri pe oră pentru a nu distruge maşina.

Aruncă un ochi în oglinda retrovizoare şi pulsul i se acceleră. Vehiculul din spatele lui se apropia, rulând foarte repede pe porţiunea de şosea încă în stare bună. O maşină pick-up galbenă ca nisipul. Stomacul i se strânse dureros. Pe platforma din spatele vehiculului se distingeau două ţevi: un tun de 23 mm.

Nu erau nici pe departe nişte turişti inofensivi. Nu avea cum să accelereze. Pick-upul se apropia tot mai mult. Botul Land Cruiser-ului deveni tot mai mare, ajunse la nivelul lui şi începu să-l depăşească. Respectuos, Boubacar Wagué se trase cât mai spre dreapta, în speranţa că maşina îl va depăşi.

Numai că pick-up-ul încetini, rămânând la nivelul lui. Auzi claxonul şi întoarse capul, arborând un

zâmbet crispat. Zări patru litere vopsite în roşu pe portiera de culoarea nisipului: F.N.L.A.[22]

Şoferul cu faţa acoperită îi făcu un semn imperios cu mâna, ordonându-i să oprească.

Capitolul XIV

Boubacar Wagué îşi reprimă dorinţa chinuitoare de a accelera. Ar fi fost sinucidere curată, având în vedere armamentul din dotarea pick-up-ului. Se rugă din toate puterile, apoi opri, îşi şterse fruntea de transpiraţie şi coborî din Peugeot.

Urmăritorii îl depăşiseră, rotind tunul astfel încât maşina lui să se afle în raza de acţiune a acestuia. Mai mulţi bărbaţi săriră jos din maşină. Toţi erau îmbrăcaţi în ţinută de camuflaj, cu feţele acoperite în întregime. Doi dintre ei ţineau în mâini mitraliere uşoare cu trepied, cu pieptul încins cu cartuşiere, iar alţi doi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră de tip Kalaşnikov.

Unul dintre ei avea capul acoperit cu un *cheich* negru care-i ajungea până la piept. Înaintă spre Boubacar Wagué şi spuse pe un ton politicos:

— *Salam Aleikum*!

— *Aleikum Salam,* răspunse Boubacar Wagué.

— Pacea lui Allah fie cu tine, frate, continuă el în franceză.

Tuaregii nu erau fanatici, ci doar nişte musulmani moderaţi.

— Unde te duci? întrebă omul cu *cheich*-ul negru.

— La Gao. *Insh'Allah!*

— E încă departe.

22 Frontul Naţional de Eliberare din Azawad.

— O să dorm la Douentza, nu vreau să circul noaptea.

Interlocutorul îl aprobă din cap şi continuă cu aceeaşi voce blândă.

— Şi ce treabă ai la Gao?

— Îmi vizitez familia.

— Le duci ceva?

— Da, bineînţeles, făcu malianul, mâncare, acolo nu prea mai au de niciunele. Sunt gata să plătesc *zakhat.*[23]

Îşi spuse că dacă manifesta bunăvoinţă, îi va dezarma pe tuaregi. Doi dintre ei înconjurară curioşi maşina. Schimbară între ei câteva cuvinte, iar omul cu *cheich*-ul negru spuse:

— Deschide portbagajul, trebuie să verificăm dacă nu ai cumva arme.

Catastrofa. Nu putea refuza, l-ar fi ameninţat cu armele. Cu mâini tremurânde, Boubacar Wagué se supuse. Imediat, trei tuaregi se aplecară să verifice conţinutul portbagajului. Unul dintre ei puse mâna pe un sac de iută şi scoase o exclamaţie descoperind sigla băncii. Brusc, şeful se răsti:

— Transporţi bani!

În treizeci de secunde aveau să desfacă sacul, aşa că nu avea rost să mintă.

— Da, confirmă Boubacar Wagué. Îi duc părinţilor mei. La Gao, oamenii nu mai au deloc pentru că băncile sunt goale.

Nu putea adăuga că fuseseră jefuite de tuaregi. N-ar fi fost deloc o mişcare abilă.

Ocupanţii pick-up-ului goliră portbagajul, aliniind sacii pe şosea. Erau şapte. Şeful îl deschise pe

23 Taxă religioasă.

primul şi zări teancurile de bancnote de câte 5.000 de franci CFA. Era uluit. Allah i-l trimisese pe acest călător...

Unul câte unul, desfăcură toţi sacii, descoperind tot mai multe teancuri de bani. Lui Boubacar Wagué îi venea să plângă.

— Văd că transporţi o mică avere! exclamă pe un ton sever omul cu *cheich*-ul negru.

— Nu sunt ai mei! gemu marianul. Sunt gata să plătesc *zakhat*-ul.

Şeful se plimbă agitat de la dreapta la stânga.

— Te afli într-o ţară liberă, Azawad! îl anunţă el pe un ton solemn. Ţara noastră. Am scăpat de dominaţia guvernului central. De-acum, noi administrăm băncile şi punem pe picioare populaţia.

Le adresă câteva cuvinte oamenilor săi, care începură să înghesuie sacii pe platforma maşinii, lângă cutiile cu muniţie. Boubacar Wagué izbucni în plâns.

— Nu sunt ai mei! Ce-o să le spun părinţilor?

Tuaregul rămase impasibil.

— Că am rechiziţionat banii. Avem nevoie de mulţi bani pentru a lupta până la victoria finală. De altfel, o să-ţi dau o chitanţă... Câţi bani sunt?

— Treizeci şi cinci de milioane.

— Foarte bine.

Cineva aduse un caiet şi omul scrise cu pricepere suma, data şi numele: Abdul Ould Mokhtar, mâzgăli ceva pe post de semnătură şi-i întinse „chitanţa” lui Boubacar Wagué.

— Allah să te aibă în paza lui, frate, dar drumul nu e sigur. Sper să ajungi cu bine la Gao.

Două minute mai târziu, se urcară cu toţii în

maşină şi dispărură într-un nor de praf roşu.

Boubacar Wagué se aşeză pe taluz şi se puse pe plâns.

*

Malko se uita la soarele care apunea deasupra Niger-ului într-o încântătoare nuanţă purpurie. La Bamako nu prea existau distracţii, încă o dată, trebuia să aştepte întoarcerea lui Boubacar Wagué. Se gândi să se ducă să ia masa la hotel, în acordurile melancolice ale orchestrei. Viaţa socială nu mai era decât o simplă expresie golită de conţinut...

Coborî şi se îndreptă spre sala de mese. O siluetă se ridică dintr-un fotoliu din lobby şi veni spre el zâmbind.

Sidi Diarra, tuaregul. Tot la cravată, cu tenul mat şi acelaşi chip impasibil.

— V-am lăsat un mesaj, îl anunţă el.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar încă nu m-am hotărât.

— Putem vorbi?

— Sigur că da.

— Vă invit la cină, e ceva important.

— Aici?

— Nu, nu prea vreau să fiu văzut. Ştiu un restaurant bun aproape de casa mea, Badala.

— Perfect, acceptă Malko. Vin în urma dumitale cu maşina mea, ca să nu trebuiască să te mai întorci.

*

În restaurant, o singură masă era ocupată de nişte

expatriaţi zgomotoşi. Malko şi tuaregul se instalară lângă geamurile care dădeau în grădină.

După ce comandară, Sidi Diarra îl anunţă coborând vocea:

— Şefii din Azawad se află în momentul acesta în Burkina şi sunt pe cale să încheie un acord cu islamiştii sub egida lui Blaise Comparoe. Totuşi, lucrurile nu se petrec aşa cum ar trebui.

— De ce?

— Vor să ne dezarmeze, să păstreze controlul asupra a trei oraşe ocupate, Kidal, Gao şi Tombouctou, şi să ne lase nouă restul ţării.

— Totuşi, Ansar Dine e condusă de un tuareg, remarcă Malko, lyad Ab Aghali.

— Aşa este, recunoscu Sidi Diarra, dar Ansar Dine se află în întregime în mâinile celor din AQMI. Aceştia le dau bani şi arme. Lyad are sarcina de a recruta tineri tuaregi pentru grupurile islamiste, legându-le astfel şi mai mult de populaţia locală. Însă organizaţia nu are niciun fel de libertate de mişcare. Suntem foarte îngrijoraţi: rămân aproximativ cinci sau şase mii de oameni ai Juntei şi 10.000 din armata maliană. Căpitanul Sanogo face tot ce poate pentru a lua cu asalt oraşele cucerite în ultimele luni, preluând din nou controlul asupra lor.

— Asta v-ar scăpa de islamişti, remarcă Malko. Vor fi obligaţi să se întoarcă în Adrars, mult mai spre nord.

— E adevărat, recunoscu tuaregul, dar am fi şi respinşi. Oamenii de aici ne detestă. Or, CDAO e pe punctul să-i furnizeze lui Sanogo materialul necesar pentru a recuceri nordul... Nu-i nevoie de mare lucru.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă Malko.

— Şeful nostru ar dori ca americanii să frâneze acest proces. Nu avem nimic cu ei, dimpotrivă. Le-am putea da informaţii preţioase despre depozitele de arme libiene din deşert. Americanii au o mare influenţă politică. Dacă ne iau apărarea, lumea îi va asculta. Noi am fi gata să organizăm alegeri în nord.

Totul era destul de confuz. Malko îşi termină salata şi remarcă:

— Mă îndoiesc că Departamentul de Stat se va angaja pe drumul ăsta. Americanii sunt extrem de prudenţi.

— Trebuie să acceptaţi întâlnirea cu şeful, insistă Sidi Diarra. M-a trimis din nou. N-o să riscaţi nimic, iar el o să vă poată explica totul.

Malko se eschivă.

— Asta nu depinde de mine. Trebuie să pun din nou întrebarea: ce asigurări îmi puteţi da?

— Nu ştiu, mărturisi interlocutorul său.

Malko se gândi deodată la ceea ce-l preocupa cu adevărat.

— MNLA se mai află la Tombouctou?

— Bineînţeles, de ce?

— Aveţi posibilitatea să urmăriţi sau să aflaţi ce fac oamenii din AQMI?

Surprins de întrebare, tuaregul avu nevoie de câteva secunde ca să răspundă.

— Cred că da. Tombouctou este un oraş mic. Populaţia e formată din mulţi tuaregi sedentari. Nu le plac arabii din nord. Chiar dacă nu pot face nimic, văd tot ce se-ntâmplă.

— Nu e suficient, îl asigură Malko. Avem nevoie de informaţii exacte despre planurile stabilite de AQMI.

Câţi oameni au, unde se duc, ce pregătesc…

— Nu-i uşor, răspunse Sidi Diarra, dar aţi putea pune întrebările astea dacă vă întâlniţi cu şeful nostru.

Tuaregii doreau cu tot dinadinsul această întâlnire. Dar care era „utilitatea” ei reală?

— Luăm legătura peste câteva zile, promise Malko.

Tuaregul achită nota de plată şi ieşiră din restaurant în căldura jilavă a nopţii tropicale. Fiecare plecă în altă direcţie.

*

Nici nu trecuseră trei minute de când intrase în cameră, că telefonul fix începu să sune.

— Te-ai întors? întrebă vocea mieroasă a Malikăi Ahmar.

— Mă urmăreşti? replică Malko pe un ton ironic.

— Nu, eram în hol şi mă pregăteam să beau o cafea atunci când te-am văzut. Vreau să ne întâlnim. Pot să urc la tine?

De data aceasta, invitaţia era directă şi greu de refuzat.

— Bineînţeles, zise Malko.

După cinci minute, femeia îşi făcu apariţia în cadrul uşii, îmbrăcată cu un fel de djellaba roz lungă până la călcâie, care-i ascundea trupul în întregime. Îi adresă lui Malko o privire insistentă şi se apropie de el să-l atingă.

— Te-am dorit, îi şopti ea. Ai trezit în mine ceva.

Fără să-i lase timp să răspundă, îl sărută. Profund şi îndelung. Malko simţi că pe sub djellaba nu purta

mare lucru... îşi strivi sânii enormi de pieptul lui, iar ăsta era cel mai bun afrodiziac.

— Vino! zise ea puţin mai târziu.

Cât ai clipi din ochi, se debarasă de djellaba şi rămase goală. Un trup bronzat cu un piept magnific şi un triunghi negru bine conturat sub pântec. Fără să ezite, îngenunche în faţa lui, îi desfăcu centura, degajându-i sexul pe care-l luă imediat în gură.

Nu-i trebui mult să-l trezească la viaţă. Era limpede că erotismul nu avea pentru ea niciun secret.

— Joacă-te cu sânii mei, îi ceru femeia, întrerupându-se câteva clipe.

Lui Malko îi veni uşor să-i dea ascultare.

În cele din urmă, Malika îşi desprinse gura de pe membrul în erecţie şi se îndreptă spre pat.

— Acum, zise ea, fă dragoste cu mine.

Se aşeză singură în patru labe, oferindu-şi fesele pe care Malko le străpunse imediat. Malika Ahmar scoase un suspin de plăcere. Malko o ridică, apoi îi prinse în mâini sânii, agăţându-se de ei pentru a o ţine lipită de el. Era formula cea mai bună. Malika Ahmar începu să geamă tot mai rapid în timp ce Malko o perfora cu mâinile crispate pe carnea moale a femeii.

Aceasta scoase un strigăt înăbuşit, dar nu sămânţa care se vărsă în pântecul ei era cauza. Mai curând degetele bărbatului, care-i ciupiră violent sfârcurile lungi ale sânilor.

O lăsă să cadă în faţă şi femeia se culcă pe burtă.

Puţin mai târziu, se întoarse şi suspină.

— Clima asta îmi trezeşte cheful să fac dragoste.

— Cum procedai înainte să mă cunoşti? întrebă

Malko.

— Mă mângâiam singură. În fiecare seară. Puneam un film sexy pe laptop, dar nu e acelaşi lucru.

— Dar la Bamako nu lipsesc bărbaţii, remarcă Malko.

— Nu am făcut niciodată dragoste cu un negru, replică Malika Ahmar... N-aş putea. Nu ştiu de ce. Mi-ar fi frică să nu mă spintece. Mulţi au un sex monstruos.

Din nou, ploaia violentă lovea în geamuri. Brusc, Malika Ahmar remarcă:

— Îl cunosc pe tipul căruia i-ai dat banii.

— Ah, aşa, zise simplu Malko.

— Da, spuse ea, îl cheamă Boubacar Wagué. L-am mai văzut în Gao. Face o mulţime de lucruri. S-a ocupat de afacerea cu ostaticii acum câteva luni. Cred că a câştigat o grămadă de bani. Şi tu te ocupi de ostatici?

— De ce mă întrebi?

— L-ai dat bani, mulţi bani... Erau câţiva saci.

Malko se blestemă în gând.

— Nu, nu mă ocup de ostatici, o asigură el. E adevărat că i-am dat bani, dar n-am fost decât un intermediar.

— Pentru Naţiunile Unite? întrebă ea pe un ton uşor ironic.

— Dacă vrei, zise Malko.

Malika Ahmar se aplecă spre el şi-l sărută.

— Puţin îmi pasă! Mi-e indiferent cu ce te ocupi, dar fii prudent, individul ăsta e un miel blând care suge de la două oi. E în relaţii foarte bune cu islamiştii.

Se ridicase şi îşi îmbrăca acum djellaba. Îşi strânse părul într-un coc.

— M-ai făcut să mă simt bine! zise ea lipindu-se de Malko. Cred că o să mai vin.

*

Întoarsă în camera ei, Malika Ahrnar îşi scoase djellaba şi îmbrăcă o bluză şi pantaloni înainte de a ieşi în oraş cu mica maşină pe care o ţinea în parcare. Trebuia să transmită urgent un mesaj.

Capitolul XV

Boubacar Wagué era cât pe-aci să iasă de pe drum de vreo zece ori, parcurgând în viteză distanţa de 373 de kilometri care despărţea Douentza de Gao. Plecă mai departe pe la cinci dimineaţa, după câteva ore de somn agitat, întorsese situaţia pe toate părţile, dar nu vedea nicio ieşire. Portbagajul era gol şi nu mai avea bani decât pentru benzină. Oare cum îl vor primi cei din MUJAO?

Moţăia la volan, orbit de strălucirea cerului jos, de plumb. Sosea şi aici sezonul ploilor.

Începuse deja deşertul, ultima localitate fiind Gossi, un târguşor vag turistic în care străinii veneau să admire elefanţii pe vremea când mai existau…

În acelaşi timp, se grăbea să ajungă la Gao, să-şi spele creierul. Începu să se intersecteze cu diverse vehicule. Înainte de podul Wabaria dădu peste un punct de control: tuaregii din MNLA care percheziţionau maşinile, punând mâna pe tot ce puteau.

Când îi veni rândul, Boubacar Wagué deschise portbagajul fără niciun fel de emoţie, răspunse întrebărilor succinte ale unui tuareg şi plăti fără să clipească 10.000 de franci CFA dreptul de trecere.

Pe pod, câţiva locuitori încercau să pescuiască arme şi să le revândă. Soldaţii care fugiseră se debarasaseră de ele aruncându-le în Niger.

Malianul traversă oraşul, îndreptându-se direct spre serviciul de permanenţă MUJAO. Două maşini pick-up înarmate şi vreo zece oameni staţionau în faţa clădirii. Când văzură numărul de înmatriculare de Bamako, câţiva înconjurară maşina.

— Am venit să mă întâlnesc cu Adnan Abu Walid, îi anunţă el.

— Nu e aici. Cine eşti?

— Boubacar Wagué. Mă cunoaşte. Chemaţi-l. Trebuie să mă odihnesc. Tocmai am sosit de la Bamako.

Îl percheziţionară, apoi îl lăsară să intre în clădire.

După ce bău puţin ceai, se întinse pe un covor, îşi puse capul pe o pernă veche şi căzu într-un somn greu. În starea de oboseală în care se găsea, nu-i mai păsa de nimic.

*

Imediat după ce se trezi, Malko se duse la Ambasada Americană. Conversaţia cu Malika Ahmar îl neliniştea. Ştia foarte bine că avea legături cu traficanţii de droguri care, la rândul lor, întreţineau relaţii cu islamiştii. Or, Boubacar Wagué se afla la Gao. Un cuvânt imprudent rostit de Malika Ahmar putea declanşa o catastrofa.

După ce-l ascultă, Lewis Carroll nu părea prea neliniştit.

— Fata asta nu face politică, zise el. Nu are legături cu islamiştii. N-ar trebui să ne pună nicio problemă.

— Să sperăm, conchise Malko.

Mai rămânea problema reprezentată de MNLA. Pe care i-o rezumă în câteva cuvinte lui Lewis Carroll. Acesta ascultă cu atenţie.

— Cred că ar trebui să explorăm pista asta, repetă el, MNLA se află la faţa locului şi ştie o mulţime de lucruri despre „aliaţii" săi. Numai tu poţi să-ţi dai seama.

— Ce le poate oferi Departamentul de Stat? întrebă Malko. Nu mă pot duce acolo cu mâinile goale...

— Să-i asculte, făcu americanul cu un anumit cinism. Sunt foarte singuri.

— E cam puţin.

— Mai întâi trebuie să dea ceva. În orice caz, să aşteptăm întoarcerea lui Boubacar Wagué.

*

Pe Boubacar Wagué îl trezi o puternică lovitură de picior în coaste. Tresări şi se ridică pe jumătate, zărind doi bărbaţi în penumbră. Purtau ţinuta de deşert – tunică lungă peste pantaloni, totul de culoarea nisipului. O cartuşieră şi încărcătoare de Kalaşnikov de-a curmezişul pieptului, *cheich*-ul care nu lăsa la vedere decât ochii.

Malianul nu-i recunoscu.

Cel care-l lovise îl apostrofă:

— Şeful întreabă unde ai pus banii!

Era un moment dificil.

— Mi i-au furat, mărturisi Boubacar Wagué ridicându-se.

— Furat? îţi baţi joc de noi, izbucni bărbatul pe un ton ameninţător.

Malianul se căută prin buzunare şi scoase „chitanţa” primită de la tuaregii care-l prădaseră.

Bărbatul o cercetă atent, apoi zise:

— O să-i explici şefului. Vino.

Îl scoaseră afară şi-l urcară într-un Land Cruiser împreună cu alţi patru oameni. Se îndreptară spre ieşirea din oraş, acolo unde se aflau ostaticii algerieni.

După o jumătate de oră, se trezi în faţa lui Adnan Abu Walid El Sarahoui, un mauritan cu tenul închis care vorbea franceza la perfecţie. După ce examină cu grijă „chitanţa”, ascultă atent relatarea lui Boubacar Wagué.

— Sunt aliaţii voştri, sublinie malianul. Trebuie să le cereţi banii.

Ăsta da umor negru.

Purtătorul de cuvânt al MUJAO nu comentă.

— Sunt înclinat să te cred, zise el. Nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să te întorci la Bamako şi pe urmă să revii aici. Dacă eşti obosit, ia autobuzul. Bineînţeles că trebuie să te întorci cu banii.

— Dar nu-i pot cere de *două* ori de la algerieni! gemu malianul. Or să mă omoare.

— Asta e problema ta. Noi te vom ucide dacă nu ne aduci banii. Asta e. Te duce cineva la maşină.

— Nici măcar nu am cu ce să cumpăr benzina pentru drum, protestă Boubacar Wagué, mi-au luat

toţi banii.

— O să-ţi facem plinul şi o să-ţi dăm şi două canistre. O să ni le înapoiezi.

Îl scoaseră afară din oraş, direcţia Gao. Aşa cum îi promisese şeful, îi făcură plinul şi-i puseră două canistre în portbagaj. Acum avea cu ce se întoarce la Bamako. Rumegându-şi furia, îşi spuse că n-avea de ales. Singura modalitate de a ieşi din această situaţie era de a le dezvălui celor din Ansar Dine ascunzătoarea ostaticilor. În felul acesta, îşi salva viaţa şi regla şi problema datoriei.

Nu era deloc momentul să se întâlnească cu „sursa” din Tombouctou. De altfel, trebuia să rupă relaţiile şi cu americanii.

Cu rezervorul plin şi cu câteva sticle de apă minerală în portbagaj, porni spre podul de peste Niger. În ciuda oboselii, avea mintea foarte limpede, iar furia îi furniza forţa de a parcurge cei 1 200 de kilometri de asfalt plin de gropi.

Absorbit de gânduri, nu zări decât în ultimul moment cele două Land Cruiser din spatele lui care arborau drapelul negru al salafiştilor, brodat cu un verset din Coran. Opri pe marginea drumului pentru a-i lăsa să treacă. La Gao, era un spectacol obişnuit.

Totuşi, unul dintre vehicule rămase pe şosea, iar celălalt trecu pe lângă el şi-i bară drumul. Câţiva combatanţi coborâră şi-l înconjurară.

— Şeful a uitat să-ţi spună ceva! zise unul dintre ei. Te întorci cu noi.

Boubacar Wagué protestă:

— Dacă nu plec acum, n-o să ajung la Douentza înainte de lăsarea întunericului.

Parcă vorbea cu pereţii… Omul îndreptă

Kalaşnikovul spre el.

— Vii sau te împuşc.

Nici urmă de glumă în vocea lui, aşa că Boubacar Wagué se urcă în Peugeot, făcu stânga-mprejur şi trecu din nou podul.

Se întrebă ce anume îl aştepta.

*

Adnan Abu Walid El Sarahoui discuta în şoaptă cu un individ bărbos, la vreo cincizeci de ani, tuareg sau arab având în vedere tenul deschis. Avea puţină burtă, ochii vii şi nasul borcănat.

Mujahedinii îl aduseră înăuntru, apoi se retraseră, lăsându-l singur cu cei doi.

— Vrei puţin ceai? întrebă amabil Adnan Abu Walid El Sarahoui.

Malianul nu înţelegea nimic.

— De ce m-ai chemat înapoi? întrebă el. Dacă vrei să-ţi aduc banii, trebuie să mă ajuţi.

— Algerienii or să mai aştepte, zise calm Adnan Abu Walid El Sarahoui.

Tonul îl puse în gardă pe malian, fără să sesizeze neapărat vreo ameninţare.

Nu răspunse, iar interlocutorul continuă:

— Îl cunoşti pe prietenul meu, Oulada Waouf? E un important negustor din oraş. Ne ajută mult.

Boubacar Wagué se forţă să zâmbească.

— Nu, răspunse el. Allah să te aibă în paza lui.

Privirea lui Adnan Abu Walid El Sarahoui deveni brusc dură şi se răsti cu o voce spartă:

— Pe tine ar trebui să te aibă-n pază Allah, dar el nu-i protejează pe câini…

Cu un nod în gât, Boubacar Wagué întrebă cu o voce răguşită:

— Pe mine? De ce?

Oamenii din MUJAO nu aveau obiceiul să arunce vorbe-n vânt. Adnan Abu Walid El Sarahoui se smulse deodată dintre perne, apucă un baston şi începu să-l lovească pe malian în cap, peste umeri, peste piept, urlând:

— Pentru că eşti un trădător! Lucrezi cu americanii, cei mai mari duşmani ai noştri! Cei care vor să ne distrugă.

— Nu-i adevărat, jur pe Allah! ţipă Boubacar Wagué încercând să-şi apere capul de lovituri.

— Câine! repetă mauritanul. Sperjurule! Americanii ţi-au dat banii. Te-ai întâlnit cu unul dintre agenţii lor; o să ne spui imediat ce ţi-au cerut în schimb.

Spumega de furie.

Aruncă bastonul şi strigă ceva în arabă. Apărură imediat mai mulţi oameni. Un alt ordin şi-l legară fedeleş pe Boubacar Wagué. Oulada Waouf, negustorul, îşi mai turnă puţin ceai şi urmări linşajul cu o satisfacţie vizibilă.

Uşa se deschise din nou şi se iviră doi războinici care cărau un enorm butuc de lemn pe care-l aşezară pe pământul bătătorit. Pe urmă, îl înşfăcară pe Boubacar Wagué, îl târâră până la butuc şi-l lipiră de el.

În acest moment, negustorul rosti o frază în arabă, tradusă imediat de Adnan Abu Walid El Sarahoui.

— Mă sfătuieşte să-ţi străpung ochii şi să-ţi tai limba înainte de a-ţi reteza capul tău de câine, preciză acesta. E o idee bună.

Îngrozit, Boubacar Wagué urlă:

— N-am făcut nimic, jur! Nu lucrez cu americanii!

Cu o încetineală calculată, Adnan Abu Walid El Sarahoui apucă mânerul de argint al unui pumnal lung aşezat pe o pernă şi-l scoase din teacă. Lama era lungă, subţire şi ascuţită ca un brici.

— O să te omor eu însumi, zise el amabil.

Îl apucă de păr, îi trase capul spre spate şi-i lipi lama de gât. Simţind răceala oţelului, malianul urlă din toţi rărunchii.

Călăul său îi putea despica gâtul de la o ureche la alta doar printr-o simplă apăsare. Pământul bătătorit i-ar fi absorbit sângele. Aşa fusese ucis şi secretarul consulului algerian.

— Nu! ţipă el. Nu!

Adnan Abu Walid El Sarahoui se aplecă şi întrebă coborând vocea:

— Vrei să-ţi salvezi viaţa asta mizerabilă?

— Da, da, nu mă omorî, îl imploră malianul.

— Dacă mă asculţi, n-o să te omor, îi promise călăul.

— Aşa o să fac! Fac orice, promise Boubacar Wagué.

Lama se depărtă de gâtul lui.

— Latã care sunt instrucţiunile, îl anunţă purtătorul de cuvânt al MUJAO.

*

Boubacar Wagué dispăruse în nord de trei zile.

Când Malko îi văzu numărul afişat pe ecranul mobilului, se grăbi să răspundă.

Vocea malianului era extrem de schimbată şi de-

abia îl recunoscu. Boubacar Wagué exclamă:

— Sunt pe drumul de întoarcere. Am avut o mulţime de probleme. Ne putem întâlni în faţa casei mele peste o jumătate de oră?

— O să fiu acolo, promise Malko.

După un sfert de oră, opri în faţa casei lui Boubacar Wagué. Poarta era deschisă, dar nu văzu maşina malianului. Însă nu trebui să aştepte prea mult. După cinci minute, Peugeot-ul trecu podul de peste canal şi se apropie de casă. Malko observă că lângă Boubacar Wagué se afla un bărbat.

Maşina opri în faţa casei, dar Boubacar Wagué nu coborî imediat, continuându-şi discuţia cu vecinul lui. Malko se apropie şi constată cu surprindere că malianul părea îmbătrânit cu zece ani. Privirea îi era rătăcită. Bărbatul de lângă el era mai tânăr, purta o barbă scurtă şi avea capul ras.

Portiera se deschise în cele din urmă şi Boubacar Wagué puse picioarele pe pământ, dar nu ieşi din maşină.

Malko văzu cum celălalt bărbat îl împingea afară.

În capul lui se aprinseră toate semnalele de alarmă.

Se retrase instinctiv: Boubacar Wagué stătea acum în picioare lângă maşină.

— Boubacar! Ce ţi s-a întâmplat? exclamă Malko.

Malianul nu răspunse. În spatele lui, îl zări pe tânărul bărbos strecurându-se la volan. Peugeot-ul demară brusc, lăsându-l pe Boubacar Wagué plantat în faţa lui Malko.

Acesta nu mai înţelegea nimic.

Cu o privire de nebun, Boubacar Wagué începu să ţipe:

— Nu vreau să mor! Ajută-mă!

În acelaşi timp, înaintă spre Malko. Acesta simţi imediat pericolul. Alergă până la maşină, deschise torpedoul şi apucă pistolul Beretta 92 pe care i-l dăduse Lewis Carroll.

Boubacar Wagué înainta spre el cu mişcări de automat. Îşi ţinea braţul stâng de-a lungul corpului şi mâna dreaptă crispată pe un fel de mâner fixat pe pântec.

— Opreşte-te! strigă Malko. Opreşte-te!

Cum malianul continua să se apropie, trase un glonte pe lângă capul lui. Malianul rămase pe loc. Malko îşi dădu seama brusc că burta îi era mai voluminoasă decât de obicei.

— Boubacar, strigă el, descheie-ţi cămaşa! Malianul începu să desfacă nasturii cămăşii albastre purtate peste pantaloni.

Malko simţi că-i îngheaţă sângele-n vine. Între cămaşa şi pielea lui Boubacar Wagué văzu un veritabil plastron format din explozibil, fixat într-o armătură de cercuri metalice care-l împiedicau să-l scoată.

Capitolul XVI

Terifiant!

Golemul din poveştile evreieşti. Cu braţele uşor depărtate de trup, prins în carapacea mortală şi cu ochii ieşiţi din orbite, Boubacar Wagué plângea şi gemea încontinuu:

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!

Mai făcu un pas spre Malko, iar acesta îndreptă spre el pistolul Beretta.

— Rămâi pe loc. Nu te mişca!

Malianul nu părea să-l fi auzit. Din nou, Malko ţinti pe lângă capul lui.

Detunătura făcu să vibreze aerul jilav, iar de data asta Boubacar Wagué se opri.

Malko profită de ocazie şi se ascunse în spatele maşinii. Transpiraţia i se prelingea pe faţă. Oamenii începuseră să se adune la cele două extremităţi ale drumului, păstrând respectuos distanţa.

Îşi şterse sudoarea care-i curgea în ochi şi strigă din nou:

— Boubacar, rămâi acolo unde eşti, chem acum deminorii!

— Nu vreau să mor, repetă malianul. Ajută-mă.

Micul mâner roşu de pe pântecul lui declanşa probabil explozia. Degetele îi dăduseră drumul, dar Malko nu ştia ce era în capul lui:

nu-şi putea asuma niciun risc. Explozia l-ar fi spulberat ca pe un fir de pai.

— Boubacar! strigă el. Pune mâinile pe cap şi, mai ales, nu te mişca.

Postat în plin soare, poziţia nefericitului malian era inumană… Fără să-l scape din ochi, Malko formă un număr pe telefonul mobil. Din fericire, Lewis Carroll răspunse imediat, iar Malko îi explică situaţia.

— Trimit acum pe cineva, spuse americanul. Îi anunţ şi pe malieni.

Scena părea ireală: un om stătea în picioare în mijlocul drumului, nemişcat, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Se scurseră câteva minute până ce sosi o maşină a poliţiei maliene. Trei poliţişti cu bustul protejat de veste antiglonţ i se alăturară lui Malko. Acesta le explică situaţia, iar poliţiştii se postară în

aşa fel încât să oprească circulaţia din ambele sensuri.

Uluiţi.

Se mai scurse un sfert de oră înainte ca o furgonetă gri cu plăcuţe diplomatice să se oprească lângă pod. Din ea coborâră câţiva oameni cu înfăţişare de „marţieni”. Costum din kevlar alb, cască cu vizieră blindată şi un fel de coleretă care le proteja gâtul. Se apropiară de locul faptei cu graţia unor cosmonauţi.

Apăru şi Lewis Carroll.

— Echipa noastră de deminare, îi explică el lui Malko. Au fost pregătiţi în Irak.

Îşi făcu apariţia şi un individ cu o puşcă M 16 echipată cu lunetă. Luă poziţie lângă Malko şi, cu ajutorul unei portavoce, îi adresă un avertisment lui Boubacar Wagué.

— Ridică mâinile în aer. Dacă te mişti, sunt obligat să-ţi trag un glonţ în cap.

Era singurul loc unde nu avea explozibil. Cei doi deminori înaintară încet până la bomba umană. Îi dădură ocol. Unul dintre ei începu să examineze dispozitivul complicat care împiedica extragerea explozibilului. Erau nişte bare sudate, formând un fel de armură, cu racorduri închise.

Trebuiau tăiate cu polizorul pentru a elibera încărcăturile fixate în jurul bustului. Unul dintre deminori se întoarse spre Malko.

— Puteţi să vă apropiaţi dacă doriţi. Deocamdată, nu e niciun pericol. Căutăm un polizor potrivit.

Malko îşi luă inima-n dinţi şi se apropie de Boubacar Wagué. Imediat, malianul exclamă cu voce rugătoare:

— Salvează-mă! Nu vreau să mor!

— O să te salvăm! îl linişti Malko. Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi să beau, îl imploră Boubacar Wagué.

Malko se duse în fugă la maşină şi se întoarse cu o sticlă de apă minerală. Îi dădu să bea. Apoi îi şterse faţa cu batista lui.

— Şi-au dat seama că lucrez pentru voi, îi explică malianul cu o voce tremurătoare.

Voiau să-mi taie capul, dar şeful lor a avut ideea asta, să scape şi de tine în acelaşi timp. Un om de-al lui m-a însoţit. El m-a forţat să ies din maşină şi să mă apropii de tine.

— Cum au aflat? întrebă Malko.

— Nu ştiu exact. Cred că un traficant de droguri stabilit în Gao i-a avertizat. Primise o informaţie de la cineva de aici.

Malko se gândi imediat la Malika Ahmar.

Avea să regleze conturile mai târziu.

— O să scapi, îl asigură el. Te-ai întâlnit cu „sursa”?

— Da.

— Ţi-a dat informaţii?

— Da.

— Care sunt?

— O să-ţi spun după ce mă eliberează. Altfel, o să mă laşi să mor…

Al doilea deminor cotrobăia în conexiunile dintre încărcăturile de explozibil, încercând să le dezamorseze. Clătină din cap şi-i spuse grăbit lui Malko:

— Există un fir albastru care ar trebui să întrerupă circuitul, dar cei care au tăcut asta sunt

profesionişti. Se poate întâmpla *la fel de bine* să declanşeze explozia.

După trei minute, omul cu polizorul se întoarse în fugă. Începu imediat să taie una dintre barele de fier care încercuiau bustul malianului.

Ţâşniră scântei. Zgomotul era înfiorător. Malko şi-ar fi dorit să se afle în altă parte.

— Grăbiţi-vă! îi imploră Boubacar Wagué, o să cad din picioare, nu mai pot suporta.

— Curaj! îl îndemnă Malko, nu mai e mult.

— Nu vreau să mor! repetă pentru a suta oară malianul.

Deodată, deminorul care încerca să depărteze firele cu penseta metalică scoase un strigăt:

— *My God!* Are un mecanism cu ceas!

*

Câteva fracţiuni de secundă, Malko nu înţelese, apoi deminorul îl prinse de braţ şi-l trase violent înapoi.

— Adăpostiţi-vă! Poate să sară în aer.

Al doilea deminor aruncă polizorul şi o luă la fugă cât de repede îi permitea ţinuta de cosmonaut. Brusc, Boubacar Wagué se trezi singur în mijlocul drumului.

Malko se întoarse spre deminorul care descoperise dispozitivul cu ceas.

— Ce înseamnă asta?

— Nemernicii au ascuns un mecanism cu ceas pe spatele lui. Un taie care durează o oră. Nu ştiu când a pornit, dar nu ne mai putem apropia de el. Ar fi sinucidere curată.

— Probabil că s-a declanşat atunci când a fost forţat să iasă din maşină, trase Malko concluzia.

Se uită la ceas: în mare, asta însemna cu vreo cincizeci de minute în urmă.

— Cât vă trebuie ca să-l eliberaţi? întrebă el.

— Între douăzeci de minute şi o jumătate de oră, decretă specialistul în deminare.

— Puteţi încerca?

Americanul clătină din cap.

— Nu, nu am de gând să mă sinucid. Nimeni nu-l poate salva pe amărâtul ăsta. Doar dacă nu funcţionează ceasul, dar asta se întâmplă rareori... Trebuie să le spunem oamenilor să se îndepărteze. Încărcătura asta e dată naibii. Şi dumneavoastră, sunteţi prea aproape, trebuie să intraţi în grădină.

Malko îngheţase de groază.

Vocea lui Boubacar Wagué îi sfredeli urechile.

— Ce se-ntâmplă? De ce au plecat? Domnule Malko, ajută-mă. Nu vreau să mor.

Malko avea gâtlejul uscat şi nu-i putea răspunde. Era îngrozitor. Deminorul îi şopti pe un ton neutru:

— Trageţi-i un glonţ în cap, sir, e cel mai bun serviciu pe care i-l puteţi face. Rugaţi-vă pentru sufletul lui...

Singur în mijlocul şoselei din laterit roşu, Boubacar Wagué se răsucea pe loc ca un derviş, cu mâinile ridicate deasupra capului, psalmodiindu-şi rugămintea: „Nu vreau să mor!”

Împinsă de poliţiştii malieni sosiţi între timp pe post de întăriri, mulţimea se retrase. Curând, Boubacar Wagué se trezi în mijlocul unui mare vid.

Atunci îi văzu pe cei doi deminori întorcându-se la maşina lor şi înţelese.

Scoase un strigăt sfâşietor:

— Nu mă lăsaţi! Nu vreau să mor! Dumnezeule!

Brusc, căzu în genunchi, plângând, şi se lovi cu capul de sol.

Lui Malko îi venea să vomite. Simţi o mână care-l trăgea înapoi.

— Nu puteţi rămâne aici. Intraţi în grădină şi adăpostiţi-vă după zidul de piatră.

Malko lăsă în jos mâna care strângea încă patul pistolului Beretta 92. Deminorul avea dreptate. Singurul lucru care mai putea fi tăcut era să-i tragă un glonţ în cap lui Boubacar Wagué. Dar nu putea.

Iar dacă se declanşa mecanismul? Fără să-şi dea seama cum, Malko se trezi în grădina casei malianului. Zări de jur-împrejurul lui siluete culcate la pământ. Cineva îi apăsă umerii şi făcu la fel.

Îi era ruşine.

Mirosul unsuros al latentului îi umplu nările.

Strigătele lui Boubacar Wagué continuară să se audă, stridente, sfâşietoare, repetând aceeaşi mantră:

„Nu vreau să mor.”

Malko ar fi vrut să-şi astupe urechile. Se uită la ceas, realizând că ora aproape trecuse, mai rămâneau unu sau două minute. Se uita fascinat la acul care înghiţea secundele.

Nu îndrăznea să ridice capul, încercând să nu asculte ţipetele disperate ale malianului pe care nu-l mai vedea. Abandonat, singur, încarcerat într-un corset de explozibil. Malko începu să se roage din toate puterile ca ora de declanşare a exploziei să fi trecut, ca mecanismul să nu funcţioneze.

Explozia îl asurzi. Un amestec de pietre şi de praf

mătură grădina, spărgând geamurile casei lui Boubacar Wagué.

Asurzit, năucit, Malko se ridică şi la fel făcură şi cei din jurul lui. Ajunse la poartă dintr-un salt. Rotocoale de fum negru se înălţau spre cer. Acolo unde stătuse Boubacar Wagué nu mai era decât o gaură neagră în lateritul roşu.

Capitolul XVII

— Dumnezeu să se-ndure de sufletul lui! murmură Lewis Carroll cu o voce stinsă.

Încă şocat, Malko nu-i răspunse. Se întorseseră la Ambasada Americană în urma deminorilor care nu reuşiseră să-l salveze pe Boubacar Wagué. Adversarii lor îl rataseră pe Malko, dar nu şi pe malian. Metodele lor aminteau de Irak sau de Afganistan. Se alesese praful de toate speranţele nutrite de CIA. Trebuia pornit de la zero...

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă şeful staţiei CIA.

— Nu sunt sigur, răspunse Malko. Malika Ahmar lucrează cu traficanţii din Gao; m-a văzut dându-i banii lui Boubacar Wagué. Aparent, ea crede că lucrez pentru americani. Probabil că şi-a prevenit sponsorii din Gao, care i-au anunţat la rândul lor pe cei din MUJAO... Boubacar îmi spusese că avea informaţii de la „sursa” din Tombouctou. Din păcate, înainte de a vorbi voia să scape de explozibil...

Un înger trecu şi dispăru într-un nor de fum negru. Cazul lui Boubacar Wagué era închis. Totuşi, acesta fusese scopul venirii lui Malko la Bamako.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi. Malko înţelese la ce se gândea Lewis Carroll. Făcu un pas în

întâmpinarea dorinţelor americanului:

— Ţinând cont de împrejurări, zise el, sunt gata să-l contactez pe tuareg, luându-mi nişte măsuri de securitate minime. Altfel, nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să mă urc în avion.

Crezu că Lewis Carroll o să-i sară de gât...

— Bănuiam eu că asta va fi reacţia ta! zise cu căldură şeful staţiei CIA. Aşa că ţi-am pregătit dosarul.

Se duse la birou şi se întoarse cu o mapă roz, subţire, pe care o deschise.

— Poftim, rezumă el. MNLA este o mişcare foarte fărâmiţată. Nu există un lider cunoscut, ci mai mulţi „capi”. Amicul nostru, colonelul Coulibaly, mi-a furnizat o listă cu cei mai importanţi patru oameni. Toţi sunt colonei. Cel care mă interesează este colonelul Mohammed Ag Najim, un fost ofiţer al armatei libiene. A fugit din Libia după moartea tatălui său, ucis în timpul rebeliunii tuarege din 1963. E un om serios şi, mai ales, reprezintă MNLA la Tombouctou. Prin urmare, este o posibilă sursă de informaţii.

— O să-i transmit acest nume lui Sidi Diarra, promise Malko. Dar ce-i ofer în schimbul unor eventuale informaţii? Nu sunt nişte idioţi: au nevoie de un stimulent.

— Absolut! confirmă Lewis Carroll. Le-am forţat puţin mâna celor din Departamentul de Stat, subliniind importanţa evitării unei catastrofe. Dacă tuaregii ne furnizează ceea ce le cerem, Statele Unite vor lua oficial poziţie în favoarea autonomiei Azawad-ului, dar *în cadrul* Mali-ului. Discuţiile s-ar putea desfăşura în Burkina, între MNLA şi prim-

ministrul malian, supravegheate de ambasadorul nostru la Ouagadougou, care va primi instrucţiuni în acest sens.

— Să sperăm că n-o să intru în gura lupului! conchise Malko. Ceea ce s-a întâmplat astăzi dovedeşte că avem de-a face cu nişte indivizi feroce şi răuvoitori.

— Dar tipul care se afla în maşina lui Boubacar Wagué? Cel care a armat încărcătura de explozibili? întrebă americanul. Cu siguranţă că face parte din MUJAO.

— Ar trebui să le cerem malienilor să găsească maşina lui Boubacar Wagué, zise Malko. Poate că ne oferă vreo pistă…

— Mă ocup imediat de asta, promise Lewis Carroll.

*

Malko traversa holul hotelului El Farouk atunci când dădu nas în nas cu Malika Ahmar. Femeia îi adresă un zâmbet plin de căldură.

— Ce mai faci?

— Nu foarte bine, răspunse Malko oarecum sec.

Femeia îi simţi reţinerea şi întrebă imediat:

— Ce s-a întâmplat? Mi se pare că nu prea te bucuri să mă vezi.

— Vino, zise Malko. O să-ţi explic.

Se aşezară pe fotoliile de sub marele ecran plat, iar Malko atacă problema.

— N-ai auzit explozia de acum vreo două ore?

Malika Ahmar clătină din cap.

— Nu, dar am fost în celălalt capăt al oraşului, pe lângă palatul prezidenţial. De ce?

— Explozia asta l-a omorât pe Boubacar Wagué, cel căruia m-ai văzut dându-i nişte bani. A fost transformat într-un kamikaze.

Îi explică ce se întâmplase, iar femeia îşi muşcă buzele.

— Nu s-a mai văzut aşa ceva aici.

— Cred că eşti răspunzătoare de moartea băiatului ăsta, continuă calm Malko.

— Cum? protestă femeia. Nu cunosc pe nimeni din MUJAO. N-am nicio legătură cu asta.

În ciuda protestelor ei, Malko îi simţea tulburarea. Decise să dea cărţile pe faţă.

— Malika, spuse el, ştiu cine eşti. Lucrezi cu un cartel al drogurilor din Gao. Eşti intermediarul furnizorilor columbieni. Poliţia de aici te cunoaşte. Eşti o criminală.

Femeia păli. Malko o întrebă brutal:

— De ce te-ai interesat de mine? în seara când m-ai dus la tine să facem dragoste, camera mea a fost percheziţionată. Ce căutau? Şi de ce? Cu tot ce s-a întâmplat până acum, ai putea fi arestată de Securitatea Statului.

Malika Ahmar rămase tăcută câteva clipe, părând să cântărească situaţia, apoi zise cu glasul stins:

— Asociaţii mei credeau că faci parte din DEA şi că ai venit aici pentru a desfiinţa Air Cocaine.

— De asta te-ai culcat cu mine?

Un fulger de mânie sclipi în pupilele întunecate ale Malikăi Ahmar, care replică sec:

— Nu, nu amestec niciodată plăcerea cu munca. În rest, îţi spun adevărul. Cred că înţeleg ce s-a întâmplat. I-am vorbit într-adevăr de acest schimb de bani unuia dintre sponsorii mei din Gao,

gândindu-mă că acest Boubacar Wagué lucra pentru DEA.

— Nici vorbă, afirmă Malko.

Malika Ahmar îl sfredeli cu privirea.

— Amândoi lucraţi pentru americani…

— Nu mă ocup de droguri, o asigură Malko. Şi nici Boubacar Wagué. Prin urmare, eşti răspunzătoare de moartea lui…

— N-am vrut să păţească nimic, spuse femeia cu tărie. Şi nici cei din Gao pe care-i cunosc nu sunt răspunzători. Nu aplică astfel de metode. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu pot să te cred, zise sec Malko. Am bănuiala că rişti dacă intenţionezi să rămâi multă vreme la Bamako.

— De ce? întrebă ea cu o voce pierită.

— Pentru că o să cerem Securităţii Statului să te aresteze pentru a lămuri moartea lui Boubacar Wagué.

Văzu cum chipul Malikăi Ahmar se goleşte de sânge.

— Nu face asta! murmură ea. Închisorile de aici sunt înfiorătoare. O să fiu violată în fiecare zi.

— Oricum e mai bine decât să sfârşeşti ca Boubacar, remarcă cu cruzime Malko.

— Te rog, repetă ea, nu face asta.

— Accepţi să mă ajuţi?

— Cum?

— Mă ocup de antiterorism, îi mărturisi Malko. Ştiu că prietenii tăi nu fac politică, dar, *cu toate astea,* sunt legaţi de mişcările islamiste. Prin diverse interese. Noi ne temem de o acţiune a anumitor grupări extremiste cum este AQMI. Avem nevoie de

informaţii despre proiectele lor, mai ales acum, când s-au apropiat de Bamako, ocupând Tombouctou şi Gao. Prietenii tăi de acolo ar putea deţine anumite informaţii.

Malika Ahmar clătină din cap.

— E foarte dificil.

Malko se ridică.

— Gândeşte-te. Dacă încerci să pleci din Bamako, o să fii arestată.

O părăsi după ce aruncă această săgeată. Se întrebă dacă era într-adevăr posibil s-o „racoleze”. Traficanţilor din Gao nu le erau prea dragi katibele din AQMI. Dacă-şi puteau face prieteni tară cheltuieli prea mari, nu ezitau nicio clipă. Erau nişte indivizi pragmatici.

Cu toate acestea, şansele erau minime. Pista tuaregă părea mai atractivă.

*

La Café du Fleuve, Sidi Diarra stătea la masă, cu o bere în faţă, alături de o femeie care se făcu nevăzută imediat ce Malko se apropie de ei.

Tuaregul îl întâmpină cu un zâmbet plin de căldură.

— Aveţi veşti bune?

— Poate, răspunse Malko. Credeţi că mai puteţi organiza această întâlnire?

Chipul lui Sidi Diarra se lumină.

— Bineînţeles! Sunteţi gata să plecăm?

— Depinde. Vreau să mă întâlnesc cu colonelul Mohammed Ag Najim, care, în mod normal, se află la Tombouctou.

Sidi Diarra nu făcu niciun comentariu.

— Lăsaţi-mă douăzeci şi patru de ore să văd dacă e posibil, spuse el simplu.

*

Malko nu-şi mai găsea odihna. Vedea în minte silueta vrednică de milă a lui Boubacar Wagué implorând să fie lăsat în viaţă. Explozia care-l transformase în căldură şi lumină îi vibra încă în urechi.

Ziua se scursese lent. Sună telefonul mobil. Era Sidi Diarra.

— Lucrurile s-au derulat mai repede decât am prevăzut, spuse el. Ne putem întâlni peste o oră la Tumast, Centrul Cultural Artizanal al Mali-ului de Nord? E pe strada 420, în faţa hotelului.

— O să fiu acolo, promise Malko.

*

La o intersecţie, Malko a fost cât pe-aci să lovească un malian care căra o canapea şi două fotolii enorme tapiţate cu velur maroniu şi înghesuite într-un echilibru precar într-o căruţă. Tumast se afla pe o stradă desfundată din laterit. Intră pe poartă, traversă o curte şi zări un cort de pânză portocalie cu acoperiş de paie.

Un bărbat într-o djellaba verde se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Prietenul dumneavoastră vine imediat, spuse el. Haideţi cu mine.

În interior, solul era acoperit cu covoare, paturi de

campanie şi canapele. Un televizor mic într-un colţ. Malko tocmai se aşeza atunci când îşi făcu apariţia şi Sidi Diarra.

Strălucea de mulţumire.

— Totul e aranjat! exclamă el. O să vă arăt cum o să se deruleze lucrurile.

Despături o hartă a Mali-ului pe masa rotundă şi puse degetul arătător pe Bamako.

— Iată, zise el, dacă sunteţi de acord, plecăm de aici peste două zile, pe la cinci dimineaţa. Avem de parcurs aproximativ 700 de kilometri până la Douentza.

— De ce aşa de departe? întrebă Malko.

— Zona „eliberată” se termină între Mopti şi Douentza, explică tuaregul. Nu putem merge mai departe. Sigur că acolo nu mai există armată maliană, ci numai jandarmerie. Dacă văd un convoi MNLA, jandarmii ar putea să reacţioneze prost şi să declanşeze un incident grav. În plus, şefii noştri au spus întotdeauna că nu revendicăm nimic la sud de Douentza. Oraşul este acum o zonă neutră, unde se intersectează toată lumea, inclusiv grupările islamiste. Ei nu ne bagă în seamă. Noi ne facem că nu-i vedem.

— Nu v-aţi ciocnit niciodată? întrebă Malko.

— Nu, chiar dacă nu avem aceleaşi valori. Evident, sunt mai bine înarmaţi ca noi, dar şi mai cruzi. Dar nu caută cu tot dinadinsul o confruntare.

— De unde vin oamenii voştri?

— De la Tombouctou.

— Sunt mulţi?

— Douăsprezece vehicule, 4X4 şi pick-up-uri.

— Nu e prea discret, remarcă Malko.

Sidi Diarra zâmbi.

— Altfel nu se poate. Dar vă asigur: întâlnirea se va desfăşura într-un loc secret unde nu vor veni decât câteva maşini.

— Unde?

— La Debere, un sat mic aflat la nord de Douentza, pe drumul spre Tombouctou, şi populat numai de tuaregi sedentari. Acolo suntem în siguranţă. Am rezervat două ore. Credeţi că ajung?

— Cred că da, zise Malko. Pe la ce oră ne întoarcem?

— Dacă şoseaua nu este prea afectată, între şase şi şapte seara. Pe urmă, colonelul Mohammed Ag Najim va pleca spre nord, iar noi o să înnoptăm acolo şi ne continuăm călătoria a doua zi dimineaţa. Ar fi prea periculos să ne deplasăm noaptea. Bineînţeles că nimeni n-o să ştie că sunteţi străin. Înainte de plecare, o să îmbrăcaţi haine de tuareg şi n-o să vi se vadă decât ochii. Nu e nevoie să vorbiţi, aşa că n-o să-şi dea nimeni seama că nu cunoaşteţi limba *tamashek.* Dacă doriţi, puteţi purta armă. Ce ziceţi?

— N-o să fie nimeni la curent cu această călătorie? întrebă Malko. Ştiţi că dacă islamiştii află de prezenţa mea, or să facă tot posibilul să pună mâna pe mine.

— Ştim, recunoscu Sidi Diarra. Printre tuaregi nu există trădători. Mă pun chezaş.

Frumoasă asigurare.

Malko înţelese că nu putea da înapoi.

— De acord, zise el, o să fiu aici peste două zile, la cinci dimineaţa.

— Veniţi puţin mai înainte, ca să vă echipaţi, îl

sfătui tuaregul.

Malko era totuşi încordat: de luni de zile, niciun străin nu-şi asumase riscul de a se duce în zona aflată la nord de Bamako. Nici chiar până la Mopti, controlat încă de guvernul central. Islamiştii aveau spioni peste tot, care le semnalau prezenţa străinilor, adică a potenţialilor ostatici.

Îşi asuma un risc exagerat.

Capitolul XVIII

Sanda Boumana termină de citit lungul articol din *L'Essor* consacrat asasinării lui Boubacar Wagué, în care descoperise câteva detalii macabre, de pildă faptul că, la vreo cincizeci de metri de locul exploziei, fusese găsit capul malianului.

Asta aştepta lumea să citească şi se felicita că specialiştii americani în deminare nu reuşiseră să-i vină de hac maşinii infernale concepute de Nabil Makhlouf, artificierul din MUJAO. El însuşi instalase cronometru 1. Numai că bucuria lui nu era completă: niciun cuvânt despre agentul CIA care ar fi trebuit să moară în acelaşi timp cu Boubacar Wagué.

Era clar că scăpase cu viaţă din explozie.

Or, eliminarea lui fusese principalul scop al operaţiunii. Altfel, ar fi fost mult mai simplu să i se taie capul lui Boubacar Wagué la Gao şi să fi se trimită americanilor ca un avertisment.

Penetrarea reţelei MUJAO de către americani îi traumatizase pe conducătorii săi. În ochii lor, America era principalul duşman, cel mai puternic şi mai angajat în lupta contra terorismului islamist.

Sanda Boumana, care ar fi trebuit să readucă Peugeot-ul lui Boubacar Wagué la Gao, nu mai era grăbit să plece. Se simţea responsabil de eşecul parţial al misiunii.

Iar asta îi putea atrage o pedeapsă severă, în mod normal, trebuia să ajungă la Gao după dubla execuţie. Acum, tentaţia de a rămâne la Bamako era mare…

Numai că o astfel de alegere însemna recunoaşterea eşecului, poate chiar ceva şi mai rău. Nu-i mai rămânea decât o singură soluţie: să-şi răscumpere greşeala omorându-l el însuşi pe agentul CIA. Din păcate, era mai uşor de zis decât de făcut. Găsirea unei arme nu punea mari probleme. Dar Sanda Boumana nu era un luptător. În plus, nu dispunea de logistica necesară unei asemenea operaţiuni. Omul cu care colaborase Boubacar Wagué era acum pus în gardă şi, probabil, înarmat. Chiar dacă pe Sanda Boumana nu-l repera Securitatea Statului, el ştia că aceasta întreţinea legături permanente cu agenţii din hotelul El Farouk. Aceştia l-ar fi identificat cu uşurinţă.

În concluzie, singura soluţie era să ducă la Gao Peugeot-ul lui Boubacar Wagué ca pradă de război. Acolo, maşinile se vindeau bine, luând drumul Algeriei cu acte false.

Trebuia doar să găsească nişte pneuri noi, cele actuale nesuportând o astfel de călătorie.

Se urcă pe motocicleta Z-Power şi porni spre strada 231, unde se aflau negustorii de piese pentru maşini.

*

— Poftim un Thuraya[24], zise Lewis Carroll. E ultimul model, ajunge să apeşi pe butonul ăsta şi emite automat coordonatele locului în care te afli. Am comunicat numărul tuturor staţiilor de ascultare din regiune. Asta îţi va permite să rămâi în permanenţă în legătură cu noi şi să ceri ajutor dacă e cazul.

Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— Şi ce puteţi face? în afară de a cunoaşte locul unde am fost omorât sau răpit.

Americanul rămase mut: era purul adevăr.

— Nu pot mai mult, accentuă el.

Era adevărat: americanii nu dispuneau de niciun fel de forţă de intervenţie în zonă, nici drone, nici avioane.

Din momentul în care Malko pleca din Bamako, era în întregime pe cont propriu.

Acesta era jocul.

— Faci câte o transmisie din două în două ore, îi propuse Lewis Carroll, ca să te putem urmări. Faptul că nu eşti american îţi asigură totuşi o oarecare protecţie.

Un nou zâmbet din partea lui Malko.

— Să spunem că răscumpărarea o să fie mai mică, replică acesta.

Mai dispunea de douăzeci şi patru de ore ca să se răzgândească, ştiind totuşi încă de pe-acum că n-avea s-o facă.

Strângerea de mână a şefului staţiei CIA a fost prelungă şi plină de căldură.

— Agenţiei i-ar trebui mai mulţi oameni ca tine,

24 Telefon prin satelit.

sublinie el, în curând o să devenim o adunătură de birocraţi.

Urcând la volanul maşinii, Malko simţi un fel de surescitare amestecată cu nelinişte. Urma să-şi joace încă o dată viaţa la ruleta rusească.

Traversând holul de la El Farouk, o zări pe Malika Ahmar conversând aprins cu un bărbat cu trăsături latine pronunţate: faţa ca o lamă de cuţit şi părul pieptănat pe spate.

Femeia nu-l văzu.

Întors în camera lui, făcu un duş, apoi se lungi pe pat. În câteva ore se va afla din nou faţă-n faţă cu pericolul.

Silueta Malikăi Ahmar îi trecu prin faţa ochilor. Avea inima îndoită. Femeia nu dorise conştient moartea lui Boubacar Wagué, dar, în acelaşi timp, era răspunzătoare de ea. La urma urmei, el îi făcuse o propunere. Acum, aştepta cu interes răspunsul.

Sună în camera ei: nimeni.

Încercă atunci la recepţie şi-i spuse funcţionarului:

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Ahmar, care se află în hol.

După câteva clipe, îi auzi vocea. Era evident că nu ştia cine o căuta.

— Ţi-am făcut o propunere, zise Malko. Ce părere ai?

Urmă o pauză, apoi Malika Ahmar spuse cu o voce nesigură:

— Nu pot vorbi acum. Te sun eu mai târziu, după ce-mi pleacă musafirul?

— Aştept telefonul tău, încheie Malko şi închise.

*

Sanda Boumana cumpărase patru pneuri care costaseră 100.000 de franci CFA. Vânzătorul îl urma cu motocicleta sa. Îşi trecuse în jurul corpului cele patru cauciucuri şi arăta acum ca Bibendum[25]. Ajunseră în curtea unde se afla Peugeot-ul şi începură să-l echipeze cu noile pneuri. În felul acesta, Sanda Boumana nu va mai avea niciun fel de probleme. Poliţiştii malieni neavând la dispoziţie mijloace informatice, mai mult ca sigur că numărul maşinii lui Boubacar Wagué nu fusese comunicat nimănui.

Avea să iasă din Bamako fără să întâmpine nicio greutate.

*

Malko aştepta uitându-se distrat la televizor. Malika Ahmar nu dăduse până acum niciun semn de viaţă.

Soneria îl făcu să tresară.

Fără să mai ia pistolul cu el, se duse să deschidă. Malika Ahmar stătea în pragul uşii îmbrăcată cu o bluză de satin neagră şi o fustă dreaptă, deasupra genunchiului.

Malko nu putu să nu remarce că nu purta sutien. Sfârcurile sânilor împungeau materialul subţire.

— Îmi pare rău, zise ea, întâlnirea a durat mai mult decât am prevăzut.

Cu toate acestea, găsise timp să se schimbe...

— Intră, spuse Malko.

Femeia se aşeză pe unicul fotoliu şi-şi încrucişă

25 Mascota companiei Michelin, (n. tr.).

picioarele cu un gest dinadins senzual.

— Sunt la dispoziţia ta, zise ea. Ce trebuie să fac ca să scap de probleme?

— Ţi-am spus, replică Malko. Am nevoie de informaţii despre proiectele grupurilor islamiste. Prietenii tăi din Gao ştiu cu siguranţă câte ceva. Explică-le că, în cazul în care refuză, nu vor mai beneficia de serviciile tale.

Femeia rămase impasibilă.

— Pot să le cer asta, dar nu prin telefon sau mesager.

— Cu atât mai rău, conchise Malko. În cazul ăsta, o să le solicit celor din Securitatea Statului să ia măsuri în privinţa ta.

— Stai puţin! făcu Malika Ahmar. Trebuie să mă duc la Gao zilele astea. O să vorbesc direct cu ei.

Malko simţi că era sinceră.

— Şi dacă dispari după ce ajungi la Gao? obiectă el.

— Trebuie să mă întorc la Bamako, preciză ea. Am întâlnire cu o persoană importantă.

Cu siguranţă un traficant de droguri.

— Bine, conchise Malko, îţi mai dau o şansă. Când pleci la Gao?

— Nu ştiu încă. O să-ţi comunic.

Femeia se ridică şi privirile li se încrucişară.

— Ştii, zise ea spontan, nu m-am culcat cu tine la ordin. Nu e genul meu. În ochii tăi, sunt o criminală, dar nu sunt târfa.

Stătea în faţa lui, lăsându-şi greutatea corpului pe un singur picior şi privindu-l în ochi. Extrem de atrăgătoare. Malko simţi un puternic impuls sexual pentru această femeie care i se oferea în mod

limpede. În câteva ore, avea să înfrunte din nou pericolul, poate chiar mai rău.

Ca întotdeauna, asta îi stimula şi mai mult libidoul. În cazul lui, cuplul Eros-Thanatos funcţiona admirabil.

— Te cred, zise el. Pentru că am căzut de acord, hai să mergem la masă.

*

La Badala, pe tot parcursul cinei, Malko nu şi-a putut lua ochii de la sânii Malikăi Ahmar, care tresăltau liberi sub mătasea neagră. Îmbrăcându-se astfel, ştia ea ce făcea...

Nu mai vorbiră deloc.

În maşina care-i ducea înapoi la El Farouk, femeia păstră tăcerea. Luară liftul împreună. Malika nu apăsă pe butonul etajului ei şi spuse:

— O să-ţi dau un număr de telefon ca să putem vorbi atunci când o să fiu la Gao.

Îl urmă în camera lui.

Malko aprinse lumina şi Malika Ahmar se strecură în spatele lui. Brusc, încăperea se scufundă din nou în întuneric.

După câteva clipe, Malko simţi un corp lipindu-se de el în obscuritatea relativă. Malika Ahmar îi transmitea un semnal mut, dar explicit: nu făcea dragoste decât în acest fel.

Se dezlănţui atunci când simţi buzele femeii lipite de gura lui. Îi mângâie sânii, apoi coborî mai jos. Îşi strecură mâna între coapsele ei şi-i atinse sexul deja umed. Pentru a-i uşura mângâierea, Malika Ahmar depărtă picioarele atât cât îi permitea fusta dreaptă.

În acelaşi timp, îi atinse şi ea sexul.

Se legănară în penumbră ca doi oameni beţi. În cele din urmă, aterizară pe pat.

Femeia îşi ridică fusta până pe şolduri şi depărtă şi mai mult picioarele, apucând sexul tare al lui Malko pentru a-l ghida spre pântecul ei. Pătrunzând în ea, începu să-i frământe brutal sânii, smulgându-i suspine de plăcere şi mici ţipete de durere. Malko avea senzaţia că beneficia de o pradă de război…

Asta-i trezi fanteziile…

Uşor, ieşi din pântecul Malikăi, o prinse de şolduri, o aşeză în patru labe pe pat, apoi se plasă în spatele ei. Atunci când îşi poziţionă sexul între fesele ei, simţi aceeaşi senzaţie delicioasă. Un amestec de interdicţie şi de plăcere fizică în contact cu acest orificiu strâmt pe care începu să-l forţeze.

De când intraseră în cameră, nu schimbaseră niciun cuvânt. Acum, vocea răguşită a Malikăi Ahmar îi descărcă adrenalina în artere:

— Aşa! Violează-mă, ticălosule!

Era prea mult.

Ţinând-o strâns de şolduri, îşi împinse sexul din toate puterile. Ca întotdeauna, urmară câteva fracţiuni de secundă încântătoare în care sfincterul rezistă. Apoi, brusc, sexul pătrunse în femeia care scoase un ţipăt.

Malko mai împinse o dată şi se înfipse cu totul în deschizătura îngustă. Apoi nimic nu-l împiedică s-o sodomizeze pe această femeie frumoasă.

Zbătându-se între fesele ei, prinse cu ambele mâini bluza de satin şi începu să-i frământe violent sânii magnifici.

La început, Malika gemu, apoi ţipă, iar în cele din

urmă urlă...

Malko se transformase într-un animal dezlănţuit. Străpungând-o cu mişcări brutale, îi strângea sânii prin satinul negru.

În pofida aerului condiţionat, era lac de sudoare...

Cu degetele crispate pe cuvertură, Malika Ahmar îşi împingea fesele în spate ca şi cum l-ar fi încurajat s-o sodomizeze şi mai violent.

Deodată, Malko simţi cum seva îi urca din rărunchi. Nu se mai putea abţine. Atunci, îi strivi sadic sfârcurile sânilor.

Malika Ahmar scoase un urlet.

De durere.

În acelaşi timp, mucoasa i se strânse în jurul sexului care o străpungea, iar Malko avu impresia că era comprimat de o mână invizibilă.

Urlă şi el la rândul său.

Dar nu de durere.

*

Se iveau zorii.

La intrarea pe Podul Martirilor, impozanta siluetă a hotelului Libya se decupa pe cerul roşu. Soarele se ridica leneş, dar i se simţea deja puterea.

Malko viră la stânga pentru a ajunge la centrul tuareg Tumast. Dormise puţin. Malika Ahmar nu plecase din camera lui decât pe la trei dimineaţa, după o felaţie care-i smulsese şi ultimul strop de erotism. După aceea, îmbrăcată ca la sosire, se dusese în camera ei. Nu schimbaseră decât suspine şi ţipete, şi era mai bine aşa. Bineînţeles că femeia nu ştia că Malko urma să plece din hotel peste două

ore.

Străzile din Bamako erau încă pustii.

Malko îşi parcă maşina în faţa centrului şi deschise poarta. Sidi Diarra se afla deja în cort împreună cu bărbatul îmbrăcat într-o djellaba verde. Amândoi beau ceai.

— Iată ţinuta dumneavoastră, îl anunţă Sidi Diarra pe Malko, întinzându-i un pachet.

O tunică lungă şi pantaloni largi de culoarea nisipului, apoi un *cheich* ce părea să măsoare câţiva kilometri. Malko se schimbă într-un colţ al cortului, apoi Sidi Diarra îl ajută să-şi ruleze *cheich*-ul în jurul capului pentru a-şi ascunde cea mai mare parte a feţei.

Ochelarii de soare îi mascară aproape în întregime trăsăturile. O centură lată completă „deghizarea”. Malko luă cu el pistolul, umplându-şi buzunarele adânci ale pantalonilor cu încărcătoare, bani şi diferite hârtii, printre care şi paşaportul.

— Aduceţi-vă maşina în curte, îl sfătui tuaregul. E mai prudent.

La cinci şi jumătate erau gata de plecare. Venise vremea să se urce într-un Range Rover tot de culoarea nisipului, cu Sidi Diarra la volan. Când ieşiră pe Podul Martirilor, circulaţia începuse să prindă viaţă. Erau cei care veneau să lucreze în oraş. La intersecţia Falladie, cotiră la stânga, spre Segou. De acolo mai aveau de parcurs două sute de kilometri.

— Vă deranjează muzica? întrebă politicos tuaregul.

Puse un CD pe care cânta, într-o limbă necunoscută, o femeie cu voce cristalină.

Foarte repede, Malko simţi cum îl doboară somnul... Avea senzaţia înşelătoare că pleca în vacanţă... Fără să-şi dea seama, adormi.

Zgâlţâindu-l, Sidi Diarra îl trezi ceva mai târziu.

— Suntem la Segou. Vreţi să beţi sau să mâncaţi ceva?

— O cafea, ceru Malko.

Se instalară pe o terasă în mijlocul şoferilor de camion şi al pasagerilor din autobuze. Cerul era acoperit, plumburiu, dar încă nu ploua. După un sfert de oră, porniră din nou. Drumul monoton traversă câteva sate. Încă se aflau în Africa neagră, unde vegetaţia era luxuriantă. În afară de camioane şi de autobuzele înţesate de călători, doar puţine vehicule se îndreptau spre est. Nu întâlniră niciun fel de punct de control...

De data aceasta, Malko se trezise de-a binelea. La jumătatea distanţei faţă de Mopti, în San, mai făcură un scurt popas pentru a cumpăra apă minerală. Tuaregul ceru şi câteva informaţii.

— E linişte, îl anunţă el pe Malko după ce se reaşeză la volan. Băcanul a văzut nişte oameni care se întorceau de la Mopti. Maşinile sunt puţine pentru că nu prea există benzină. Am trei canistre şi mai cunosc diverşi vânzători de pe piaţa neagră.

Discret, jenat de patul pistolului, Malko îl vârî în buzunarul drept. Nu se simţea în pericol. Mai curând avea senzaţia că e un marţian aterizat pe o altă planetă.

*

Primele rafale de ploaie loviră Range Rover-ul cu

vreo douăzeci de kilometri înainte de Mopti. Cerul căpătase culoarea cernelii. Curând, ştergătoarele nu mai făceau faţă şiroaielor de apă de pe parbriz. Au fost obligaţi să se oprească.

— Ne-a prins sezonul ploilor, constată cu tristeţe tuaregul. Sper că drumul nu e blocat mai spre nord.

Porniră din nou, înaintând cu viteza melcului. Pentru moment, asfaltul dispăruse complet, locul lui fiind luat de nişte plăci de laterit alunecoase şi periculoase.

— La ce oră ajungem? întrebă Malko.

— Nu ştiu, mărturisi Sidi Diarra. Nu putem merge mai repede.

Soarele reapăru brusc, ploaia se opri, dar şoseaua rămase udă. Depăşiră un camion împotmolit pe marginea drumului şi înconjurat de o mulţime de ţărani care încercau să-l urnească cu ajutorul unor frânghii. Aici nu existau tractoare.

După o jumătate de oră, începu din nou să plouă. Şi din nou au fost nevoiţi să meargă la pas…

Aplecat în faţă, Malko urmărea prin parbriz drumul pustiu. Brusc, zări o maşină în faţa lor. Nu era nici măcar un 4X4, ci o maşină normală, care întâmpina mari greutăţi în a se menţine pe şosea.

Baletul ştergătoarelor îl împiedica să vadă bine. Apoi ploaia se opri din nou şi el reuşi să distingă mai bine vehiculul.

Un flux de adrenalină începu să-i circule prin artere.

— Poţi să te mai apropii puţin? îl întrebă el pe Sidi Diarra.

Cu ochii apropiaţi de parbriz, scrută maşina din faţa lor.

Un Peugeot mare, de culoare închisă. În fine, reuşi să-i vadă plăcuţa de înmatriculare – C 825 KT, iar pulsul îi crescu vertiginos.

Era maşina lui Boubacar Wagué şi cu siguranţă nu el o conducea.

Capitolul XIX

— Pot să depăşesc? întrebă Sidi Diarra.

— Aşteaptă! zise Malko. Maşina asta a fost a lui Boubacar Wagué, omul asasinat alaltăieri de MUJAO. Probabil că o conduce cel care a declanşat cronometrai bombei înainte de a fugi cu maşina.

Tuaregul părea contrariat de această întâlnire.

— Avem o întrevedere importantă cu colonelul Mohammed Ag Najim, remarcă el. N-o putem amâna.

— Ştiu, recunoscu Malko. Numai că omul care conduce maşina asta deţine informaţii pe care trebuie să le aflu.

Ploaia începu din nou să cadă. Curând, un adevărat zid de apă acoperi cu totul vizibilitatea. Mergeau cu douăzeci de kilometri pe oră. Tuaregul frână violent; Peugeot-ul din faţa lui se oprise. Orbit de potop, şoferul lui nu mai putea continua dramul. Range Roverul tremura sub rafale. Opri la rândul său. Cerul era negru ca smoala. Nu se vedea aproape nimic. Apoi ploaia se mai domoli. Malko nu stătu pe gânduri, împinse portiera cu umărul şi sări din maşină, udat imediat de ploaia călduţă.

— Unde vă duceţi? strigă Sidi Diarra.

Malko nici măcar nu întoarse capul. Scoase din buzunar pistolul Beretta 92 şi înaintă în direcţia

Peugeot-ului.

Ajunse lângă el şi deschise brusc portiera de pe partea şoferului. Acesta, un negru tânăr cu capul ras, îi aruncă mai întâi o privire stupefiată, apoi văzu pistolul şi încercă să închidă portiera. Prea târziu. Malko o blocase cu corpul lui. Îndreptând arma spre necunoscut, strigă în franceză:

— Coboară!

Cum individul nu se mişca, îl înşfacă de umăr şi-l trase afară.

— Mâinile pe cap, îi ordonă Malko. Du-te până în faţa Range Rover-ului. Altfel te împuşc.

— Vrei să-mi furi maşina! ţipă negrul. Atenţie, lucrez pentru MUJAO.

Malko îl fixă cu o privire îngheţată.

— Ştiu. Tu ai fugit cu maşina lui Boubacar Wagué după ce ai declanşat centura cu explozibil şi l-ai omorât. Ţi-am recunoscut chipul: erai acolo.

Deodată, negrul se închise în sine ca o stridie. Îşi spuse că diavolul îi trimisese un martor al crimei sale în acest loc pustiu.

Ploaia scăzuse în intensitate. Un camion trecu lăsând în urmă o jerbă de apă care-i împroşcă pe amândoi.

Sidi Diarra coborî şi el şi se îndreptă spre Malko.

— Ce vreţi să faceţi? Suntem deja în întârziere.

— Încă nu ştiu, recunoscu Malko. Omul ăsta e un asasin.

— Atunci, omorâţi-l, îl sfătui tuaregul, şi luaţi-i maşina. O s-o lăsăm la Mopti.

Brusc, asasinul lui Boubacar Wagué începu să tremure, trăsăturile i se deformară de groază şi rămase cu gura căscată.

— Nu, nu, nu mă omorâţi! imploră el, nu sunt un om rău. M-au forţat.

— Împuşcaţi-l, repetă Sidi Diarra. Ne grăbim.

Văzând că Malko nu reacţionează, scoase din centura sa lată un pistol automat Makarov şi îl armă cu un gest sec.

Negrul căzu în genunchi în noroi.

— Nu, nu, nu mă împuşcaţi! gemu el.

Malko se interpuse între el şi Sidi Diarra.

— Nu vreau să-l omor. Am nevoie de el. Îl luăm cu noi.

— Unde?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko, dar vreau să-l interoghez şi să obţin de la el informaţii.

Tuaregul clătină din cap.

— E o nebunie! Nu-l putem lua cu noi. Nu trebuie să ştie ce facem. Omorâţi-l pentru că v-a ucis prietenul.

Pentru el, soluţia era evidentă.

— Îmi pare rău, mărturisi Malko, ţin foarte mult să mă întâlnesc cu colonelul Ag Najim, dar în acelaşi timp, vreau şi să-l interoghez pe omul ăsta. Dacă nu eşti de acord să-l luăm cu noi, înţeleg, mă întorc cu Peugeot-ul la Bamako. O să reprogramăm întâlnirea.

Sidi Diarra se schimbă la faţă.

— Imposibil! Colonelul s-a deplasat pentru asta câteva sute de kilometri.

— Atunci, îl luăm cu noi. Ai ceva să-l legăm?

Îmblânzit, tuaregul se duse în spatele Range Rover-ului, unde înghesuise canistrele cu combustibil şi un maldăr de nimicuri, aşa cum se obişnuieşte în Africa. Scotoci îndelung şi se întoarse cu un cleşte şi un mosor de sârmă ghimpată!

— Asta-i tot ce am, se scuză el.

Negrul tremura ca o frunză-n vânt. Nu opuse nicio rezistenţă atunci când Sidi Diarra îi legă încheieturile mâinilor şi gleznele cu sârma ghimpată care-i intra în carne.

Sidi Diarra mai luă din partea din spate a maşinii un *cheich* şi îi înfăşură capul cu el, transformându-l într-o mumie! Prizonierul nu mai putea vedea nimic.

— Îl aşezăm în spate, propuse tuaregul.

Cu ajutorul lui Malko, îl întinse pe podeaua Range Rover-ului şi aruncă o prelată peste el. Era atât de bine imobilizat, încât părea mort.

— Dacă ţipi sau te mişti, te omor.

Înainte de a urca în maşină, Malko cercetă Peugeot-ul. Pe podea descoperi o sacoşă de piele uzată în care se aflau documente: cele ale lui Boubacar Wagué, alături de o legătură de chei. Probabil de la casa malianului. În torpedou găsi un pistol automat Makarov şi două încărcătoare. După ce luă totul cu el şi închise maşina, se întoarse la Range Rover.

Ploaia încetase, însă cerul era la fel de întunecat.

Şoseaua devenise aproape impracticabilă.

Nu întâlniră nicio maşină care să vină dinspre Mopti. Sidi Diarra, concentrat asupra drumului, mergea în zigzag pentru a evita gropile mai adânci, derapând pe lateritul alunecos ca gheaţa.

Se scurseră două ore. Încă mai ploua atunci când opriră să-şi pună cafea din termos. Coborând din maşină, Sidi Diarra îi spuse lui Malko:

— Nu-l putem lăsa în viaţă pe tipul ăsta. Această întâlnire trebuie să rămână absolut secretă, altfel islamiştii o pot folosi împotriva noastră. Ne putem

opri, îl chestionaţi, pe urmă îl omorâm.

Ideile lui urmau o înlănţuire logică.

— Mă tem că nu avem suficient timp, obiectă Malko, vreau să-l duc la Bamako. O să fie mai uşor acolo.

Ca să scurteze discuţia, se urcă primul în Range Rover. Sidi Diarra, rămas jos, scoase un telefon Thuraya şi-i trase afară antena. În maşină nu funcţiona prea bine.

Nu reuşi să „agaţe” niciun satelit, aşa că se plimbă de colo-colo. În fine, plantat în mijlocul „asfaltului”, se lansă într-o conversaţie lungă.

Malko se întoarse: sub prelată, prizonierul nici nu mişca, parcă era un cadavru. Îngrozit, Malko încă nu ştia ce să facă cu el, dar reprezenta un atu preţios pentru penetrarea structurii clandestine a organizaţiei MUJAO din Bamako.

Sidi Diarra continua să vorbească la telefonul Thuraya. Acum se plimba înainte şi înapoi.

Malko se uită la ceas: încă două ore până la lăsarea întunericului. Sări din maşină şi imediat se simţi inundat de un val de transpiraţie. Între două averse de ploaie erau cam 40 de grade...

Se apropie de Sidi Diarra în momentul în care acesta termină convorbirea. Tuaregul întoarse spre el o faţă abătută.

— E îngrozitor! spuse el. Nu mai are rost să continuăm...

— Ce s-a întâmplat?

— Ansar Dine ne-a atacat oamenii din Tombouctou! Ne-au alungat din oraş. Colonelul Mohammed Aj Najim e rănit. A reuşit să fugă împreună cu câţiva oameni în deşert... Nemernicii

ăştia de islamişti controlează acum totul. Am sunat la Gao. S-a întâmplat la fel. Sunt zeci de morţi. Acolo au acţionat MUJAO şi AQMI. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva.

Părea complet dezorientat.

— Atunci înseamnă că nu mai avem nicio întâlnire, conchise Malko.

Sună telefonul Thuraya. Urmă o altă conversaţie în *tamashek,* din care Malko nu înţelese nimic.

— Cei care ne aşteptau la Douentza, îl anunţă Sidi Diarra. Şi ei au fost atacaţi de Ansar Dine. Au fugit. Cred că trebuie să ne întoarcem la Bamako.

Malko privi orizontul plat din faţa lor ca şi cum hoardele de islamişti urmau să se ivească din direcţia aceea precum cavalerii apocalipsei. Misiunea lui se dovedise scurtă.

— Sunt de părere s-o luăm din loc, zise el. E inutil să riscăm prosteşte. Eu recuperez Peugeot-ul. Crezi că o să găsesc benzină pe drum?

— La Mopti, sigur, la fel şi la Segou, îl asigură Sidi Diarra.

Lateritul se mai uscase puţin şi acum puteau merge mai repede. După o oră, zăriră Peugeot-ul acolo unde îl lăsaseră...

Mai trebuiau să mute prizonierul în el. Malko coborî şi inspectă portbagajul, descoperind două canistre cu benzină. Rezervorul era pe jumătate plin.

Sidi Diarra se pregătea să-l scoată din Range Rover pe negrul legat fedeleş. Îl aruncă pe sol ca pe un balot. Malko pusese canistrele pe bancheta din spate pentru a face loc în portbagaj.

Îl transportară amândoi pe prizonier şi îl

înghesuiră înăuntru, unde începu cu greu.

Fără să mai ridice *cheich*-ul care-i acoperea ochii, Malko i se adresă:

— Ne întoarcem la Bamako. Nu-ţi fie frică, deocamdată nu ţi se întâmplă nimic. Numai să nu faci zgomot...

Tuaregul era la fel de abătut.

— Veniţi după mine, o să vă arăt o benzinărie la Mopti, îi propuse el. E mai bine să faceţi plinul.

Trecu pe lângă ei un camion încărcat cu lăzi şi butoaie. Se ducea la Tombouctou sau la Gao.

Rulând în spatele Range Rover-ului, Malko începu să se întrebe ce să facă cu prizonierul. Voia neapărat să-l interogheze, dar era greu să-l ducă la El Farouk.

Nu avea la îndemână decât câteva ore pentru a găsi soluţia.

Capitolul XX

Malko tresări şi trase violent de volan. Fără să-şi dea seama, adormise câteva fracţiuni de secundă! Destul însă pentru a atinge uşor un taxi colectiv înţesat de lume, care-l atenţionă claxonând furios.

Oboseala îl doborâse. Era plecat totuşi de la cinci dimineaţa. După o noapte agitată în compania Malikăi Ahmar. Deocamdată, sexul nu făcea parte dintre preocupările lui. Îşi dorea un pat aşa cum visează câinele la un os. Era epuizat şi simţea cum lateritul i se încrustase în piele. Conducea într-o stare de năuceală, zgâlţâit între tablele maşinii.

De la Fana, circulaţia se rărise. Mai avea de parcurs o sută de kilometri până la Bamako, dar

încă nu rezolvase problema prizonierului…

Americanii n-ar fi acceptat în ruptul capului să-l primească în ambasada lor. Riscul politic era prea mare. El Farouk ieşea, evident, din discuţie. Se gândi deodată la hotelul Libya, care se înălţa neterminat de cealaltă parte a Podului Martirilor. Fusese invadat cu câteva zile mai înainte de manifestanţi, dar, în vremuri normale, era pustiu pentru că la Bamako nu existau vagabonzi fără căpătâi.

Solidaritatea africană…

Evident că, printre zecile de camere goale şi prădate, putea găsi una în care să-l ţină provizoriu pe prizonier.

Numai că trebuia serios imobilizat. Lăsat de capul lui, ar fi încercat cu siguranţă să evadeze sau să ţipe. Riscul era limitat, dar Malko nu şi-l putea asuma.

Brusc, realiză că acum casa lui Boubacar Wagué era nelocuită şi că avea la el cheile… Probabil că era soluţia cea mai puţin riscantă. După terminarea interogatoriului îl putea preda Securităţii Statului pe asasinul lui Boubacar Wagué.

Înainte de a putea dormi, Malko trebuia să-l neutralizeze. După douăzeci de kilometri, parcă într-o benzinărie SNF şi-l sună pe Lewis Carroll. Trecuse de şase seara.

— Te-ai întors! exclamă americanul, vizibil surprins.

— *Aproape* m-am întors, confirmă Malko, dar am o problemă serioasă… Trebuie să ne vedem.

— Vino la ambasadă, încă sunt aici.

— Nu, zise Malko, există un impediment.

La intrarea în Ambasada Americană, paznicii malieni inspectau partea de dedesubt a maşinilor cu ajutorul unor oglinzi, apoi deschideau portbagajele…

— Ce fel de impediment? întrebă din nou surprins şeful staţiei CIA.

— Nu pot să-ţi explic la telefon, replică Malko. Trebuie să ne întâlnim *în afara* ambasadei. Dacă vrei, te aştept în faţa Consulatului. Poarta 292. Peste o oră. Se poate?

— Vin acolo, promise americanul fără să discute.

Malko porni din nou la drum. Avea să ajungă o dată cu lăsarea întunericului.

*

Farurile Peugeot-ului luminară silueta de pe peluza care înconjura Ambasada Americană dincolo de gardul negru ce proteja complexul.

Malko încetini şi opri lângă trotuar. Imediat, Lewis Carroll se apropie şi se strecură în maşină.

— Ce se întâmplă? întrebă el. De ce nu vrei să intri în ambasadă?

— Am un prizonier în portbagaj! îi explică Malko. Asta ar putea da naştere anumitor probleme.

Americanul tresări.

— Un prizonier!

Lui Malko îi luă ceva timp să-i povestească tot ce se întâmplase, cum recuperase maşina lui Boubacar Wagué şi cum îl prinsese pe unul dintre asasinii acestuia. Adică un om din MUJAO. Şeful staţiei părea copleşit.

— Şi acum ce-o să faci?

— O să-l interoghez, spuse Malko. Ştie tot despre

cei care au organizat asasinarea lui Boubacar Wagué. O să aflu de ce l-au ucis. Şi poate mai mult decât atât.

— Ar fi mai bine să-l predai Securităţii Statului, îi sugeră americanul, pot să-i dau un telefon colonelului Coulibaly.

— N-o să iasă nimic din asta, protestă Malko. Le e frică de islamişti. Nici măcar n-or să îndrăznească să-l ameninţe. De mine o să-i fie frică.

— Şi pe urmă?

— Cel mai sănătos ar fi să-i tragem un glonţ în cap, zise Malko, dar pot şi să-l las să scape.

— OK, OK, cedă americanul. Cum te pot ajuta?

— Am nevoie de cătuşe, de o grenadă şi de o sfoară, enumeră Malko. Intenţionez să mă instalez imediat în casa lui Boubacar Wagué împreună cu prizonierul. Numai că trebuie să-l neutralizez ca să mă pot odihni.

— Ai înnebunit! murmură şeful staţiei CIA. Tu realizezi că ai răpit un cetăţean malian şi că-l ţii ostatic?

— Este *totuşi* un asasin, îl corectă Malko. A trecut multă vreme de când nu mai aplic toate regulile. Poţi să-mi găseşti ce te-am rugat?

— O să le cer puşcaşilor marini, zise americanul. Probabil că-şi vor pune întrebări.

— Nu se află aici ca să gândească, ci ca să vă protejeze, zise răspicat Malko. Nu au de ce să-şi pună întrebări.

Lewis Carroll deschise portiera şi oftă.

— OK, o să încerc să găsesc ce mi-ai cerut, însă eu contam mai mult pe întâlnirea cu colonelul Ag Najim.

— Şi eu la fel, mărturisi Malko, dar e un caz de forţă majoră independent de voinţa noastră.

Şeful staţiei CIA nu răspunse şi închise portiera. Malko îl văzu îndreptându-se spre clădirea ambasadei.

Din portbagaj nu se auzea niciun zgomot. Spera ca prizonierul să nu fi murit asfixiat sau înăbuşit de căldura care domnea probabil înăuntru.

*

Lewis Carroll ieşi pe poarta ambasadei cu un pachet în mână. Malko îşi schimbase locul de parcare pentru a nu alerta securitatea instituţiei.

Culmea!

Şeful staţiei se aşează alături de el şi puse pachetul pe bord.

— Poftim, spuse el. Ai aici o grenadă defensivă, un ghem de sfoară şi o pereche de cătuşe. L-am pus să jure pe sergentul care mi le-a dat că n-o să deschidă gura. Nu prea mă simt în apele mele.

— Nici pentru mine nu e o plăcere că trebuie să recurg la manevra asta, îl asigură Malko. Mai vrei să ştii ce pregătesc islamiştii împotriva voastră?

— Evident!

— Atunci, asta e, războiul nu seamănă cu un menuet! Ai văzut ce i s-a întâmplat lui Boubacar Wagué. Trebuie să obţin informaţii…

— OK. Nu-mi spune mai mult, vreau să dorm în noaptea asta. Mă suni mâine dimineaţă? Sper că n-or să fie probleme.

— Şi eu la fel, oftă Malko. Nu eşti singurul care vrea să doarmă.

Trebui să facă un efort supraomenesc ca să plece din nou la drum. Muşchii nu-l mai ascultau.

În cele din urmă, farurile maşinii luminară poarta neagră a casei lui Boubacar Wagué. Din cauza întunericului, de-abia se mai distingea groapa din mijlocul şoselei rămasă în urma exploziei. Malko stinse farurile, opri motorul şi coborî geamul.

Tăcerea era deplină, în afară de obişnuitele zgomote ale nopţii tropicale.

Se dădu jos şi se duse să sune, apoi bătu în poarta metalică.

Nicio reacţie.

În Africa, lumea era superstiţioasă. Nu prea frecventa casa unui mort. Dacă Boubacar Wagué ar fi avut personal angajat, acesta ar fi dat demult bir cu fugiţii.

Malko încercă cheile de pe lanţ până când o găsi pe cea potrivită şi deschise marea poartă. Nu se întâmplă nimic, aşa că se aşeză din nou la volan pentru a intra în garajul exterior. Apoi închise poarta şi se îndreptă spre casă. Şi aici uşa se deschise cu uşurinţă. Aprinse lumina, apoi dădu drumul aerului condiţionat. În cameră erau probabil vreo 45 de grade.

Ce era mai greu acum urma.

Se întoarse la maşină şi deschise portbagajul.

Prizonierul, legat ca un colet, nu se mişcase. Îl scuturâ şi auzi un mormăit. Deci era viu. Malko îl apucă de umeri şi-l trase afară pe jumătate. Trebui să-l răstoarne pe pământ pentru a-l scoate cu totul din portbagaj.

Omul gemu:

— Şefu’, mi-e sete. Şi mă simt rău.

Malko desfăcu *cheich*-ul care-l orbea şi văzu un chip îngrozit şi cenuşiu din cauza fricii. Îl ajută să se ridice şi, ţinându-l de braţ, îl conduse în casă. Îl aruncă într-un fotoliu. Găsi în bucătărie o sticlă de apă minerală, o desfăcu şi-i dădu să bea.

Negrul goli mai mult de jumătate din conţinutul sticlei.

Nici Malko nu era mai breaz. Ca să se odihnească, trebuia să-şi neutralizeze complet prizonierul. Începu să scotocească prin casă şi găsi în spatele bucătăriei un fel de anexă unde se afla un pat de campanie. De-a lungul zidului despărţitor se vedea o canalizare ce părea destul de solidă.

Se întoarse în cameră şi prinse cu o cătuşă mâna prizonierului, apoi îl trase după el până la patul de campanie. Îi desfăcu sârma ghimpată din jurul încheieturilor. Pielea sângera în mai multe locuri. Prinse cealaltă cătuşă de canalizare.

În mod normal, prizonierul nu avea cum să fugă. Mai trebuia însă să ia o măsură de precauţie. Scoase din geantă grenada şi sfoara. La vederea lor, negrul deveni şi mai înspăimântat.

— O să mă omori, şefu'? întrebă el.

— Nu imediat, zise Malko, asta dacă te comporţi bine.

Legă unul dintre capetele sforii de cuiul micii grenade rotunde pe care o vârî în buzunarul prizonierului. Pe urmă, întinse sfoara şi-i legă celălalt capăt de canalizare.

Negrul se uita la el îngrozit.

— Aşa, zise Malko, dacă încerci să scapi sau dacă te duci prea departe, sfoara se întinde şi, în cele din urmă, smulge cuiul grenadei. Pentru că ai mâinile

legate, n-o să reuşeşti să scoţi grenada din buzunar înainte de a exploda. Şi n-o să-ţi fie bine deloc…

Prizonierului îi clănţăneau dinţii.

— Nu mă mişc, şefu'! Jur, spuse el cu o voce stinsă.

— OK, conchise Malko, acum poţi să dormi, dar nu face mişcări bruşte. O să vorbim mâine dimineaţă.

Închise uşa şi se duse în camera lui Boubacar Wagué, unde existau un pat mare şi un televizor cu ecran plat. Aparatul de aer condiţionat începuse să răcorească încăperea. Se lungi pe pat şi, în câteva secunde, muşchii i se destinseră şi se cufundă într-un somn greu.

*

Adnan Abu Walid El Sarahoui încercă pentru a zecea oară să-l sune pe Diakaridia Nassi. Se trezise la răsăritul soarelui şi începuse să se îngrijoreze serios. În ajun, cel care-l escortase pe Boubacar Wagué de la Gao la Bamako îi comunicase intenţia sa de a ajunge la Gao la volanul maşinii pe care i-o furase victimei sale. Ideea i se păruse excelentă. De altfel, Peugeot-ul era deja vândut unui negustor.

De atunci, nimic.

Oare Diakaridia Nassi fusese atacat de vreun grup din MNLA sau AQM1?

Tăcerea mobilului acestuia nu era un semn bun. Sigur, dacă se afla în mijlocul deşertului, acolo nu existau relee. Dar trebuia să întâlnească pe drum diverse localităţi. La Bamako, celula „latentă" îi confirmase plecarea lui Diakaridia în zorii zilei anterioare. De altfel, acesta îl sunase în timp ce

traversa Mopti, unde existau relee.

Nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să refacă traseul în sens invers pentru a înţelege ce se întâmplase. Hotărî să mai aştepte câteva ore. Vremea nu era grozavă şi nu prea avea oameni; în plus, de la moartea lui Boubacar Wagué nu mai avea niciun fel de legături pentru negocierea ostaticilor algerieni.

Singurul lui regret era că nu-l omorâse pe agentul CIA semnalat de Malika Ahmar, prietena negustorului din Gao. Îi ura pe americani.

Acum rămăsese pe cap cu cei şase ostatici şi nu mai avea la îndemână niciun canal prin care să-şi transmită cerinţele sau să primească răspunsul algerienilor în ceea ce privea soarta oamenilor pe care voiau să-i elibereze. Avea neapărat nevoie de un om de legătură la Bamako. Se întrebă deodată dacă Malika Ahmar n-ar fi putut rezolva afacerea. Era o persoană de încredere, obişnuită cu negocierile. Numai că trebuia să poată da de ea.

Deocamdată, se grăbea să afle ce se întâmplase cu Diakaridia Nassi.

*

Malko se trezi brusc: telefonul mobil începuse să sune. Ajunse prea târziu la el. Numărul afişat pe ecran nu-i era cunoscut. Îl formă şi dădu peste vocea catifelată a Malikăi Ahmar.

— Am vrut să văd ce faci, spuse femeia. Cei de la hotel mi-au zis că nu ai dormit acolo. Mai eşti la Bamako?

— Da, spuse Malko. Am dormit la nişte prieteni.

— M-am liniştit! făcu algeriana. Sună-mă când te întorci la hotel. O să plec în curând la Gao.

Malko reuşi să se scoale din pat. Aruncă un ochi în debaraua unde-l lăsase pe prizonier: dormea cu pumnii strânşi, iar sfoara legată de grenadă era bine întinsă.

Malko trebuia să se trezească de-a binelea. Duşul funcţiona, aşa că rămase multă vreme sub jetul de apă, încercând să scoată tot lateritul din porii pielii.

De asemenea, era mort de foame. În bucătărie găsi nişte biscuiţi. Acum trebuia să-şi „exploateze” prizonierul. De data aceasta, când se întoarse în cămăruţă, negrul deschise ochii.

— Mi-e foame, şefu’! zise el pe un ton rugător. Cred că o să mor, mă doare tot corpul.

Malko se aşează pe marginea patului.

— N-o să mori dacă te comporţi cum trebuie. Mai întâi, cum te cheamă?

— Nassi. Diakaridia Nassi.

— Te-am văzut, tu l-ai împins pe Boubacar Wagué afară din maşină şi i-ai ajutat să-l omoare.

Negrul lăsă ochii în jos.

— E adevărat, şefu’, dar nu eu l-am echipat aşa…

— Dar cine?

— Un specialist, Nabel Makhlouf. I-a luat multă vreme.

— De ce voia să-l omoare?

— I-a trădat pe cei din MUJAO. Îl cunoşteau demult. Servea pe post de „curier” şi de intermediar pentru algerieni. Nimeni nu s-ar fi gândit că vorbeşte cu americanii.

— Şi de ce să-l omoare pentru asta?

— Americanii sunt duşmanii noştri!

Îşi luă seama:
— În fine, aşa se zice.
— Bine, spuse Malko. În mod normal, ar trebui să-ţi trag un glonţ în cap. Pentru Boubacar Wagué. Poate mă răzgândesc dacă-mi spui anumite lucruri pe care vreau să le ştiu.
— Ce vrei să ştii, şefu'? întrebă negrul cu o candoare dezarmantă.
— Ce pregăteşte AQMI.
— Asta habar n-am.
Se vedea că era sincer.
— N-ai auzit vorbindu-se despre proiectul *razia,* de o acţiune împotriva occidentalilor?
Negrul ezită, apoi mărturisi dintr-o suflare:
— Nu ştiu decât că, acum câteva zile, nişte oameni din Ansar Dine au venit la Gao să le propună celor din MUJAO să participe la o acţiune importantă.
— Care anume?
— Nu ştiu. MUJAO a refuzat.
— De ce?
— Nu au destui oameni şi vor să rămână la Gao ca să vândă ostaticii şi să cumpere terenuri.
— Când trebuie să aibă loc această acţiune?
— În curând. Voiau un răspuns rapid care să ajungă la Tombouctou.
Acolo unde Abu Zeid îşi stabilise cartierul general. Un indiciu în plus. Din păcate, prea neclar pentru a-l exploata.
— Asta-i tot ce ştii?
— Da, şefu'.
— Nu ştii nimic despre organizaţia MUJAO din Bamako?
— Ba da, îi cunosc. Pot să te duc la ei. Sunt trei.

Doi bambara şi un peul. Au o prăvălie cu articole din piele.

Lui Malko puţin îi păsa de asta.

În cele din urmă, îşi asumase atâtea riscuri pentru nimic. Brusc, îi veni o idee.

— Îl cunoşti pe un anume Aguib Sosso?

Omul în contul căruia fuseseră depuse milioanele de franci CFA. „Cârtiţa” lui Boubacar Wagué, cel care trebuia să-i comunice planurile puse la cale de AQMI.

— Da, şefu’.

Stupefiat, Malko insistă.

— De unde-l cunoşti?

— Vinde pneuri pentru toată lumea la Tombouctou şi la Bamako.

— Unde e magazinul din Bamako?

— Pe strada 353.

— Îl poţi recunoaşte?

— Da, l-am văzut, şefu’. E foarte solid şi are părul alb. E un înţelept.

— Acum e la Bamako?

— Asta nu mai ştiu, şefu’.

Malko se hotărî rapid.

— Diakaridia, spuse el, poate că o să-ţi salvezi pielea.

— Mulţumesc, şefu’. Ce trebuie să fac?

— Mergem împreună pe strada 353, la magazinul lui. Dar fii atent, o să te dezleg, însă grenada rămâne în buzunarul tău. Dacă încerci să fugi, n-o să alergi mai mult de patru secunde... După aia o să sari în aer ca Boubacar.

— Nu vreau să fug, şefu’, jur, dar mi-e foame.

— O să mănânci, îi promise Malko. Dar înainte

mergem pe strada 353.

Urma să descopere dacă într-adevăr „cârtiţa” lui Boubacar Wagué era una reală.

Capitolul XXI

Strada 353 era o potecă de laterit fără trotuare, mărginită de salcâmi prăfuiţi şi de prăvălii africane. Se intersecta cu Bulevardul Naţiunii, devenind, din motive necunoscute, strada 301 în apropiere de vechea catedrală cu clopotniţa sa bizar ornamentată cu patru orologii oprite ce o făceau să semene cu o gară.

— Acolo el anunţă Diakaridia Nassi indicând în faţa atelierului un teanc monstruos de pneuri care aşteptau să fie reşapate.

Malko opri maşina după ce mai parcurse vreo zece metri. Trebuia să-şi asume un risc calculat.

— Te duci şi întrebi dacă Aguib Sosso e aici, îl îndrumă el, iar eu n-o să te scap din ochi. Dacă încerci să fugi, te omor.

Îşi pusese pistolul Beretta 92 pe consola dintre cele două scaune.

— Bine, şefu’! făcu malianul.

Părea complet supus, paralizat de frică. Totuşi, el fusese cel care declanşase moartea lui Boubacar Wagué.

— Atunci, du-te! spuse Malko.

Pusese grenada în torpedou. În plus, nu prea se vedea pe el însuşi, un alb, doborând un malian în mijlocul oraşului. Ar fi fost linşat. Nu-i mai rămânea

decât să spere că lui Diakaridia Nassi nu-i trecuseră prin cap aceleaşi gânduri.

Negrul dispăruse în atelierul de reşapare. Ieşi foarte repede şi se întoarse docil la maşină.

— Nu e aici, şefu’.

— Dar unde e?

— La Tombouctou. Ăştia zic că se întoarce mâine cu autobuzul.

— La ce oră?

— Nu ştiu, şefu’, pe la sfârşitul zilei. Trebuie să întrebăm la autogară.

— Bine, vrei să mănânci?

— Ah, da, şefu’!

Se opriră la un snack-bar şi negrul începu să devoreze mâncarea. Malko jubila în gând. Faptul de a trata direct cu Aguib Sosso era într-adevăr o şansă nesperată. Aşteptă ca malianul să termine de mâncat, apoi urcară în maşină.

— Mai ai nevoie de mine, şefu’? întrebă timid Diakaridia Nassi.

Ca un angajat model…

— Da, afirmă Malko. Ne întoarcem acasă.

Negrul clătină din cap.

— Nu-mi place acolo, şefu’. E casa unui mort.

— Din vina ta e mort, replică sec Malko.

Celălalt nu păru să facă legătura…

Trebuiau să aştepte până a doua zi. Imediat după ce ajunseră acasă la Boubacar Wagué, Malko îşi reinstală prizonierul pe patul de campanie, cu grenada în buzunar. Apoi plecă spre Ambasada Americană.

*

Lewis Carroll părea să accepte cu greutate metodele lui Malko.

— Şi dacă ar fi fugit, ce-ai fi făcut? întrebă el. L-ai fi ucis?

— Sigur că nu! în realitate, nu mai am nevoie de el, dar nu pot să-i dau drumul de tot; o să se ducă să se întâlnească cu prietenii lui. Iar islamiştii nu ştiu că noi încercăm să le dibuim planurile.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să-l mai ţin pe lângă mine. Acum s-a obişnuit şi suntem la adăpost în casa aceea. Sau preferi să-l aduc la ambasadă? Pentru mine, ar fi mai uşor…

— În niciun caz! făcu americanul. Nici măcar n-am comunicat la Langley ce faci… Şi mă rog la Dumnezeu să nu avem probleme.

— Deocamdată, problema este de a descoperi ce pune la cale AQMI, îl corectă Malko. Datorită „prizonierului” meu, avem confirmarea faptului că pregătesc ceva la care MUJAO refuză să participe… Se înaintează la pas. Abu Zeid n-a venit degeaba la Tombouctou.

— O să pun ambasada în stare de alertă maximă, spuse şeful staţiei CIA. Oricum, peste patru zile ne trimitem familiile în Statele Unite. Din raţiuni legate de securitate. Nu mai rămâne decât personalul indispensabil.

— Nu se ştie dacă ambasada este cea vizată, remarcă Malko. Imaginează-ţi că vor s-o răpească pe ambasadoare. Asta ar avea acelaşi impact cu răpirea a cincizeci de diplomaţi necunoscuţi.

— Îmi dai fiori reci pe şira spinării, scrâşni din dinţi americanul. O să întăresc paza interioară. În exterior

sunt agenţii malieni: cu alte cuvinte, mai nimic.

— Să ne rugăm, conchise Malko. Şi nu-ţi mai sparge capul în legătură cu prizonierul meu: n-a trăit niciodată în viaţa lui mai bine.

*

Malko traversă din nou Podul Martirilor pentru a ajunge la autogara unde soseau autobuzele din nord, de la Tombouctou sau Gao. Un funcţionar adormit îi dădu informaţiile de care avea nevoie.

Autobuzul de la Tombouctou sosea a doua zi spre sfârşitul după-amiezii: imposibil de precizat ora din cauza stării proaste a drumurilor, dar era singura cursă din ziua aceea.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Pentru că „prizonierul” lui putea s-o identifice, urma să aibă un contact direct cu „sursa” lui Boubacar Wagué.

Deocamdată, avea chef să treacă pe la hotel, să se radă, să facă un duş şi să mănânce ca lumea. Vremea se îndreptase şi un soare nemilos strălucea deasupra capitalei. Atmosfera din holul climatizat al hotelului i se păru delicioasă.

Funcţionarul de la recepţie îi întinse un plic. Scrisoarea nu conţinea decât câteva rânduri.

„Plec mâine dimineaţă la Gao, dar sunt liberă în seara asta. M.A.”

Imediat după ce intră în cameră o sună pe Malika Ahmar. Nu se întorsese încă şi reveni cu telefonul de-abia pe la şapte şi jumătate.

— Putem lua cina împreună, zise Malko.

— Nu prea am chef să ies, spuse femeia. Hai să

mâncăm în hotel. Pe la nouă?

*

Orchestra cânta în surdină o muzică melodioasă şi ritmată pentru cele trei mese ocupate. Ceva mai departe, un grup de malieni îngrămădiţi sub ecranul plat al televizorului urmăreau un meci de fotbal.

Malika Ahmar se gătise cu o rochie gri cu bustul puţin ajustat, care se lărgea în jos, de-a lungul picioarelor bronzate.

— M-am temut că ţi s-a întâmplat ceva, spuse ea.

— N-am păţit nimic, o asigură Malko.

Femeia nu insistă. Ca întotdeauna, serviciul era extrem de lent.

— Rămâi la Gao? întrebă Malko.

— Câteva zile. Nu e o fericire, dar sunt obligată să mă duc.

Malko aşteptă sfârşitul mesei pentru a-i pune întrebarea care-l interesa cu adevărat.

— Îţi aminteşti de înţelegerea noastră? întrebă el. Cum ai de gând să procedezi?

Malika Ahmar nu ezită.

— Dă-mi un număr de mobil, o să-ţi trimit un SMS. Dacă aflu ceva, bineînţeles. Însă îmi pare rău de moartea acelui nefericit. Îţi jur.

— Te cred, zise Malko. Când te întorci?

— Poate peste o săptămână. Ştii doar cum sunt drumurile.

— MNLA a fost alungată din Gao, o informă Malko. Oraşul e acum în mâinile islamiştilor. Presupun că asta nu te deranjează…

— Nu, recunoscu Malika Ahmar, sunt sub protecţia

tribului Machdouf.

Malko îi scrise numărul de mobil şi urcară în hotel împreună. La etajul trei, Malika Ahmar îi atinse scurt buzele şi se făcu nevăzută.

Curios personaj. O femeie într-adevăr dură, care părea să se simtă în largul ei în mediul corupt în care evolua.

*

Diakaridia Nassi părea să se fi obişnuit cu ipostaza de prizonier ameninţat să fie sfâşiat de o grenadă dacă încerca să evadeze. Când ajunse şi Malko, pe la prânz, îi adresă un zâmbet amical.

— Bună ziua, şefu'. Mi-e foame.

Nevoile lui erau simple.

— O să-ţi aduc ceva să mănânci, îi promise Malko. Pe urmă, mergem să întâmpinăm autobuzul de Tombouctou.

— Ştiu un loc unde se poate mânca, pe N6, îi propuse malianul.

Malko îl dezlegă şi recuperă cu grijă grenada. Apoi îşi ascunse pistolul sub poalele cămăşii. Un detaliu pe care prizonierul nu-l ratase. De altfel, părea să-şi accepte soarta cu seninătate. Îl ghidă pe Malko până la restaurantul cu terasă aflat chiar pe marginea şoselei.

Existau umbrele, dar căldura era îngrozitoare. Se aşezară la masă ca doi vechi prieteni, iar Malko comandă din motive de siguranţă o omletă. Se uită la ceas: două şi un sfert; aveau timp.

După o oră, plecară spre autogara Binke Transports. Un autobuz albastru debarca pasagerii,

iar Malko crezu că întârziaseră. Se duseră să ceară informaţii: maşina tocmai sosise de la Mopti. Nimeni nu ştia când urma să ajungă autobuzul de la Tombouctou.

Începând cu ora patru, dar putea avea o mare, foarte mare întârziere. Oamenii se îngrămădeau într-un fel de sală de aşteptare, o clădire lungă de culoarea nisipului, pe care se afla o antenă de mari dimensiuni. Malko parcă în faţa unui morman de colete şi dădu aerul condiţionat la maximum.

Aşteptarea putea fi lungă.

— Eşti sigur că o să-l recunoşti pe Aguib Sosso? îşi întrebă el prizonierul.

— Da, şefu', îl asigură malianul. E un tip mare.

*

Instalat în casa cu ziduri groase care-l adăpostise şi pe colonelul Gaddafi, Abu Zeid nu suferea de căldura inumană care toropea oraşul Tombouctou. Era mult mai bine decât în tabăra din Adrars aşezată pe pietriş, unde noaptea dârdâiai de frig şi ziua fierbeai în suc propriu.

Cu toate acestea, membrilor katibei sale puţin le păsa. Toţi erau „călugări-soldaţi". Oameni care nu se gândeau decât la Allah şi visau să devină *Shahid.* Când nu-şi lustruiau armele, citeau versete din Coran. Sau se rugau.

Cineva bătu la uşă, iar Abu Zeid îi spuse să intre. Era un luptător cu faţa emaciată şi un barbişon scurt şi ascuţit vopsit în roşcat.

— Fratele nostru a sosit! îl anunţă el. Vrea să te vadă.

— Să intre, exclamă şeful celei mai importante katibe din AQMI.

În încăpere intră un tânăr atletic, cu capul ras, dar cu o barbă neagră îngrijită. Un african.

— Înţelegi araba? îl întrebă Abu Zeid în această limbă.

Vizitatorul clătină negativ din cap, iar Abu Zeid continuă în franceză, limbă pe care o învăţase la şcoală, în Kabylia.

— Ai venit cu convoiul umanitar? întrebă el.

— Da, nu am prea mult timp la dispoziţie, spuse nou-venitul, trebuie să ajut la repartizarea proviziilor.

— Vrei să te răcoreşti cu un ceai?

Fără să aştepte răspunsul, îi turnă ceai şi urmară câteva minute de tăcere dedicate ritualului sacru. Apoi, musafirul puse jos paharul gol şi scoase din buzunar o foaie de hârtie.

— Am obţinut această informaţie, nu ştiu dacă este de folos jihadului tău sfânt.

Abu Zeid descifră textul scurt şi ridică privirea. Ochii îi străluceau.

— Eşti sigur de asta? întrebă el.

Vizitatorul aprobă din cap.

— Sigur, frate.

Îi spuse cum aflase informaţia, iar Abu Zeid înţelese că primise o mină de aur. Era ocazia la care visase, aceea de a da o mare lovitură care să-i permită să devină şeful incontestabil al jihadului pentru această zonă a Africii. Mult mai mult decât îşi propusese el: o razie cu ostatici albi la Bamako.

— Allah o să-ţi răsplătească devotamentul faţă de cauză! conchise Abu Zeid. Te poţi întoarce să-ţi ajuţi

fraţii.

Bărbatul nu se mişcă şi zise timid:

— Aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Te ascult, frate, spuse Abu Zeid.

— Aş vrea să particip lajihad alături de tine, zise vizitatorul. Să lupt pentru slava lui Allah. Să devin un *Shahid.*

Abu Zeid zâmbi cu indulgenţă.

— O să-ţi satisfac dorinţa, frate!

Îi explică şi cum, iar musafirul, nebun de fericire, îi sărută amândouă mâinile.

Abu Zeid se ridică şi-şi îmbrăţişă „informatorul”.

— Allah să te aibă în pază! spuse el. Aminteşte-ţi că sângele unui necredincios vărsat de jihad nu valorează nici cât sângele unui câine.

*

Ora cinci fără un sfert. Căldura apăsătoare învăluia curtea firmei Binke Transports. De o oră, nimic nu se mişcase. În ciuda climatizării, Malko nu mai putea suporta. Lângă el, prizonierul dormea cu gura căscată. Ghiftuit, nu mai simţea nici măcar căldura.

Deodată, zări în oglinda retrovizoare un autobuz verde care tocmai intra în autogară. Pe acoperiş se vedeau stive de bagaje. Opri şi uşile se deschiseră. Malko ieşi afară din maşină şi interpelă o femeie care coborâse din autobuz cu un copil în braţe. O africană trasă la faţă, vizibil epuizată de călătorie, leoarcă de transpiraţie.

— De unde veniţi? întrebă el.

— De la Tombouctou, şefu’, zise femeia şi se duse

spre o zonă umbrită.

Capitolul XXII

Malko se năpusti spre maşină şi deschise portiera de pe partea pasagerului, trezindu-l pe Diakaridia Nassi.

— A sosit autobuzul! exclamă el.

Negrul sări jos: năuciţi de oboseală, pasagerii coborau din autobuz încercând să-şi recupereze bagajele. În câteva minute, se iscă o panică indescriptibilă, urmată de o învălmăşeală de sfârşit de lume. Întorşi la maşină, Malko şi malianul supravegheau mulţimea.

Deodată, Diakaridia Nassi scoase o exclamaţie.

— El e, şefu', ăla cu cămaşa verde!

Era un african solid, îmbrăcat în verde, cu o faţă rotundă, barba scurtă, părul alb şi o geantă în mână. Se uita în jur, căutând din priviri pe cineva.

Un tânăr african se smulse practic din mulţime, îi luă geanta din mână şi-l conduse la o veche maşină japoneză galbenă. Apoi se duse să recupereze o valiză de pe acoperişul autobuzului.

Malko era deja pregătit să demareze. Nici nu se punea problema să intervină acum.

După zece minute, ieşiră din autogară; trecură prin faţa Ambasadei Algeriei, apoi cotiră la stânga pentru a ajunge în centru.

Înainte de Palatul Culturii, la intrarea pe Podul Martirilor, maşina japoneză galbenă coti pe strada 55, mărginită de un cartier de case aflate în marea lor majoritate încă în faza de construcţie. Se opriră în faţa unei „parcele" pe care se ridica o clădire nou-

nouţă, cu două etaje şi un garaj de suprafaţă.

Negrul coborî şi intră în casă, în timp ce şoferul începu să descarce bagajele. Malko se grăbi să plece mai departe. N-avea niciun rost să le stârnească bănuielile.

— Ce facem, şefu'? întrebă prizonierul lui.

— Ne întoarcem acasă! răspunse Malko. Deocamdată, nu mai am nevoie de tine. Dar sunt obligat să te mai ţin o vreme.

Asta nu prea păru să-i placă malianului, care protestă:

— Şefu', am făcut tot ce-ai vrut! Am fost cumsecade. Acum, lasă-mă să plec. Familia mea trebuie să fie neliniştită.

Era uimitor de naiv şi de inconştient.

— Dar *tot tu* ai ajutat şi la asasinarea unui om, îi aminti Malko. Încă nu ştiu ce o să fac cu tine.

Nu-şi mai vorbiră până la casa lui Boubacar Wagué. Din nou, Malko îşi instală prizonierul în locul obişnuit, cu grenada în buzunar şi legat cu cătuşe de pat.

— Pe curând, îi spuse el. O să mai discutăm. Cred că o să te predau Securităţii Statului.

Prizonierul protestă imediat:

— Nu, nu, şefu'! O să mă bată!

Malko se gândea deja la altceva. Acum trebuia s-o facă pe sursa lui Boubacar Wagué să i se „confeseze". Dacă avea ceva de zis.

*

Maşina galbenă era tot acolo atunci când Malko parcă în faţa casei. Ca întotdeauna la Bamako,

storurile erau trase din cauza căldurii.

Nu exista sonerie, aşa că bătu în uşă. După câteva clipe, aceasta se deschise şi apăru negrul pe care-l văzuse coborând din autobuz. Era gol până la brâu şi-i aruncă lui Malko o privire surprinsă.

— Sunteţi Aguib Sosso? îl întrebă austriacul.

Malianul rămase mut câteva momente, apoi răspunse:

— Da. Cine sunteţi?

— Numele meu vă este necunoscut, replică Malko. Aş vrea să vă pun o întrebare. Aveţi un cont la Banca Maliană a Solidarităţii, Agenţia Fluviului, care se află chiar vizavi de BCAO.

Negrul vru să închidă uşa fără să răspundă. Malko scoase o hârtie din buzunar şi zise:

— Contul nr. 73T98?

De data aceasta, Aguib Sosso încasă lovitura.

— De unde ştiţi asta?

— Eu însumi am depus în acest cont, acum câteva zile, douăzeci de milioane de franci CFA, spuse el simplu. Pot intra? Aş vrea să vorbim.

Aguib Sosso deschise larg uşa şi intrară într-un salon obscur, mobilat sumar. Se vedea că, în interior, casa nu era terminată. Negrul nu-i oferi nimic de băut şi repetă:

— Cine sunteţi?

— Am înfiinţat acest depozit la solicitarea lui Boubacar Wagué, preciză el. Cu un scop clar: pentru retribuirea dumneavoastră în schimbul unor informaţii precise despre grupurile islamice care controlează nordul Mali-ului. Acum înţelegeţi mai bine?

Aguib Sosso clătină din cap.

— Nu, eu sunt negustor, nu spion... Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Nu-l cunoaşteţi pe Boubacar Wagué?

— Ba da, de altfel, o să vorbesc cu el.

— O să vă fie cam greu, declară Malko.

— De ce?

— A murit. Asasinat de Ansar Dine, care descoperise că lucra pentru americani. Prin urmare, şi dumneavoastră sunteţi în pericol de moarte.

Îi povesti ce se întâmplase cu Boubacar Wagué. Aguib Sosso avea chipul descompus, uitându-se la Malko de parcă l-ar fi văzut pe diavolul în persoană. Acesta înfipse şi mai tare cuţitul în rană.

— Acum vreţi să vorbiţi?

— Da! Da! îl asigură malianul. Nu ştiam că Boubacar e mort. Oamenii ăştia sunt nişte nebuni furioşi.

— Ce fel de legătură aveţi cu ei?

— Vărul meu face parte din Ansar Dine. Ocupă o poziţie importantă. E tuareg. Însă are nevoie de bani. Din ceea ce aţi vărsat în contul meu el ia jumătate.

Malko avansa pas cu pas.

— Aţi venit de la Tombouctou, spuse el. Aveţi vreo informaţie?

Aguib Sosso coborî vocea.

— Da, aveam de gând să-l vizitez pe Boubacar; nu voiam să-i dau telefon, din prudenţă. Acum...

— Acum trebuie să vorbiţi cu mine, conchise Malko. Vă ascult.

Fără să vrea, simţi cum pulsul i se accelera. Cu o voce aproape imperceptibilă, Aguib Sosso declară:

— AQMI pregăteşte o operaţiune la Bamako. În

zilele următoare.

— Ce fel de operaţiune?

— Nu ştiu, recunoscu Aguib Sosso. E ceva foarte secret. Vărul meu nu mi-a spus decât că au primit o informaţie printr-un „clandestin” care locuieşte la Bamako, sosit aici cu un convoi umanitar... Alaltăieri.

— Îl cunoaşteţi pe acest informator?

— Nu, sigur că nu. S-a întâlnit cu o singură persoană, Abu Zeid.

— Se află într-adevăr la Tombouctou?

— Deocamdată. Unii l-au văzut chiar la piaţă. A venit la el un şef de katibă supranumit „Arţăgosul”; e chior.

Mokhtar ben Mokhtar. Şeful unei alte katibe din AQMI.

Lui Malko îi venea să-l pupe pe informator: în fine, aflase ceva important.

— Trebuie neapărat să ştim mai multe, exclamă el. Când vă întoarceţi la Tombouctou?

— Peste câteva zile. Trebuie să cumpăr pneuri de aici pentru Ansar Dine. Şi trebuie să fiu foarte atent. Poliţia islamică e peste tot. Când am luat autobuzul, şi-au notat numele tuturor pasagerilor. Sunt foarte bănuitori...

Cu alte cuvinte, spusese tot ce ştia.

— Daţi-mi numărul de mobil, îi ceru Malko. Vreau să vă pot contacta.

Aguib Sosso se conformă.

— O să iau legătura cu dumneavoastră, zise Malko. Oficial, pentru pneuri.

Malianul îl însoţi până la ieşire. Părea destul de marcat. Înainte de a pleca, Malko spuse:

— Dacă-mi mai daţi şi alte informaţii, mai primiţi douăzeci de milioane.

*

Malko trecu peste micul pod ce traversa pârâul dintre casa lui Boubacar Wagué şi şoseaua N6, apoi încetini. Două maşini de poliţie erau parcate în faţa porţii deschise.

Coborî din maşină, neliniştit, şi se duse la unul dintre poliţişti.

— S-a întâmplat ceva cu domnul Wagué? întrebă el.

Malianul în uniformă albastră dădu din cap aprobator.

— Da. Nu se ştie exact ce s-a petrecut. Nişte vecini ne-au anunţat că a avut loc o explozie. Am venit să vedem şi am găsit un bărbat legat cu cătuşe de pat, cu burta spintecată. Cineva îi pusese o grenadă în buzunar, iar cuiul acesteia fusese legat de o sfoară fixată în perete. Probabil că individul s-a mişcat puţin prea mult, sfoara s-a întins şi a declanşat explozia grenadei. Nu i-a fost prea bine...

— Îmi închipui, recunoscu Malko. Vă mulţumesc.

Se întoarse la maşină tară să-i mai lase timp poliţistului să-l chestioneze. Diakaridia Nassi încercase să evadeze, dar nu ajunsese prea departe.

Graba strică treaba.

Cinstit vorbind, Malko nu se simţea foarte vinovat. Sfârşitul lui fusese totuşi mai puţin crud decât cel al lui Boubacar Wagué, care văzuse câteva minute lungi cum i se apropie moartea...

Acum trebuia să comunice informaţia celor din

CIA.

*

Lewis Carroll era livid.

— Şi acum ce facem? întrebă el. Nu ai nimic concret…

— E adevărat, recunoscu Malko, dar e mai mult decât nimic. Crezi că militarii malieni ar putea construi baraje pe căile de acces în oraş?

Americanul clătină din cap.

— Glumeşti! Nu mai există nicio armată maliană. Singurii care posedă câteva vehicule sunt Beretele Verzi din tabăra de la Kati, şi nu se mişcă de acolo. În plus, nu am autoritatea să le dau ordine.

Malko vru să-l liniştească.

— Fii atent, nimeni nu zice că e vorba de o acţiune antiamericană… S-ar putea la fel de bine să atace Preşedinţia sau puterea politică maliană.

Americanul clătină din nou din cap.

— Nu există preşedinte, iar puterea politică e transparentă. La o adică, ar putea încerca să ia ostatici nişte albi. Mai sunt câţiva la Bamako. O să întăresc paza ambasadoarei, dar indivizii ăştia sunt precum luptătorii kamikaze, capabili de orice…

— Pot intra în oraş tară probleme? Fără să întâmpine rezistenţă? întrebă Malko stupefiat.

— Bineînţeles, confirmă Lewis Carroll. Nu-i pot opri decât ambuteiajele de pe Podul Martirilor. Jandarmii malieni sunt plătiţi să poarte uniformă, nu să lupte. Iar islamiştii dispun de arme grele care-i pot mătura de pe faţa pământului în trei minute. Ăştia, da, sunt luptători. Din acest motiv am evacuat personalul

ambasadei care nu ne era indispensabil.

— Situaţia nu e deloc roză, recunoscu Malko. Nu ne rămâne decât să sperăm că Malika Ahmar îmi trimite vreo informaţie.

Copleşit, Lewis Carroll de-abia îl mai asculta. Cu doi ani înainte, o katibă din AQM1 lansase împotriva Ambasadei Franţei de la Nouakchott un camion cu o tonă şi jumătate de explozibil. În centrul oraşului; fusese oprit la mustaţă prin intervenţia Forţelor Speciale franceze.

Malko ieşi în vârful picioarelor, iar Lewis Carroll nu tăcu niciun gest să-l reţină.

Aproape ajunsese în centru atunci când începu să sune telefonul mobil. O voce necunoscută îl anunţă:

— Au sosit pneurile dumneavoastră. Puteţi trece pe la atelierul de pe strada 353.

— Vin imediat, confirmă Malko.

Miracol: Aguib Sosso avea o informaţie nouă! Poate că asta avea să-l împiedice pe şeful staţiei CIA să se îndoape cu Valium.

*

Aguib Sosso se afla într-o cămăruţă cu geam din fundul atelierului în care forfoteau câţiva negri. După ce intră Malko, închise cu grijă uşa în urma lui.

— Am uitat să vă spun ceva! îl anunţă el. Acţiunea pusă la cale de AQMI la Bamako îi vizează pe americani; aparent, islamiştii au primit nişte informaţii…

— Asta-i tot?

— Da, din păcate.

Nu era decât o precizare care nu permitea nicio

contramăsură. Malko se întoarse la hotel.

Oraşul părea la fel de liniştit ca întotdeauna.

*

Mobilul îl trezi din somn. Un SMS. Văzu pe ecranul luminos că era ora şase şi zece. Mesajul scurt îl trezi de-a binelea:

„Prietenii noştri i-au comandat unui negustor de aici patru mii de litri de benzină. Vor să fie livraţi în trei zile.”

Nicio semnătură, dar nu putea fi decât Malika Ahmar.

Malko se ridică din pat, reciti SMS-ul şi încercă să-l interpreteze. Islamiştii foloseau maşini Land Cruiser, care consumau aproximativ douăzeci de litri la suta de kilometri. De la Tombouctou la Bamako şi retur, cu diverse ocoluri, însemna cam 1.800 de kilometri. Adică 360 de litri de benzină. Având maşini cu platformă, islamiştii puteau transporta uşor această cantitate. Deci convoiul era format din vreo douăsprezece vehicule, cu 80 până la 100 de luptători dotaţi, evident, cu arme grele.

Lewis Carroll avea dreptate să-şi facă griji.

Nu le mai rămânea decât să transforme Ambasada Americană într-un Fort Alamo, rugându-se la Dumnezeu să fie suficient.

Făcu un duş înainte de a-i da „vestea bună” şefului staţiei CIA.

Capitolul XXIII

Lewis Carroll semăna cu o statuie de sare. După

ce Malko îi comunicase noutăţile referitoare la proiectele organizaţiei AQMI, nici măcar de cafea nu se mai atinsese.

Copleşit, şeful staţiei CIA clătina din cap.

— Trebuie s-o anunţ pe ambasadoare şi să transmit totul şi la Langley.

Se mai procedase aşa şi în alte ţări, dar asta nu rezolvase problema.

— Ce ai de gând să faci cu diplomaţii? întrebă Malko. Îi închizi într-un *compound*[26]? Deschisă sau închisă, ambasada va fi la fel de vulnerabilă. Nu poţi să ceri o protecţie provizorie autorităţilor maliene?

— Ar fi complet iluzorie, susţinu americanul, împotriva fanaticilor din AQMI nimic nu e suficient. Islamiştii sunt gata să-şi dea viaţa.

— Nu poţi cere să-ţi trimită un detaşament de puşcaşi marini sau din Forţele Speciale? Nici ăştia nu vor sta pe gânduri când vine vorba de luptă.

Copleşit, americanul oftă.

— Vrei să declanşez o revoluţie la Washington? O să mă creadă nebun şi se va alege praful de cariera mea. În plus, malienii vor bloca operaţiunea. Din amor propriu.

Se ridică şi se plantă în faţa peretelui decorat cu o mare hartă a Mali-ului, pe care o linie roşie delimita zona ocupată de MNLA şi de islamişti.

— Pentru a coborî de la Tombouctou, explică el, sunt obligaţi să treacă prin Douentza, iar asta nu-i deranjează deloc, sunt doar la ei acasă. Pe urmă pot ocoli Mopti, continuând să înainteze pe drumul normal. Până la Segou, unde au de ales între a traversa din nou Niger-ul şi a folosi şoselele pe care

26 Ansamblu de clădiri.

nu le controlează nimeni. Probabil că asta vor face... Sau merg pe drumul normal pentru a ajunge în sudul oraşului.

— Şi nimeni n-o să se alerteze? întrebă uimit Malko.

— Poate doar jandarmii. Dacă-i văd, dar n-au nicio posibilitate să-i oprească. Mai mult decât atât, nu se ştie *exact* încotro se duc...

— Ne-ar trebui un mijloc de observaţie aerian, remarcă Malko. Nu există elicoptere sau drone? Un convoi de genul acesta poate fi remarcat.

— Avem avioane Pilatus la Uaga, replică Lewis Carroll. Dar n-au o rază de acţiune suficientă pentru a supraveghea zona. Cred că o să cer închiderea ambasadei. Trebuie să fiu acoperit...

Brusc, Malko se gândi din nou la cuvintele informatorului său: era sigur că islamiştii urmau să-i atace pe americani. Îi veni brusc o idee. Se ridică.

— Trebuie să verific ceva, spuse el. Te ţin la curent.

— Despre ce e vorba?

— Încă nu mi-e clar.

*

Colonelul Coulibaly îl întâmpină pe Malko cu obişnuitul său zâmbet plin de căldură.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Vă ocupaţi de convoiul umanitar care vine de la Tombouctou şi de la Gao?

— Cel al înaltului Consiliu Islamic?

— Da.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Aveţi cumva lista persoanelor care fac parte din el? întrebă Malko.

— Nu, dar aş putea face rost de ea, răspunse şeful Securităţii Statului. E important?

— Ar putea fi…

Colonelul Coulibaly puse mâna pe telefon şi purtă o lungă conversaţie în limba bambara. Închise şi zise cu simplitate:

— V-o trimit la hotel în cursul zilei. Vă va fi înmânată personal. Altceva?

— Malika Ahmar a plecat din nou, remarcă Malko.

— Aşa e. Cu atât mai bine. Ştim că s-a întâlnit cu un columbian care se foloseşte de un paşaport spaniol fals. Trebuie să aducă un mare transport de droguri.

— Nicio veste de la islamişti? întrebă Malko pe un ton detaşat.

— Controlează acum tot nordul. Deocamdată, nu putem face nimic împotriva lor.

— Dar ei împotriva noastră?

Colonelul Coulibaly izbucni în râs.

— Ce-aţi vrea să facă? Doar nu pot ocupa Bamako! În orice caz, nu mai avem o armată care să-i oprească. Căpitanul Sanogo s-a retras la Kati şi nu are cu ce să lupte. Allah o să ne păzească.

Malko vru să fie cu inima împăcată.

— Să admitem că o coloană a organizaţiei AQMI debarcă la Bamako, ce faceţi?

— Mă ascund sub birou, făcu malianul râzând.

Se ridică şi-i întinse mâna lui Malko.

— Bine, vă trimit mai târziu lista.

*

Malko citea pe marginea piscinei atunci când un civil se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Vin din partea colonelului Coulibaly. Am adus asta pentru dumneavoastră.

Îi întinse un plic şi se făcu nevăzut. Malko îl deschise: conţinea o foaie de hârtie cu treizeci de nume. Toţi malieni, alături fiind menţionată şi calitatea deţinută. Patru ziarişti din Bamako, zece şoferi, funcţionari ai organizaţiilor umanitare, precum şi membri ai înaltului Consiliu Islamic. Un nume de pe lista funcţionarilor îi reţinu atenţia: Bakaye Drago, amantul malian al asistentei ataşatului de presă de la Ambasada Americană, May Fawrup.

În sine, asta nu însemna nimic. Malko ştia deja că individul se ocupa de domeniul umanitar şi că avea legături cu înaltul Consiliu Islamic. Totuşi, coincidenţa era ciudată. AQMI tocmai obţinuse de la un individ sosit o dată cu convoiul informaţiile pe baza cărora hotărâse raidul asupra oraşului Bamako.

Aguib Sosso îi atrăsese atenţia că AQMI aflase această informaţie de la o sursă din Ambasada SUA...

Evident că putea fi o simplă coincidenţă... Totuşi, ideea îl rodea. Se uită la ceas. Ora trei. Dacă norocul era de partea lui, de aici putea ieşi ceva. Oricum, nu avea la dispoziţie prea mult timp. Din ceea ce aflase, raidul trebuia să plece de la Tombouctou peste vreo două zile...

Se urcă în maşină şi plecă spre estul oraşului. De-abia cotise pe strada 939, că pulsul i se acceleră: o Honda albă era oprită în faţa casei roz! Acolo unde

locuia Bakaye Drago.

Prin urmare, May Fawrup era acasă la amantul ei, profitând de „pauza pentru siestă” oferită de Ambasada Americană. Depăşi Honda şi parcă puţin mai departe.

Femeia trebuia să iasă în curând din casă. Aici lucrurile deveneau delicate. Cel mai simplu ar fi fost să-l alerteze pe Lewis Carroll, iar acesta s-o interogheze pe asistenta ataşatului de presă. Numai că riscau ca femeia să se închidă în ea şi doar nu puteau s-o facă să vorbească smulgându-i unghiile.

Trebuia acţionat altfel.

Malko reflectă îndelung, dar atunci când se deschise uşa casei roz şi May Fawrup apăru, încă nu se hotărâse ce metodă să aplice.

Aşteptă câteva secunde. Bărbatul nu ieşi în urma ei. Când era pe punctul să urce în maşină, Malko se decise în sfârşit. Demară, ajunse Honda din urmă şi-i tăie calea. Surprinsă, May Fawrup trebui să frâneze şi să oprească. Malko ieşise deja din maşină şi se apropie de ea.

Deschise portiera de pe partea pasagerului şi se strecură înăuntru.

May Fawrup îi aruncă o privire îngrozită şi întrebă în engleză:

— *Who are you? Get out immediately.*[27]

Zâmbitor, Malko scoase la iveală pistolul Beretta 92 şi i-l vârî sub nas.

— Dă-i drumul. O să-ţi spun unde mergem.

Cu ochii aţintiţi asupra armei, femeia se pierdu cu firea, nereuşind să treacă în „drive”. Malko decise s-o liniştească.

27 Cine eşti? Dă-te jos imediat.

— Dacă faci ce-ţi spun, nu ţi se întâmplă nimic. Ia-o pe Bulevardul Poporului, apoi pe drumul care urcă la palatul Koutouba.

Total traumatizată, americanca nu protestă. Malko ştia că drumul spre Palatul Prezidenţial şerpuia printr-un parc unde putea găsi cu uşurinţă un loc liniştit. Începură să urce printr-o zonă împădurită care adăpostea Grădina Zoologică. Spre dreapta, un enorm dinozaur de piatră simboliza Parcul Jurasic…

După doi kilometri se angajară pe o potecă din laterit care şerpuia prin mijlocul vegetaţiei luxuriante, apoi se înfunda.

Maşina se opri. Malko se întoarse spre May Fawrup.

— Latră! zise el. Am ajuns.

May Fawrup îi aruncă o privire îngrozită.

— Ce ai de gând să-mi faci? Vrei să mă violezi?

Malko schiţă un zâmbet.

— Nu vreau să-l supăr pe amantul tău malian.

Femeia bolborosi:

— Ce vrei să spui?

— Atunci când m-am urcat în maşina ta, preciză Malko, tocmai ieşiseşi din casa unui tip pe care-l cheamă Bakaye Drago. Aşa cum procedezi de câteva ori pe săptămână.

De data aceasta, femeia se înfurie.

— E viaţa mea personală! Cine eşti tu să-mi pui întrebările astea?

— Nu e chiar numai viaţa ta personală, o corectă Malko. Asta pentru că Bakaye Drago este în relaţii apropiate cu islamiştii care ocupă în momentul de faţă nordul ţării. Mai precis, AQMI, care-i urăşte pe americani şi reprezintă o ramură a organizaţiei Al-

Qaida.

Umerii femeii se lăsară în jos. Reuşi să îngaime câteva cuvinte:

— De unde ştii toate astea? Bakaye este un băiat de treabă, foarte generos; se ocupă de acţiuni umanitare.

Malko o sfredeli cu privirea.

— Ţi-a spus acum câteva zile că se duce la Tombouctou cu un convoi umanitar?

May Fawrup clătină din cap.

— Nu.

— Eu fac parte din CIA şi ne-am întâlnit la cantina ambasadei, unde erai în compania şefei tale, ataşatul de presă. Eu stăteam la masă cu Lewis Carroll, reprezentantul CIA la Bamako.

May Fawrup se fâstâci.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Te recunosc.

— Anchetez o posibilă tentativă de atentat asupra americanilor din Bamako, continuă Malko.

Avem motive serioase să credem că prietenul tău e amestecat în această poveste. Comunică informaţii vitale celor din AQMI. Te îndoieşti?

Lui May Fawrup îi tremura bărbia.

— Nu, sigur că nu. Eşti sigur de tot ce spui?

— Absolut sigur! blufa Malko. De altfel, dacă această conversaţie se termină prost, te predau în mâinile lui Lewis Carroll.

May Fawrup ridică ochii şi întrebă cu timiditate:

— Pot să fumez?

— Te rog.

Malko aşteptă să-şi aprindă ţigara, apoi spuse pe un ton mai conciliant:

— Cred că nu ai cooperat *voluntar* la pregătirea

unui atentat, dar mă tem că prietenul tău te-a manipulat.

— Cum?

— Încă nu ştiu. El a dus la Tombouctou o informaţie care provenea, după spusele lui, de la Ambasada Americană. În ce ar putea consta?

May Fawrup părea căzută din lună.

— Nu ştiu! se jură ea pe un ton rugător. Nu vorbim niciodată despre slujba mea de la ambasadă. Ne întâlnim doar pentru…

Tăcu brusc, iar Malko termină fraza în locul ei:

— Pentru a face dragoste. Te cred, dar probabil că uiţi ceva. Mai şi vorbiţi *puţin…*

Din nou, femeia se tulbură.

— Nu chiar, spuse ea. Din punct de vedere cultural, nu suntem foarte apropiaţi… E adevărat, sunt un pic îndrăgostită de el. E drăguţ, iar eu mă plictisesc la ambasadă.

Şi, probabil că era o bestie sexuală bine dotată. Malko nu insistă.

— OK, zise el, fa un efort de memorie: încearcă să-ţi aduci aminte ce ai fi putut să-i spui astfel încât cuvintele tale să-l ajute la pregătirea unui atentat.

— Nu-mi dau seama, îl asigură femeia. Nu vorbim niciodată despre ambasadă şi nici despre ce se întâmplă acolo.

— Nu i-ai spus niciodată nimic despre ambasadoare sau despre reşedinţa ei, care e foarte vulnerabilă?

— Nici măcar n-am pus piciorul acolo, declară May Fawrup. Nimeni nu vorbeşte despre asta la serviciu.

Era sinceră, iar Malko se trezi din nou într-un punct mort. Nu-i mai rămăsese mult timp la

dispoziţie. Dacă o brusca pe femeia de lângă el, nu i-ar fi servit la nimic.

— OK, spuse el, când îl revezi pe prietenul tău?

— Mâine, răspunse ea. Mi-am luat două zile libere.

— La ce oră?

— După prânz.

— La el acasă?

— Da. Nu ieşim niciodată împreună în oraş. Nimeni nu ne cunoaşte relaţia. Cum de eşti la curent cu ea?

— Întâmplarea, răspunse Malko. Cineva te-a văzut cu el într-un bar.

— E singura dată când am ieşit undeva împreună, oftă May Fawrup. Era aproape o ocazie oficială, l-am cunoscut la o manifestare folclorică. La ambasadă, eu mă ocup de cultură.

— OK, iată ce-ţi propun, conchise Malko. Deocamdată, n-o să spun nimic nimănui. Ne întâlnim mâine pe strada 939, înainte să te duci la prietenul tău. Sper că de-acum ţi-ai recăpătat memoria.

— De acord, zise ea. Acum putem să ne întoarcem?

Malko se simţea tot mai aproape de ţel. Dar mai avea la dispoziţie doar douăzeci şi patru de ore.

Capitolul XXIV

Malko nu-i relată nimic lui Lewis Carroll despre „confesiunea” lui May Fawrup. Povestea era încă neclară şi s-ar fi putut întâmpla să nu fie vorba decât de sex. Bineînţeles, existau „*circumstantial*

evidences”[28], dar nimic concret despre presupusa complicitate dintre Bakaye Drago şi americancă. Şi, mai ales, nimic despre informaţiile pe care i le-ar fi putut da ea. Aşa nesigură cum era, părea de bună credinţă.

Între timp, minutele treceau. Nu mai avea nicio informaţie directă de la Tombouctou, însă datele deja cunoscute te duceau cu gândul la un atac iminent.

Deocamdată, nu exista niciun mijloc pentru a împiedica o asemenea acţiune.

Dacă următoarea întâlnire cu May Fawrup nu aducea nimic nou, avea de gând să se întoarcă la şeful staţiei CIA, transferându-i lui neputinţa sa.

Inima începu să-i bată mai repede: maşina lui May Fawrup tocmai dădea colţul străzii. În loc să se oprească în faţa casei roz, îşi continuă drumul şi parcă lângă Malko.

May Fawrup purta o rochie imprimată. Ochelarii cu lentile groase o făceau să semene cu o bufniţă cu nasul cârn şi corp frumos. Strecurându-se în maşina lui Malko, rochia largă îi dezveli coapsele bronzate, iar austriacul îşi spuse că, fără ochelari, era destul de apetisantă.

— Bună ziua! îl salută ea. Cred că am ceva important să-ţi spun…

Pulsul lui Malko luă viteză.

— Ce anume?

— Mi-am adus aminte de un amănunt pe care i l-am spus lui Bakaye fără să mă gândesc la nimic rău. Nu ştiu dacă asta o să te ajute. Am menţionat evacuarea de poimâine a celor cincizeci şi şapte de

28 Indicii.

membri ai ambasadei, în special a celor căsătoriţi. Aceştia trebuie să ia avionul Air France de vineri şi să meargă apoi de la Paris în Statele Unite.

Lui Malko îi veni s-o ia în braţe.

Câteva picături de transpiraţie se vedeau deasupra buzei de sus a gurii frumos conturate, în cele din urmă, era extrem de apetisantă. În faţa tăcerii lui Malko, femeia declară:

— Nu-i interesant, nu-i aşa? Dar asta-i tot ce i-am spus.

— Este *foarte* interesant, accentuă Malko. Exact elementul care-mi lipsea.

Era evident: AQMI moştenise nişte rachete sol-aer SAM 16 sau IGLA S prin intermediul tuaregilor sosiţi din Libia. Prin urmare, aveau cu ce doborî un avion comercial, postându-se chiar pe axa pistei. Trei iepuri dintr-o lovitură: atacau interesele americanilor omorându-le diplomaţii, dezorganizau traficul aerian din Mali şi dădeau astfel o lovitură spectaculoasă sub ochii opiniei mondiale.

După o asemenea ispravă, niciun avion nu va mai ateriza la Bamako, izolând astfel capitala maliană de restul lumii.

În plus, din punct de vedere tehnic, totul era absolut realizabil. Aeroportul se afla la sud de oraş, într-o zonă foarte puţin populată, fără niciun fel de protecţie, cu o singură pistă pe direcţia est-vest. Era suficient să poziţionezi o maşină cu platformă, cu nişte combatanţi care ştiau să manevreze rachetele pentru a da o lovitură sigură. Or, mulţi tuaregi fuseseră instruiţi de libieni.

Cum tăcerea se prelungea, May Fawrup puse mâna pe portieră.

— Bine, acum te las. Dacă întârzii, o să fie furios.

Era încă îndrăgostită şi inconştientă. Malko îi puse mâna pe coapsă.

— Stai puţin! Vin cu tine.

Femeii îi căzu faţa.

— Imposibil! O să mă omoare... Nu.

Malko o fulgeră cu privirea.

— *Este* posibil. Şi indispensabil. Amantul tău deţine informaţii de care avem absolută nevoie.

Dacă-l arestăm, o să aibă timp să se concentreze şi va fi dificil să-l facem să vorbească. În schimb, luat prin surprindere, va fi mai vulnerabil.

— Nu, nu vreau să merg, repetă femeia. În cazul ăsta, te duci singur...

— De acord, acceptă Malko, explică-mi cum intru.

— Îţi dau cheia. Eu mă întorc la ambasadă.

— Vreau să vorbesc cu tine după ce-mi termin treaba.

— Unde vrei să mă duc?

Era adevărat, la Bamako nu aveai unde.

Lui Malko îi veni o idee şi scoase din buzunar cartela magnetică a camerei sale de la hotelul El Farouk.

— Aşteaptă-mă în camera mea de la El Farouk. 416.

May Fawrup ezită o clipă, apoi coborâră împreună din maşină. Malko aşteptă s-o vadă demarând, apoi se îndreptă spre casa roz.

Când ajunse în faţa ei, era lac de transpiraţie. Vârî cheia în broască şi deschise uşa fără probleme.

După ce se strecură pe culoar, rămase pe loc câteva clipe pentru a-şi arma pistolul Beretta 92. Apoi împinse uşor uşa celei mai apropiate camere.

*

Bakaye Drago urmărea la televizor sferturile de finală ale cupei de fotbal a Mali-ului, masturbându-se discret. Ştia că amanta lui albă se aprindea imediat dacă vedea că sexul lui era aproape gata s-o penetreze. În general, se arunca asupra lui, fără să se mai dezbrace, gata de o felaţie lacomă.

Scârţâitul uşii îl făcu să se întoarcă cu un zâmbet care-i dezvelea minunaţii săi dinţi albi.

Zâmbetul îi îngheţă instantaneu. Bărbatul din cadrul uşii nu avea nimic de-a face cu May Fawrup.

Negrul se îndreptă brusc, lăsând sexul din mână. Era stupefiat şi furios.

— Ce cauţi… mormăi e!

Necunoscutul se opri la doi metri de pat, scoase de la centură pistolul automat şi-l îndreptă spre mal ian.

— Bakaye, zise el, stai liniştit! Altfel, îţi trag imediat un glonţ în cap.

Era limpede că vorbea serios. Bakaye Drago rămase în capul oaselor, cu mintea înceţoşată. Cum de intrase tipul ăsta aici? Cine era?

Vizitatorul ajunse la marginea patului. Apăsându-l pe umăr, îl forţă să se întindă. Bakaye Drago deschise gura să protesteze.

O idee proastă.

Cu un gest scurt şi precis, vizitatorul îi înfipse ţeava pistolului în gură, ciocnindu-i incisivii. Îngrozit, Bakaye Drago îşi reţinu un sughiţ. Îi intraseră în gură cinci sau şase centimetri de oţel.

Urmă un declic sec: necunoscutul blond se aplecă

deasupra malianului.

— O să-ţi pun o întrebare, zise el. Dacă-mi răspunzi corect, mai câştigi ceva timp. Dacă nu-mi răspunzi, patul ăsta o să se umple de sânge. Ştii, un glonţ de calibrul 38 îţi spulberă creierii. În cazul celei de-a doua ipoteze, plec cum am venit şi nimeni n-o să ştie niciodată cine ţi-a venit de hac. Ai înţeles?

Bakaye Drago scoase un bolborosit care putea trece drept un „da” şi dădu afirmativ din cap.

Malko aşteptă câteva secunde până să pună întrebarea.

— Când ai fost la Tombouctou cu convoiul umanitar, spuse el, te-ai întâlnit cu amicii tăi din AQMI. Le-ai dat o informaţie care le-a permis să pună la cale o expediţie împotriva oraşului Bamako. Care este această informaţie? Există un singur răspuns. Cum sigur eşti un tip scrupulos, o să număr până la zece înainte de a-ţi împrăştia creierii pe aici. Asta o să-ţi lase timp să te rogi la Allah. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte…

Bakaye Drago sughiţă şi pronunţă câteva cuvinte imposibil de înţeles. Evident că ţeava pistolului Beretta 92 îl împiedica să articuleze corect. Malko o retrase parţial. Asta declanşă un potop de cuvinte.

— Nu mă omorî! Nu le-am spus altceva decât că americanii pleacă cu avionul Air France de vineri.

Bingo! Maşinal, Malko înfundă şi mai tare pistolul în gura lui Bakaye Drago. Simţea dorinţa de nestăvilit de a apăsa pe trăgaci.

Cu toate astea, uneori trebuie să luptăm cu impulsurile noastre. Malianul mai putea fi bun şi la altceva.

— Ridică-te şi îmbracă-te, îi ordonă Malko. Ai mai

câştigat puţin timp.

*

Aşezat lângă Malko, cu mâinile legate între genunchi, Bakaye Drago nu-şi descleştase gura de când părăsiseră casa roz. Părea încă şocat. Malko îl avertizase. Dacă încerca să sară din maşină, îl împuşca pe loc.

Înainte de a pleca, îl sunase pe Lewis Carroll, cerându-i ca un ofiţer să-l aştepte la intrare pentru a evita orice fel de formalităţi...

Ajunseră în faţa grilajului ambasadei; Malko zări imediat, lângă agenţii de pază malieni, un bărbat pe care-l mai văzuse la etajul ocupat de CIA... Comunicară printr-un semn discret şi grilajul se ridică. Ofiţerul urcă în spate.

— Lewis vă aşteaptă, anunţă el. Domnul vine cu noi?

— Absolut, confirmă Malko.

Malianul nu opuse niciun fel de rezistenţă. Dând cu ochii de el, şeful staţiei CIA aproape că tresări.

— Cine e persoana asta? întrebă el.

— Un prizonier de război, declară Malko. Care ne-ar putea scuti de multe bătăi de cap.

După ce Bakaye Drago a fost instalat într-un fotoliu, Malko îi povesti lui Lewis Carroll cum realizase această „captură”.

— Îl putem preda Securităţii Statului, dar eu cred că ne poate fi util. Chiar dacă ştim ce se pune la cale, încă nu cunoaştem şi modalitatea de a împiedica acest lucru; malienii nu vor face nimic. Nouă ne revine sarcina de a acţiona.

— Dar detenţia asta este ilegală, protestă americanul. Aici suntem pe teritoriu american. E ca şi cum l-am fi extrădat cu forţa…

Formalismul american era mereu acelaşi. Un înger traversă încăperea stricându-se de râs.

— Să zicem că în felul ăsta îi salvezi viaţa, replică Malko. Dacă amicii lui din AQMI descoperă că a vorbit, îl tranşează ca la abator… Dacă nu-l vrei aici, îl iau cu mine şi-i trag un glonţ în cap…

— Nu, nu, protestă Lewis Carroll, ai făcut deja valuri. Deocamdată, o să-l încredinţez detaşamentului de puşcaşi marini.

— OK, fu de acord Malko. Acum te las. Ne vedem mai târziu.

Fierbea de nerăbdare.

Probabil că May Fawrup începuse să se neliniştească în camera lui din hotelul El Farouk.

*

Aşezată pe pat, americanca se ridică rapid când intră Malko.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, vizibil neliniştită.

— Nimic grav, o asigură Malko. Bakaye Drago are unu sau doi dinţi sparţi, dar mi-a confirmat ce mi-ai spus. Prin intermediul informaţiei pe care i-ai comunicat-o involuntar, AQMI a pregătit expediţia de doborâre a avionului Air France, la bordul căruia se vor afla, printre alţii, 57 de membri ai ambasadei voastre.

— *My God!*

Femeia nu rosti decât aceste două cuvinte, apoi se lăsă să cadă pe pat. Când ridică privirea, ochii îi

erau plini de lacrimi.

— Ce-o să se întâmple cu mine? O să-mi petrec restul zilelor la închisoare! Sunt complice!

Începu să plângă în hohote.

Malko se aşeză lângă ea.

— N-o să ţi se întâmple nimic! îi promise el. O să fac în aşa fel încât Bakaye Drago să nu te amestece în povestea asta. Dacă, totuşi, se întâmplă, o să oprim lucrurile aici. Aventura ta i se putea întâmpla oricui. Evident că staţia CIA va şti că ai avut un iubit malian. Cu toate astea, informaţia va rămâne doar în dosarele „secrete”.

May Fawrup ridică ochii şi-şi scoase ochelarii rotunzi.

— Adevărat? întrebă ea cu o voce pierită.

— Îţi jur, o asigură Malko.

O fracţiune de secundă mai târziu, gura femeii strivea buzele lui Malko într-un sărut furios, pasional, disperat. Apoi May se lăsă pe spate, trăgându-l şi pe Malko după ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui.

Trupurile se lipiră unul de altul. Îl sărută gata-gata să-şi piardă răsuflarea, iar atunci când Malko îi ridică rochia uşoară, gemu de plăcere. Purta nişte chiloţi cam demodaţi, din dantelă albă, pe care Malko i-i scoase fără să întâmpine nicio rezistenţă. Îl trase peste ea şi depărtă picioarele.

După tracasarea din ultima perioadă, Malko se înfierbântă de-a binelea.

Opintindu-se, se înfipse în pântecul americancei care se arcui, începând să-şi unduiască bazinul. În acest abandon nu exista nici sentiment şi nici măcar atracţie sexuală. Pur şi simplu, May Fawrup

reacţiona la fel ca toate femelele speciei umane încă de pe vremea cavernelor. Pentru a-i mulţumi unui bărbat, nu cunoşteau în fond decât o singură modalitate.

*

Lewis Carroll fuma ţigară de la ţigară.

— Ai făcut o treabă formidabilă, repetă el, dar acum ne găsim în faţa mai multor soluţii posibile, toate însă proaste. Putem anula evacuarea, prevenind Air France în legătură cu pericolul iminent, efectul imediat fiind izolarea oraşului de restul lumii. Nicio companie aeriană nu va mai accepta să aterizeze aici până când nu se va face curăţenie... Or, noi nu avem mijloacele necesare pentru asta...

— Dar autorităţile maliene?

— Ce vrei să facă altceva în afară de a asigura aeroportului o protecţie care nu va servi practic la nimic? Nu au posibilitatea materială de a opri un raid organizat de AQMI. Mai putem cere un ajutor internaţional, care, dacă totul decurge bine, va sosi peste un an sau doi...

— Mai există o soluţie, obiectă Malko. Dacă dispunem de informaţii precise, putem bloca acest comando înainte de a acţiona, eventual distrugându-l.

— Cu ce? întrebă americanul.

— Am o idee, zise Malko, dar mai întâi trebuie să obţin informaţia necesară. Singurul care mi-o poate furniza este Bakaye Drago.

Americanul se crispă.

— Doar n-o să...

— O să-l tratez cu multă politeţe, îl linişti Malko. Doar nu sunt un torţionar. Dacă nu merge aşa, o să fii liber să faci ce vrei...

— Îl predau Securităţii Statului, îl asigură americanul. Numai dacă cei de la Langley nu mă autorizează să-l scot din ţară cu asentimentul oficialităţilor maliene. Vrei să-l vezi acum?

— Absolut.

— L-am instalat într-o celulă rezervată puşcaşilor marini care au avut o purtare necorespunzătoare. Te conduc.

*

Lungit pe o bancă de lemn, Bakaye Drago se ridică rapid când îl văzu intrând pe Malko. Avea o privire îngrozită, era tras la faţă şi nu arăta deloc bine.

— Bună ziua, îl salută Malko, am venit să-ţi aduc veşti. Una bună şi una proastă.

— Îmi daţi drumul?

Malko zâmbi reţinut şi continuă:

— Vestea bună e că n-o să rămâi aici. Vestea mai puţin bună e că o să fii expediat în Statele Unite pentru a fi judecat ca participant la o acţiune teroristă având ca scop uciderea unor cetăţeni americani. Bineînţeles că vei primi un avocat din oficiu, dar, potrivit jurisprudenţei, pot să-ţi promit o condamnare de vreo cincizeci de ani. Fără posibilitate de eliberare condiţionată.

Bakaye Drago se uita la el cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite. Ceea ce-l lovise în moalele capului fuseseră cei „cincizeci de ani de închisoare”.

Malko îi adresă un zâmbet compătimitor.

— Asta e, n-am vrut să te las pradă incertitudinii...

Se îndreptă spre uşă. Malianul scoase un fel de horcăit disperat.

— Şefu'! N-am făcut nimic! Nu vreau să ajung la închisoare!

Malko se întoarse spre el.

— Nu sunt şanse. Autorităţile din ţara ta nu se opun extrădării. Nici eu nu mai pot face nimic pentru tine.

De data aceasta, malianul se ridică de pe scândură şi se agăţă de Malko.

— Şefu'! Şefu'! Nu vreau să mă duc în America.

Malko îl lăsă să fiarbă în suc propriu câteva clipe, apoi zise calm:

— *Poate* că ar exista un mijloc de a evita asta, dar nu sunt sigur că o să accepţi.

— Ba da, ba da, şefu'! Vreau. Vreau să rămân în Mali.

În interiorul lui, capitulase.

— Nu sunt sigur că o să mă poţi ajuta, insistă Malko.

— Spune-mi, şefu'! Spune-mi ce trebuie să fac.

Era jalnic. Distrus.

— Bine, zise Malko. Stai jos. O să-ţi explic.

Capitolul XXV

— Cred că ieri nu mi-ai spus tot ce ştii, atacă Malko. Această razie organizată de AQMI are nevoie de un ghid local. Ei nu cunosc Bamako şi nici zona din jurul oraşului. Logic ar fi să apeleze la tine. Am dreptate?

Malianul lăsă ochii în jos, fără să răspundă. Malko insistă.

— Este adevărat?

— Da, şefu', murmură Bakaye Drago.

— Hai, continuă Malko, dacă vrei să rămâi în Mali trebuie să colaborezi.

Urmă încă o tăcere care lui Malko i se păru interminabilă. Apoi malianul cedă.

— Am întâlnire la benzinăria SNL de lângă piaţeta Falladie, la intersecţia dintre N6 şi N7.

— Şi pe urmă?

— Plec cu ei. Până la locul unde se ascund, pe teritoriul comunei V. Au un complice care le adăposteşte vehiculele pe timpul zilei. Un simpatizant. Acolo nu e nimeni.

— Dar tu ce faci după aceea?

Malianul mărturisi cu o voce ezitantă:

— Trebuie să plec mai departe cu ei, şefu'. Pentru jihad.

Îi venea greu să dezvăluie aceste informaţii.

Malko rămase impasibil.

— Când are loc întâlnirea?

— Dimineaţa, în zori, răspunse Bakaye Drago. La benzinărie. Eu o să mă duc acolo cu taxiul.

— Şi ei?

— Folosesc un Nissan Pathfinder în culorile armatei maliene. L-au furat din Gao. Nimeni n-o să-i remarce…

În interior, Malko triumfa.

— Foarte bine. Ne revedem imediat. Sper că nu-mi vinzi gogoşi.

— Nu, nu, şefu', e adevărul adevărat.

*

Lewis Carroll părea ceva mai liniştit, dar pe faţă i se citea uimirea.

— Sunt informaţii preţioase! recunoscu el. Dar ce putem face? N-o să primesc niciodată autorizaţie de la Washington să intervin cu puşcaşii marini. De altfel, nu au mijloace logistice. Când mă gândesc că un singur „Gunship”[29] i-ar face praf pe ticăloşii ăştia...

— Să nu visăm, făcu Malko. Am eu o idee mai puţin strălucitoare, dar ceva mai realizabilă. L-ai cunoscut pe căpitanul Sanogo?

— Da, bineînţeles, cu aprobarea primită de la Langley.

— Cum ţi s-a părut?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Puţin cam exaltat, dar simpatic. Vrea să recucerească nordul, dar n-are mijloace.

— Eşti gata să te întâlneşti din nou cu el, dar împreună cu mine?

— Pentru ce?

— Să-i propunem un târg.

Malko îi explică ideea care-i venise. Nu se poate spune că şeful staţiei CIA sări în sus de bucurie, chipul său exprimând mai curând o reticenţă evidentă.

— Trebuie să vorbesc la Langley, spuse el ferm. Suntem în Africa. Chiar dacă Sanogo jură că n-o să spună nimănui, tot se va face tam-tam.

Malko cunoştea greutăţile administrative din cadrul CIA.

29 Elicopter de asalt.

— OK, zise el, ai o linie telefonică protejată?

— Bineînţeles.

— O să sun acum la Casa Albă şi o să vorbesc cu John Mulligan, consilierul principal pentru securitate, cel care i-a luat locul lui Frank Capistrano. E singurul care poate debloca situaţia. Dar vor mai rămâne multe necunoscute.

— Eşti la tine acasă, îl asigură americanul. Domnul fie cu tine!

*

Mercedes-ul camuflat, cu plăcuţe de înmatriculare maliene, pătrunse pe platoul aflat înainte de satul Kati, trecând pe lângă o pădure de antene radio. Se aflau cam la vreo doisprezece kilometri de Bamako. Câteva sate, savana şi chiar un program imobiliar în mijlocul pustietăţii. Ajunseră la o intersecţie. În dreapta era satul Kati. Drept înainte, tabăra militară care adăpostea Junta condusă de căpitanul Sanogo.

O veche mitralieră Duşka, nefolosită de multă vreme, păzea intrarea. Apoi câţiva soldaţi tolăniţi în hamacuri sau fotolii. Interpretul coborî din maşină şi se adresă în bambara şefului de post.

Acesta fusese prevenit.

O maşină veche o luă înaintea lor, cotind la dreapta pe un vast teren viran pe care un camion cu remorcă descărca un Mercedes alb. Maşina lui Malko opri în faţa unei căsuţe cu obloanele trase şi cu acoperiş de tablă ondulată. Era păzită de vreo doisprezece militari. Două gărzi de corp vânjoase protejau intrarea, fiind îmbrăcate cu haine civile şi echipate cu veste antiglonţ.

Lewis Carroll se întoarse spre Malko.

— Am ajuns. Cu Dumnezeu înainte!

Malko reuşise să dea de John Mulligan, iar propunerea lui fusese imediat acceptată. Lupta antiteroristă reprezenta o prioritate absolută care autoriza cu plăcere câteva mici încălcări ale legii.

Coborâră din maşină. Aici era reşedinţa privată a căpitanului Sanogo, şeful Beretelor Verzi, omul care-l alungase pe preşedintele ATT şi declanşase lovitura de stat.

Li se deschise uşa.

Căpitanul Sanogo stătea pe o canapea mare, în ţinută de luptă, cu bereta pe cap, şi se afla în compania unui al doilea militar, un locotenent cu un chip ceva mai puţin expresiv, Amadou Konare. Era adjunctul său.

Căpitanul se ridică pentru a-l întâmpina pe Malko. Pistolul S15 de la centură era pus într-un toc G.K. splendid, un cadou primit de la un jandarm francez.

Îşi strânseră mâinile îndelung.

Imediat sosi şi ceaiul.

Căpitanul Sanogo vorbea perfect franceza, uneori într-un ritm sacadat. Conversaţia era uşoară. După saluturile de rigoare şi exprimarea unei profesiuni de credinţă a la de Gaulle din partea căpitanului pucist, Lewis Carroll luă cuvântul:

— Căpitane, am venit să vă facem o propunere care trebuie să rămână strict secretă. Nimeni să nu afle ce v-am solicitat. Oficial, e vorba de o afacere între malieni. Malko, colaboratorul meu, vă va explica despre ce e vorba.

Căpitanul Sanogo îşi scoase bereta şi se întoarse spre Malko. Acesta începu printr-o întrebare precisă

şi brutală.

— Căpitane, dispuneţi de vreo douăsprezece BRB[30] în stare de funcţionare, cu armamentul şi echipajul de rigoare?

Ofiţerul malian păru surprins de întrebare şi replică printr-un zâmbet.

— Da, dar n-ar putea ajunge până la Tombouctou.

— Nu fi se va cere asta, îl asigură Malko. Lată despre ce e vorba.

Îi explică planul pe îndelete. Graţie cooperării lui Bakaye Drago, puteau lua prin surprindere comandoul AQMI din ferma situată la sud de aeroport. Înainte de lovitură. Distrugându-l, dacă era posibil.

Oficial, Junta acţiona graţie unui informator infiltrat. Prin urmare, succesul îi va aparţine în întregime, iar operaţiunea va fi 100 maliană.

— Evident că asta vă va consolida prestigiul în cadrul armatei, accentuă Malko. În principiu, acceptaţi operaţiunea?

Căpitanul Sanogo nu ezită decât zece secunde.

— Bineînţeles, spuse el. Dacă i-aş putea ataca pe nemernicii ăia care ne-au spintecat oamenii, aş face-o de unul singur. Reuşind, aş ridica moralul armatei maliene. Aţi văzut Mercedes-ul alb pe care l-am descărcat. I l-am confiscat unui colonel corupt. Mi-am trimis oamenii să-l caute ca să dea socoteală de faptele lui.

— Mulţumesc, zise Malko.

Nu mai rămânea decât să pună afacerea pe picioare. Ceea ce în Africa nu era prea uşor…

30 Vehicule blindate uşoare, de fabricaţie rusească.

*

Bakaye Drago se trezi tresărind atunci când Malko deschise uşa celulei. Era încă noapte.

— Să mergem! spuse Malko.

Malianul nu stătu la discuţii şi-l urmă până la o maşină Audi în care se aflau doi ofiţeri de caz, dintre care unul la volan. Le trebui o jumătate de oră pentru a ajunge la piaţeta Falladie, semnalată de un fel de turn care avea în vârf două mâini imense de piatră ce susţineau un glob pământesc.

Lumea se trezise deja. Mai multe femei îşi aranjaseră tarabele în faţa staţiei unde opreau taxiurile colective. Câţiva negri păzeau căruţele cu marfă. Trei taxiuri galbene îşi aşteptau posibilii clienţi.

Maşina opri chiar în faţă, iar unul dintre ofiţeri coborî şi începu să cotrobăie sub capota ridicată, ca şi cum ar fi rămas în pană: un spectacol obişnuit în Mali.

Malko se întoarse spre Bakaye Drago.

— Te duci la benzinăria de pe partea cealaltă, îi ordonă el, şi-i aştepţi pe cei din AQMI. Pleci cu ei.

— Şi dumneavoastră?

— Noi vă urmărim. Nu-ţi spun cum.

— Pe urmă, ce fac?

Malko schiţă un zâmbet.

— Dacă poţi, fugi. Dar nu e cea mai bună soluţie. Pentru că vrei să participi la jihad, pleci mai departe cu ei. Evident că mai există şi o a treia soluţie: să le spui ce ţi s-a întâmplat. Numai că rişti să-ţi taie gâtul înainte de a-ţi termina povestea. Prin urmare, cred că n-ar trebui să spui nimic.

Îi ură noroc şi-l privi cum traversează şoseaua N6 pentru a ajunge pe platforma benzinăriei, unde se aşează lângă pompe.

Zarurile fuseseră aruncate.

După douăzeci de minute, un Nissan Pathfinder alb, având pe portiere drapelul malian, îşi făcu intrarea în benzinărie; înăuntru, oameni în uniformele armatei maliene. Nu se opri decât atât timp cât i-a trebuit să facă plinul, apoi plecă mai departe. Când se uită în direcţia lui Bakaye Drago, nu-l mai văzu.

Se întoarse spre un ofiţer.

— E în ordine?

— Da, avem două motociclete care merg în urma lor. Pe una se află un cuplu, iar pe cealaltă un tip singur. Sunt nişte colaboratori locali. Fiecare are un telefon Thuraya, asta din cauza GPS-ului. Dacă totul merge bine, i-ar putea urmări până la destinaţie şi am putea şti exact unde se află comandoul AQMI.

— OK, zise Malko, n-are rost să mai stăm aici. Ne-ar putea observa cineva. Ne întoarcem la ambasadă.

Traversară oraşul Bamako. Lumea începuse să se trezească. Peste tot domnea acelaşi calm. Nimeni nu bănuia că un comando terorist se infiltrase atât de aproape de capitală.

*

Nissan-ul Pathfmder al armatei maliene pătrunse într-un spaţiu deschis împrejmuit de ziduri din noroi uscat şi întărit. În interior se afla o mică fermă compusă din două clădiri alungite.

Şase vehicule erau parcate între cele două clădiri. Trei maşini cu armament greu pe platforma din spate şi trei Toyota Land Cruiser. Tunurile fuseseră acoperite cu prelate. Se luminase de ziuă. Bakaye Drago sări din maşină şi imediat a fost îmbrăţişat de un bărbat în ţinută de deşert, cu *cheich* şi barba vopsită roşcat.

— Allah să te aibă în paza lui, frate! Astăzi e o zi mare pentru tine: începi în sfârşit jihadul. Ai avut timp pentru rugăciune în dimineaţa asta?

— Sigur că da! îl linişti Bakaye Drago.

— Vino să te prezint fraţilor tăi.

Intrară într-una dintre clădiri. Vreo douăzeci de oameni stăteau pe pământ şi se pregăteau să mănânce cu armele alături.

Malianul remarcă faptul că vorbeau în arabă. Doi dintre ei puseseră pe sol două rachete sol-aer SAM 16 şi reciteau manualul de utilizare în compania tuaregului care-i instruise. Urmărind privirea malianului, cel care-l întâmpinase zise coborând vocea:

— Peste câteva ore, aceste arme vor trimite în infern o mulţime de necredincioşi! Spre slava lui Allah. După ce te mai odihneşti puţin, să vii cu mine să-mi arăţi itinerarul până la marginea aeroportului. Ai harta?

— Da.

Bakaye Drago o scoase din cămaşă şi o despături. Era simplu. Nu exista decât o singură pistă. Est-vest.

— Trebuie să ne plasăm aici, explică omul din AQMI, la aproximativ un kilometru de capătul pistei, pentru a lovi avionul Airbus Air France în timpul decolării. Vom trage două rachete, dar, dacă Allah

vrea, una singură va fi de ajuns. Pe urmă, ne angajăm imediat pe drumul de întoarcere. Ştii cumva dacă aeroportul e păzit?

— Clădirile, da, dar nu şi marginile.

— Nu mai există patrule?

— Nu.

— *Insh'Allah,* ar trebui ca totul să meargă bine.

Brusc, remarcă faptul că malianul era extrem de tras la faţă şi spuse:

— Ar trebui să te odihneşti puţin şi să te rogi. O să mai stăm aici încă multe ore. Îţi înţeleg emoţia. O să fii în sfârşit împlinit.

Nu chiar despre asta era vorba, dar Bakaye Drago se culcă într-un colţ, singur cu gândurile lui. Nu era sigur că va mai apuca răsăritul soarelui de a doua zi.

*

O hartă mare fusese întinsă pe masa joasă dintr-un birou al taberei din Kati. Reprezenta întreaga regiune din sudul oraşului Bamako. Un ofiţer de caz desenă un cerc într-o zonă din sudul aerogării, unde se afla o savană aridă şi puţin locuită.

Una dintre cele două motociclete urmărise Nissan-ul Pathfinder până în locul unde acesta dispăruse într-o fermă aparent abandonată. Graţie GPS-ului, agentul CIA reuşise să identifice locul cu o precizie de câţiva metri.

Malko îl întrebă pe căpitanul Sanogo:

— La ce oră credeţi că veţi acţiona?

— La cinci, răspunse ofiţerul malian. Plecăm de aici cu o oră mai devreme. Cunosc zona. E uşor să te apropii fără să fii reperat. Numai dacă nu cumva

au plasat „sonerii”. În orice caz, vehiculele BRB sunt înzestrate cu tunuri, sunt blindate şi se deplasează destul de rapid. Cu puţin noroc, îi exterminăm. Veniţi să vedeţi ce dotări avem.

Chiar în faţa casei erau parcate cinci BRJB camuflate, iar în jurul lor forfoteau soldaţii. Blindatele păreau cam obosite, însă echipajele purtau veste antiglonţ G.K. Nou-nouţe, un cadou primit din partea Franţei. Căldura era insuportabilă.

Malko îi întinse căpitanului mâna.

— Noroc.

— Dumnezeu e cu noi! îl asigură ofiţerul malian.

Şi tabăra duşmană avea aceeaşi convingere...

În timp ce coborau spre oraş, Lewis Carroll oftă:

— Aş prefera să fiu mai bătrân cu câteva ore. Oamenii noştri se pregătesc să plece spre aeroport pe la şase şi jumătate. Dacă nu vom avea certitudinea absolută că întreg comandoul a fost nimicit, avionul nu va decola.

— I-ai anunţat pe cei de la Air France?

— Nu, am încercat să evit orice fel de indiscreţie. Nu ne asumăm niciun risc: avionul transportă 186 de pasageri.

*

Până acum, totul se desfăşurase aşa cum fusese prevăzut. Numai că un BRB rămăsese în pană... Celelalte patru înaintau lent pe drumul ce ducea la fermă. Motoarele lor erau totuşi destul de zgomotoase...

În primul blindat, căpitanul Sanogo cerceta peisajul. Treceau deja pe lângă zidul din mâl uscat...

în fine, apăru şi deschiderea prin care se pătrundea în curtea interioară.

Vehiculul din capul coloanei coti, apoi acceleră imediat, năpustindu-se spre clădirile din fund.

Un om le văzu şi îşi luă picioarele la spinare.

Cele patru blindate pe roţi se desfăşurară pentru a ataca duşmanul din două direcţii, prinzându-l ca într-un cleşte.

Din păcate, trebuiau să parcurgă o sută de metri…

Deodată, botul unei maşini pick-up ţâşni din stânga. Se vedeau găurile negre ale celor două tunuri de 23 mm instalate pe platformă. Deschiseră imediat focul asupra blindatelor.

Acestea ripostară, dar nu suficient de rapid: pick-up-ul trecu în stânga lor, trăgând în neştire, apoi traversă spaţiul deschis şi dispăru pe drum.

Cele patru BRB încercară să-şi schimbe poziţia, câte două de fiecare parte. Primul blindat îşi îndreptă tunul spre o Toyota Land Cruiser care explodă lovită de obuz. Oamenii alergau în toate direcţiile şi se urcau la bordul maşinilor. Toate armele trăgeau în acelaşi timp.

O maşină pick-up se trezi bot în bot cu un BRB şi nu avu timp să evite tirul tunului.

O altă maşină Toyota reuşi să se strecoare, mitraliind în trecere blindatul malian, fără însă a-l avaria. Combatanţii din AQMI trăgeau asupra blindajului cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov, dar, evident, fără efect.

Zgomotul detunăturilor era infernal. Totul se transformase acum într-un masacru: blindatele blocaseră spaţiul dintre cele două clădiri şi ciuruiau cu tunul sau mitraliera tot ce mişca. Agăţaţi de

vehicule, oamenii din AQMI ripostau cu toate armele de care dispuneau, fiind însă răpuşi unul după altul.

*

Ghemuit lângă afetul unei mitraliere grele de pe platforma maşinii, Bakaye Drago trăgea cât putea de rapid cu un Kalaşnikov nou-nouţ.

Mintea i se golise de gânduri.

Brusc, chiulasa rămase blocată, încărcătorul fiind gol. În timp ce încerca să-l scoată, o rafală de mitralieră trasă dintr-un BRB îl spintecă practic în două.

*

Mobilul lui Lewis Carroll începu să sune. Se uită la el câteva secunde, apoi răspunse, rugându-se la Dumnezeu din toate puterile.

Vocea căpitanului Sanogo, gravă şi puţin cântată, avu asupra lui efectul unei linguriţe de miere.

— Am distrus patru vehicule, îl anunţă ofiţerul malian. Două au reuşit să scape. Cei doi operatori ai rachetelor SAM 16 au fost şi ei răpuşi. Nu mai e niciun pericol.

Lewis Carroll era prea emoţionat ca să mai vorbească. Îi trebuiră câteva secunde până să răspundă.

— Bravo! Mulţumiţi-le oamenilor dumneavoastră. E o lovitură magnifică. Ne întâlnim la Kati, dar mai înainte am câteva lucruri de făcut.

Puse apoi mâna pe telefonul fix şi-l sună pe responsabilul cu evacuarea diplomaţilor americani.

— Îmbarcarea are loc la ora şase şi treizeci de minute, aşa cum a fost prevăzut, îl anunţă el.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2013
ISBN: 978-606-8469-35-5

Cine va dejuca planurile secrete ale islamiştilor?

„— Boubacar, strigă el, descheie-ţi cămaşa!

Malianul începu să desfacă nasturii cămăşii albastre purtate peste pantaloni.

Malko simţi că-i îngheaţă sângele-n vine.

Între cămaşă şi pielea lui Boubacar Wagué văzu un veritabil plastron format din explozibil, fixat într-o armătură de cercuri metalice care-l împiedicau să-l scoată.

Urmau să sară în aer împreună.”